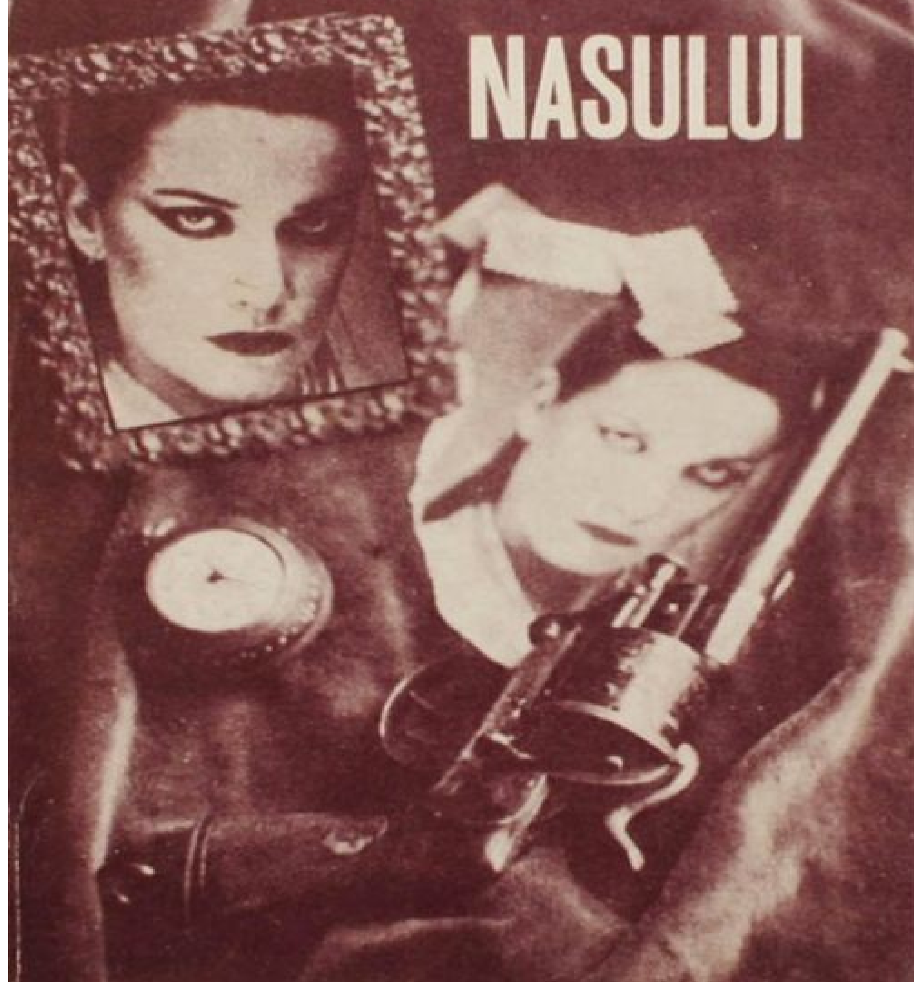
dinu băcăuanu

LUNGUL NASULUI

Dinu Băcăuanu/LUNGUL NASULUI

DINU BĂCĂUANU

LUNGUL NASULUI

roman

CARTEA ROMÂNEASCĂ
1983

Coperta de TUDOR JEBELEANU

Pentru Anca

Viaţa este o permanentă pune-te masă, scoală-te masă. O singură dată însă eşti invitat la cina cea de taină, acolo unde nimeni n-a suflat încă în ciorba altuia.

Scârbit de gândul că va muri, fachirul şi-a bătut pe fundul coşciugului, cu vârful în afară, o mulţime de cuie. Asta pentru cei ce-l vor purta pe umeri.

CUPRINS

PERSONAJE

UN PEŞTE MORT	ce de la cap se-mpute.
UN PEŞTE RĂPITOR	căruia nu-i mai ajunge marea.
UN RECHIN	întors cu burta-n sus la timpul potrivit.
UN PEŞTE PUR ŞI SIMPLU	visând doar gloria.
PEŞTELE CEL MARE	şade la fund.
UN PEŞTIŞOR PILOT	convins mereu că e pe drumul cel bun.
O SIRENĂ	care cântă să joace ceilalţi.
UN PESCAR	deprins cu ape turburi.
O BALENĂ	taciturnă.
UN PEŞTE CU SPADĂ	zeflemitor.

SCOICI, MEDUZE, CRABI, GARIZI, FITOPLANCTON.
ACŢIUNEA SE PETRECE, ÎN MARE, ÎN ZILELE NOASTRE.

Întâmplările relatate sunt cu totul imaginare. Orice asemănare dintre personaje şi persoane în viaţă nu poate fi decât întâmplătoare (sau eronată).

PARTEA ÎNTÂI

„Din fericire infractorii au fost prinşi în scurt timp: nu apucaseră să înstrăineze decât o parte din timbrele sustrase (în valoare de peste un milion şi jumătate de lei); unele dintre ele n-au fost însă recuperate nici până astăzi.

Până la un punct s-a făcut lumină; infractorii au fost prinşi şi legea şi-a spus cuvântul…”

„FILATELICĂ ŞI NU PREA”
SCÂNTEIA
18 iunie 1978

I. MIŞMAŞURI CU CĂRŢI ŞI FEMEI

„Lasă, jupâne, mă ştii că consimt la onoarea dumitale de familist!...”

Era o femeie parcă anume menită de soartă să sucească mintea bărbaţilor. I-am simţit braţele încolăcindu-mi şi mai strâns gâtul. Fierbinţeala sânilor ei îmi dădea ameţeli, mi-am spus însă că e ceva trecător şi mi-am propus să rămân calm. Când nu eşti legat de una anume, toate femeile ţi se par superbe.

Dansam, fără să fi schimbat o singură vorbă, de aproape o oră. Nu o mai văzusem pe acolo, deşi în ultimul timp – fără să fi fost de-ai casei – venisem cam des. Petrecerea – nici prea snoabă, nici prea libertină – era din genul acelor neagreate de femeile selecţionate de marile enciclopedii pentru a ilustra cuvântul „nevastă”. Camerele se cufundaseră în obscuritate, luminile se stinseseră una câte una şi doar ici-colo, rătăcită printr-un colţ, mai lumina palid o veioză sau agoniza cu pâlpâieli scurte o lumânare... Muzică bună, mobilă stil, divane, perne, draperii porfirii şi alte chestii dintr-astea, pretenţioase. Mirosea a gineceu şi obişnuiţii casei chiar porecliseră locul „Cloaca”. Altfel era un stabiliment cât se poate de serios.

În spatele unei cataracte senile se putea întâmpla să fie mai multă lumină decât în camera noastră. De aceea, dând să-şi vâre nasul, cele câteva persoane prea serioase se întorseseră din drum, de parcă deasupra uşii ar fi stat scris: „Aici a bolit Gauguin!...”. Adevărul este că toţi doreau să treacă drept plictisiţi. Mâine, 3 ianuarie, începea un nou an de muncă şi mi se părea normal ca la vârsta lor să se

păstreze pentru a sfârşi cu bine goana după plăcerea diurnă care este viaţa.

Începusem şi eu să mă plictisesc, aşa că mi-am luat inima în dinţi şi am zis:

— Aş fuma o ţigară… Prinţesă!

A avut o mică tresărire şi, în momentul când a încetat să mă mai confunde cu colacul ei de salvare, şi-a ascuţit în ochi o luminiţă subţire aducând a vergea unduioasă de alun, iar pe chip i s-a căţărat o capodoperă de mutriţă, ceva de genul: „Prinţe cutare – sictir!" N-a exprimat însă nimic din ceea ce întrezărisem eu că ar fi putut gândi, mă resemnasem şi mă aşteptam să mă asuprească în continuare, încât mare mi-a fost mirarea auzind-o murmurând:

— Foarte bine. Eu una am să şi beau ceva.

Am răsuflat uşurat, am condus-o spre două fotolii aşezate mai la lumină, i-am aprins ţigara pe care şi-o aninase între buze şi am dat să plec. Acum, mai aprig decât mai înainte, mă bătea gândul să mă evapor. Nimeni nu mişca în sensul dorit de mine. M-am îndreptat totuşi spre bar, căci îmi ardea gura după un păhărel.

Am început prin a încerca să trag în ţeapă două măsline, eram tocmai pe punctul de a reuşi, când m-a bătut cineva pe umăr. Era un tip oarecare – mişunase şi în alte seri pe acolo –, unul dintre aceia din care nu reţii decât barba.

— Vezi că s-au aşezat la mese, mi-a şoptit. În bibliotecă. Am impresia că te căutau.

I-am zâmbit recunoscător şi i-am plantat în braţe cele două pahare pline jumătate cu gin, jumătate cu Martini. Am renunţat de a mai chinui măslinele, le-am pescuit cu mâna şi le-am lăsat să cadă în câte un pahar, în aşa fel încât din fiecare a sărit câte un strop care a aterizat pe reverele smochingului său. I-am scos batista din buzunarul de la piept, m-am şters cu ea pe mâini, apoi i-am băgat-o la loc şi, arătându-i-o pe roşcată, l-am împins uşurel spre ea.

— Cred că eşti aşteptat, i-am spus. Nu-mi mulţumi, că n-

ai de ce!

La una din mese se aşezase gazda, un arhitect plin de bani, un gras anost jucând prea academic pentru a mă tenta să mă înfrunt cu el. De altfel îşi imprimă stilul şi vecinilor săi, întotdeauna aceiaşi sau cam aceiaşi.

La cealaltă masă, Sfânta Treime era în păr.

— Pe unde umbli, fiule? m-a iscodit, afectând enervare, Dumnezeu Tatăl: un individ bătrân, domn Mimi, fratele gazdei, câştigătorul cu regularitate al poturilor mici.

L-am privit strâmb. Universul domestic din ochii săi stătea gata să explodeze.

— Umblu pe unde ai fost şi dumneata, odată.

— Aha, femei! a urlat el, zbârlindu-şi smocul firav de păr care-l împiedica să intre în tagma chelioşilor. Când o să vă astâmpăraţi oare?

Se părea că pe domn Mimi Alboteanu îl încerca un ultim rol, acela de Mare Inchizitor. Neoprit la timp ar fi putut trece la întrebări mai mult decât stânjenitoare.

— Ia mai lasă-ne, domn Mimi! a intervenit doctorul, un tip fără nume care-şi plătea cu bani grei distincţia de jucător. Mai treacă-meargă, dacă n-am şti cine-ai fost!... Toate însă la vremea lor. Ce lume ar fi aceea în care copiii ar vrea să facă politică, adulţii copilării şi moşii amor?!...

— Ar fi raiul de pe pământ! mi-am dat eu cu părerea, tăind cărţile pe care domn Mimi mi le întinsese sub nas.

Mi-am aprins o ţigară. Gândeam că nu mi-ar fi prins rău să-mi încep anul câştigând ceva, jucam dezinvolt, mă simţeam în formă şi am reuşit mult timp să mă menţin aşa, adjudecându-mi cu uşurinţă pot după pot.

Domn Mimi era din nou uluit. Aproape de fiecare dată, exclama:

— Ce baftă, domnule, ce baftă!

Îmi venea foarte greu să-l bag în seamă. Faţa lui rozalie, ca fundul unui macac, era întruchiparea nevinovăţiei.

— Am cunoscut un tip – am zis doar ca să zic şi eu ceva –, un tip cu o baftă într-adevăr de invidiat. A jucat o noapte

întreagă cu doi trişori şi dimineaţa tot el era în câştig. Pare neverosimil, cum par mai toate adevărurile la început. Oricum, ficţiune sau nu, ăla noroc!

Manafu m-a fulgerat cu privirea:

— Înseamnă că eu unul nu mai am nici o şansă! s-a căinat el. Nu mă-ndoiesc că aţi fi trişori, numai că eu sunt silit să renunţ la speranţa unui noroc matinal. La noapte plec din Bucureşti.

— Şi noi, a precizat domn Mimi, referindu-se la el şi, probabil, la fratele său. Dăm o fugă până la Sinaia. Dumneata unde pleci?

— La Iaşi.

— Ee, Iaşul!... Iaşul de-aldată!... Cu oraşul ăsta se întâmplă un lucru curios. La-nceput displace oricui. Cu timpul însă, începi să-l iubeşti cu o dragoste, statornică. Cam cum îţi iubeşti strada pe care ai copilărit...

— Ce, nu cumva te dai la patetisme?! s-a speriat doctorul.

Se pare că Mimi nu l-a auzit. A dat să continue:

— Ehe, pe vremea mea!...

Iritat, doctorul i-a retezat-o, exclamând declamativ:

— Adiooo, dragă Nella plec, se face seară!... Oooo!... Pe vremea dumitale, pe vremea dumitale! Câte nu erau pe vremea dumitale! Întrebarea e: mai jucăm sau nu mai jucăm?

— Dar ce-ai, frate, cu mine, de mă tot iei peste picior? Cu ce ţi-am greşit?

— Cu nimic. Numai că e trist când bătrânii îşi aduc aminte de tinereţe şi, mai ales, când vor să şi-o imite.

— Să şi-o imite!?

— Da, da. Să şi-o imite.

— Asta de unde-ai mai scos-o?

— Cine – înţepă doctorul – era mai zilele trecute la Lido şi oferea flori blondinelor? Nu cumva dumneata?

— Împuţit târg, frate! se văicări Mimi. Nu mai poţi face nici o mişcare fără să nu dai nas în nas ba cu unul, ba cu

altul… Ei, şi ce, ţi-am stat în cale?

— Mie nu. Numai că te caută ea, moartea, pe-acasă, dar s-ar putea să dea o raită şi prin târg. Şi-atunci, să nu te găsească cum nu trebuie!

— Adică cum?

— Cu limba pe umăr, în pat străin şi cu soţul la uşă. De câte ori nu ţi-am spus…?

— Gata, gata! Iar începi? Spion al morţii ce eşti!… Ţi-am zis o dată: mulţumesc! Doar n-ai vrea să-ţi zic, toată ziua bună-ziua: Săru-mââână, dom’ doctor?!

— Jucăm? a întrebat, agasat, Manafu.

L-am privit. Părea măcinat de gânduri imposibil de dezvăluit. Ţinea cărţile încruntat, de parcă în mână ar fi avut un retevei. Eram singurul care îl înţelegea. Arcadie Manafu era o făptură prea orgolioasă, care tocmai de aceea, pierdea regulat. Intim al casei, de câte ori îmi făcusem apariţia pe acolo, mă provocase – în amintirea primei seri, când, literalmente, îl lăsasem lefter – cu asiduitate la joc, dorindu-şi o revanşă răsunătoare.

A observat că-l fixam şi s-a crezut dator să-mi zâmbească trist:

— Dacă, având în mână doar cartoafe, te poţi numi cartofor – a suspinat el – atunci eu sunt regele ăstora!

— E-n regulă, l-am asigurat. Sunteţi un adevărat bărbat.

Apoi am început să pierd. Se pare că mă părăsea norocul. De fapt jucam prea relaxat, mai mult atent la povestirea monotonă debitată de la masa vecină de gazdă. Serafim Alboteanu îndruga cai verzi pe pereţi despre pedigriul – n-am înţeles prea bine: al lui, sau al unor cai adevăraţi, cai pe care-i stăpânise nu ştiu ce strămoş, mare proprietar de grajduri.

Au urmat câteva poturi fără importanţă, câştigate, în fine, de bătrânul domn Mimi, redevenit subit jovial. Manafu pândea, pierzând cu eleganţă, în aşteptarea cărţii celei mari. M-am hotărât să nu-l mai las să aştepte. Venise momentul. Am făcut *oblige.*

— Aşa de amuzament, am să fac *blind!* s-a hazardat domn Mimi.

Nu i se mai întâmplase, era o coincidenţă norocoasă şi mai că-mi stătea pe limbă să-i mulţumesc.

— *Over!* a anunţat, calm, Manafu.

Am ridicat din umeri – doar şi-o făceau cu mâna lor! – şi am împărţit cărţile. Am mers toţi la *over,* domn Mimi a făcut însă pe de trei, Manafu pe de şase, aşa că doctorul s-a retras.

Domn Mimi a cerut o carte.

— Câte? l-am întrebat pe, la fel de înnouratul, Manafu.

— Servit! mi-a răspuns el sec, aprinzându-şi o ţigară.

Chibritul l-a aruncat, cu un gest precis, direct în scrumieră. Pe sub pielea arămie, încă bronzată, muşchii feţei lui păreau a fi din ciment pe cale să se întărească.

Am luat două cărţi şi am spus cip. Tot cip a spus şi domn Mimi. Era stacojiu la faţă şi capul începuse să-i bâţâie imperceptibil.

— O sută! a cerut Manafu.

Hârtia a plutit deasupra mesei şi a căzut legănându-se ca un apel stoico-moralizator aruncat de Scaraoschi sibariţilor. Reuşise. Folosise exact tonul şi gestul despre care un plin de sine ca el crede că pot sublinia distanţa dintre oameni. Se făcuse tăcere. Tăcerea leilor în faţa biciului – norocul.

Mi-am filat îndelung cărţile, apoi i-am aruncat o privire scrutătoare. Eram calm. Avea un aer placid, de comanş supus la torturi. Până şi fumul ţigării lui urca liniştit şi drept spre tavan.

După un filaj minuţios, domn Mimi îşi aruncase cărţile scârbit şi acum îşi frământa mâinile cu nelinişte. Buzele i se umeziseră şi dintr-un colţ al gurii i se prelingea un firicel subţire de salivă. Doctorul se prefăcea că-şi bea nepăsător băutura. Se dorea impenetrabil ca o frunte de ţap ajuns la mijlocul punţii. Antinomia vieţii sale: frunte-naltă sau chelie? – asudase însă.

M-am uitat încă o dată în cărţi şi, după o lungă

chibzuinţă, am zis:

— Plus o mie.

— Sec! a replicat Manafu repede, nerăbdător parcă să termine un joc stupid. Ce ai?

— Care de valeţi, am zis, şi mi-am etalat mâna.

— Eşti bun! a murmurat el.

Domn Mimi a dorit să i se uite în cărţi, dar la privirile lui reprobative a renunţat. Apoi Manafu s-a ridicat în picioare, parcă pentru a-şi expune şi mai bine înaltele-i raţiuni în virtutea cărora dispreţuia norocul.

— Domnilor, pentru astă-seară sunt din nou lefter, a conferit el, privind cu subînţeles spre mine. De cinci săptămâni, de când ne cunoaştem, n-ai pregetat, meştere Anatol Berberi, să-mi uşurezi buzunarele de o grea povară, povară pe care n-o regret însă. Joc cu un maestru, doar!... Mi-a făcut plăcere!

Butaforie verbală. Tirada lordului care-şi repudiază, demn, soţia adulteră. Arcadie Manafu îi redase şansei libertatea.

— Fii serios, domnule, a sărit doctorul, nu ne strica plăcerea! Te creditez eu! a promis, magnanim, el.

— Şi eu... dacă doreşti! s-a oferit, ezitant însă, domn Mimi.

Manafu a clătinat din cap.

— Vă mulţumesc, dar, după un astfel de pot, mi-ar fi imposibil... Prea m-ar obseda toată seara!... Şi-apoi, pentru azi, îmi propusesem o cu totul altă distracţie, mult mai relaxantă. Dacă nu vă deranjează, am să vi-l răpesc pe Anatol. Vreau să mă prezinte unei anume domnişoare. Ce zici, Anatol?

— Zic că, în momentul de faţă, nu e chiar cel mai plăcut lucru pe care aş fi avut de gând să-l fac.

Domn Mimi a ţinut să se remarce. A rostit plin de venin:

— Parcă erai însurat, domnule!

— Sarcasmele dumitale, domn Mimi, mă lasă rece! s-a crispat Manafu.

— Hi, hi, hi! a chicotit moşulică cu un râs care se vroia mai muşcător decât o falcă de rechin. Glumeam. Ce mai face frumoasa doamnă?

— Bine, i-a răspuns, în doi peri, Manafu. Vii, domnule, sau nu vii? mi-a strigat el, impacientat de faptul că începusem să-mi strâng, cu prea multă meticulozitate, banii.

— Voi veni. Se pare că nu am încotro. O fac însă fără plăcere. Întâi, pentru că nu cunosc nici o domnişoară pe care aş putea să v-o prezint şi, în al doilea rând, pentru că nu v-aş da pe mână nici-o femeie, fie ea însăşi *Old gran'ma.* Nu v-aş da-o pe mână nici măcar puţinul timp cât ar fi necesar ca s-o treceţi strada.

— Chiar dacă nu au sens, nu te credeam în stare să înşirui atâtea cuvinte unul după altul, a oftat Manafu. L-am privit. Înalt, solid, aştepta în picioare. Părul alb, costumul impecabil, aerul de fost rugbist îl prindeau de minune. Domnule, te mai aştept mult? şi-a ieşit el din pepeni, iritat de tergiversările mele.

— Nu, i-am promis eu, ridicându-mă. Numai că, mai înainte de a mă folosi drept codoş, mă voi duce să mă spăl pe mâini. Chiar dacă încă nu miros, banii ăştia vehiculează microbi.

— Mi-ai luat banii, ia-mi şi microbii! a rânjit el, arătându-se dispus la sacrificii suplimentare. Vrei să te speli pe mâini? Ca Pilat, probabil!… De altfel, nu e rea ideea. Te însoţesc!

În clipa când s-a întors cu spatele, m-am uitat în cărţile rămase pe masă. Cele patru dame cu care-l servisem continuau să-l bârfească. Nu, nu fusese o greşeală. Arcadie Manafu umbla cu subterfugii naive.

În baie vomita cineva. A trebuit să aşteptăm câteva clipe bune. Mi-am privit ceasul. Era trecut de zece. Petrecerea era încă în toi. Acum se dansa aproape peste tot. Se auzeau râsete, glasuri care vociferau.

Din baie a ieşit o femeie cu fardul luat de pâraie de transpiraţie. Şi-a cerut murmurat scuze şi s-a strecurat ca o umbră pe lângă noi. În urma ei Manafu a deschis larg fereastra, îngânând ceva cu scârbă. Apoi a pulverizat îndelung un întreg spray găsit pe cristalul de sub oglindă. „Târfe”, a şoptit el.

Baia era imensă şi de un lux nebun. În cada de marmură, îngropată pe jumătate în podea, s-ar fi putut zbengui în voie chiar şi un hipopotam.

Mă spălam pe mâini şi nu m-am mirat prea tare când Manafu a închis uşa cu cheia. M-a mirat mult mai mult întrebarea lui:

— Cine dracu eşti dumneata, Anatol Berberi?

Mă privea rece, urât. Presimţeam că va începe un nou joc, dar scena uşii închise cu cheia, a scrâşnirilor din dinţi şi a privirilor agresive nu o prevăzusem.

— Cine sunt?!!… Pulcinela, prea plecată slugă! m-am recomandat, continuând să mă spăl pe mâini. Vedeţi…

Lovitura a venit pe neaşteptate. Fusese un pumn aşa de bine dat, încât m-a aruncat cu picioarele în sus în cada de baie. În cădere m-am lovit rău la cap, dar am rămas tot timpul lucid. Apoi, apucându-mă de guler, m-a ridicat şi m-a lovit de două ori în plex. Două upercuturi ca două lovituri de berbec. După isprava asta, m-a aşezat, învins, pe capacul closetului.

— Minunat, i-am zis. Dacă ai urmărit să-mi simt stomacul ca un bidon turtit, ai reuşit!

Mă durea capul şi-mi venea să vomit. În stomac mi se înfipsese o gheară care nu-mi dădea voie să respir. Stătea în faţa mea, cu picioarele larg desfăcute, gata să mă pocnească iar. Se holba la mine fără pic de umor în priviri şi asta m-a scos din sărite. Nu mint, puteam să-l fac fărâme, dar asta n-ar fi folosit nimănui.

Fără să mă ridic, am tras de lanţ. Apa a trecut pe sub mine huruind.

— Următoarea rundă nu va mai avea loc. M-a luat valul.

— Te-ai ostenit degeaba. Eu unul nu am avut niciodată îndoieli că n-ai fi exact ceea ce doar ai insinuat că ai putea fi.

Se întrecuse cu gluma – astfel de maliţiozităţi la adresa mea pot rosti doar eu – aşa că i-am apucat repede mâna şi i-am întors-o la spate cu uşurinţa cu care aş fi sucit braţul unei păpuşi de cauciuc. Îl întorsesem de tot, îl ţineam zdravăn, tocmai mă gândeam cum să-l pedepsesc pentru insolenţa lui, când m-a lovit năprasnic cu tocul pantofului în tibie şi a trebuit să-i dau drumul. M-am reaşezat, nu înainte însă de a fi apucat să-mi spargă gura cu dosul palmei.

Şi-a trosnit degetele şi şi-a dezinfectat conştiincios cu spirt mâinile zdrelite în dinţii mei.

— Mă crezi şarpe veninos?

— Nu, cel mai mare tâmpit din câţi am văzut! a precizat el, fără nici o urmă de condescendenţă în glas. Părea satisfăcut şi foarte sigur de el. Te întrebam cine eşti. De fapt n-am nevoie să-mi răspunzi.

Începea să-mi placă. Cineva a bătut la uşă, întrerupându-l. A răcnit „ocupat!”, apoi a deschis unul din robinetele mini-piscinei. Umoare romantică, îşi dorea probabil ca sunet de fond, care să-i estompeze şuşotelile infamante, o mare-n furtună. Cine ştie ce Piri Reis i-o fi fost strămoş, căci zgomotul de apă curgătoare l-a pacificat ca prin farmec. Dar, pentru că deschisese robinetul apei calde, cusurgiu cum sunt, l-am sâcâit:

— Nu pe cea caldă, te rog! Mi-ajung spumele şi aburul pe care le faci când vorbeşti.

Pe chip i s-a ivit din nou acea intenţie belicoasă care-l animase toată seara. De data asta, chiar împotriva intereselor mele, aveam de gând să-l pocnesc. N-am avut însă prilejul pentru că şi-a făcut de lucru cu robinetele căzii. I-am privit spatele. Avea un pogon mai sus de şale, ceea ce era ceva, mai ales pentru vârsta lui. Să tot fi avut cincizeci, cincizeci şi cinci de primăveri.

S-a îndreptat şi şi-a început peroraţia. Mi-am dat seama

din start că era bine informat; vorbea cu patosul unui misionar, la început de carieră, iar eu muream de nerăbdare să aflu cam cât de lung va fi şiragul de mărgele cu care avea de gând să mă momească.

Rezumată, vorbăria lui ar fi sunat cam aşa:

— Furt de şi din automobile. Conducere fără carnet. Bişniţar. Traficant. Escroc. Trişor. Printre alte studii: Şcoala de corecţie şi Universitatea cu uniforme în dungi.

În timp ce vorbise – eu nu opusesem nici o rezistenţă – mi-a scos cărţile de joc din mânecă, mi le-a vânturat pe sub nas, le-a rupt în bucăţele şi mi le-a vârât în buzunarul de la piept.

Îl priveam amuzat. Se înfierbântase.

— Mă rog, am zis, mi-au dat lacrimile, m-ai înduioşat, dar acum ce-ţi doreşte inima? Nu înţeleg la ce bun toată mascarada asta. Ai regizat frumos scena balconului, felicitări! Dacă intenţionezi însă să-mi şantajezi inocenţa demascându-mă ca trişor, te anunţ că nu-mi pasă. Nu ţin câtuşi de puţin la prestigiul meu. Mă doare-n cot de el! Şi-acum, înainte de-a te întreba ce vrei de la mine, ţin să-ţi aduc la cunoştinţă că nu lucrez nimănui pe gratis.

S-a răstit la mine:

— Cât ai câştigat astă-seară?

— De ce, îi vrei înapoi?

A surâs superior. Am renunţat la remarca referitoare la nobleţea de care dădea dovadă, găsind că e mai cuminte să-i răspund la întrebare. I-am arătat o distanţă oarecare dintre policele şi indexul mâinii stângi, loc unde ar fi încăput foarte bine şi cel mai gros dintre obraze. Şi-a scos portofelul şi a luat din el un plic.

— Îţi intră perfect între gheare şi ăsta!, a constatat el.

— Ciripeşte! I-am îndemnat, cântărind plicul în palmă. Ce doreşti să întreprind pentru marafeţii ăştia?

— Dacă totul se termină cu bine, a ţinut el să mă supraîncânte, mai primeşti încă o dată pe-atât!

— Înseamnă că e ceva cu mult mai murdar decât m-am

aşteptat… E murdar rău?

— Nu. Nu tocmai.

Am cântărit din nou plicul în mână.

— Şi de ce, mă rog, m-ai ales tocmai pe mine?

M-a privit lung, scârbit:

— Nu ai nevoie de bani, probabil! a pus el capăt întrebărilor mele.

Am mormăit un „hm!” circumspect şi am vârât plicul în buzunar.

— Ce trebuie să fac?

— Ai aparat de fotografiat?

— Nu, dar se aranjează.

A făcut o pauză lungă. Părea, de abia acum, stânjenit. Din cauza încordării, liniile feţei i se aspriseră şi mai mult. În ciuda vârstei, era un bărbat bine. Genul de dur ale cărui coarne şi le doreşte în panoplie orice femeie.

Din străfundurile casei răzbătea aceeaşi larmă de chermeză. I-am făcut semn să-şi dea drumul.

— Vreau dovezi certe de infidelitate, dovezi de divorţ. La noapte, sunt sigur, nevasta mea…

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc. Era exact ceea ce bănuisem.

— Nu eşti cumva, un pic mai mult decât trebuie, masochist?

— Ce-ţi pasă? s-a răstit el.

— Mă rog, te priveşte. Unde se filmează?

— La mine acasă. Strada Alexandrina 12. Diseară, mâine adică, plec la ora unu noaptea la Iaşi. Soţia mă conduce la gară. După ora asta, în mod sigur…

— De unde atâta siguranţă?

— I-am auzit la telefon… Derivaţie.

S-a bătut din nou la uşă. I-am făcut semn să se grăbească. Mi-a întins nişte chei.

— Poftim cheile de la uşa din faţă şi de la cea din spate! mi-a şoptit el foarte aproape de ureche. Folosea un deodorant bun, discret, mirosind a lemn de cedru. Intri pe

unde vrei. Dormitorul e sus.

— O clipă, Clausewitz!… Ce fac dacă soţia ta blochează uşile?

— Ai dreptate! a mormăit el. Am să las deschisă una din ferestrele terasei din spatele casei. Nu bănuieşte nimic, aşa că nu va controla. Urci scările, să n-ai grijă, nu scârţâie nici o treaptă. Sus e un salon. Din salon, pe mâna stângă, dai într-un mic hol. Uşa din stânga e a dormitorului ei. N-o să-ţi fie greu să…

Vorbise tot timpul în şoaptă, precipitat. Părea stăpân pe situaţie, pe chip i se citea însă nerăbdarea cu care aştepta să ader la planurile lui. Mi-am aprins o ţigară. Mă durea buza pe care mi-o spărsese, ar fi trebuit să-i mai pun o grămadă de alte întrebări, eu mă gândeam însă cum ar arăta lumea dacă fiecare dintre noi ar face numai ceea ce e bine.

— Ei, ai înţeles? Am dat din cap. Atunci eu plec. Succes!

— De ce m-ai lăsat să câştig?

Iată o întrebare neaşteptată. Oarecum nepotrivită. M-a privit, o clipă, mirat. Sprâncenele i se arcuiseră caraghios, distonând cu morga afişată până atunci. Nu semăna chiar cu un iepuraş în frac, adormit pe o canapea de pluş, trezit dintr-un vis în care i se arătase regina morcovilor, dar nici mult nu mai avea.

— Ar fi trebuit să mă întrebi atunci. Acum, unul dintre motivele pentru care ai fost plătit este să nu pui prea multe întrebări. Se pare că eşti mai deştept, totuşi, decât mi-am închipuit!

— Mulţumesc!… Pe unde vine strada Alexandrina?

— Venind de la Arcul de Triumf pe Aleea Trandafirilor, a doua la dreapta.

— Bine.

A descuiat uşa, mi-a făcut din prag un semn de succes cu mâna şi a dispărut. Mă pregăteam să mă ridic, când uşa s-a deschis şi peste mine a năvălit roşcata, cu care dansasem la începutul serii. M-am reaşezat.

— Ce-i aici, a bâiguit ea, closet public?!… Ce făceaţi aici amândoi?

— Am dat un anunţ şi acum nu fac nimic altceva decât să aştept.

— Ce?! Ce-aştepţi?!… Ce anunţ?

— Bărbat cu experienţă rodez tinere căsătorite.

— Măgar! a murmurat ea ca pentru sine. Mutra ei nedumerită mă făcea să zâmbesc. A închis robinetele căzii, apoi m-a privit mai atentă. Ce-i cu buza ta? Parcă ai fost bătut!

— Te bucuri?

— Din ce v-aţi luat? m-a întrebat, răsucind şi ea cheia în uşă.

— De la femei. I-am zis că şi tu ai dat un anunţ, numai că el nu a fost de acord cu enunţul lui. Nu-mi mai dădea atenţie. Căuta ceva pe etajeră. Ei, nu eşti curioasă să ştii despre ce anunţ este vorba?

— Ba da, s-a întors ea spre mine. Găsise ce căutase. Zi, dă-i drumul!

— Domnişoară tânără, manierată, sensibilă şi liniştită, caut stabiliment corespunzător…

Pe lângă că am văzut stele verzi, palma ei mi-a spart şi mai rău buza. Ăsta a fost norocul meu. Un firicel cald mi-a alunecat pe bărbie şi o picătură de sânge mi-a aterizat în poală. Se pare că sângele e un liant de suflete universal. S-a înmuiat toată, mi-a tras capul spre ea şi mi-a apăsat pe buza care sângera un tampon de vată înmuiat în alcool iodat, după care s-a iscălit în fundul rănii cu creionul folosit în caz că te tai cu lama de bărbierit. Am gemut şi am cuprins-o cu braţul de talie, poate ceva prea jos.

— Fii cuminte! m-a plesnit ea peste mână.

Mi-a dat drumul şi a început, uimită şi ea de compasiunea de care dăduse dovadă, să-şi înnegrească ochii şi să-şi retencuiască fardul, încercând să facă complet abstracţie de mine. Mi-am aprins o nouă ţigară, lucru care a enervat-o cumplit.

— Nu pleci odată?! s-a răstit ea la mine. Ieşi afară!… Vreau să rămân câteva clipe singură!

O priveam consternat, ca şi cum nu aş fi înţeles ce dorea de la mine.

— N-ai decât! am ridicat eu din umeri. Eu unul nu aştept decât să-mi dai drumul. Cu toate că, atunci când ai închis uşa cu cheia, credeam că ai alte intenţii cu mine.

A deschis înfuriată uşa şi m-a îmbrâncit afară.

— Să ştii că mă uit pe gaura cheii! am ameninţat-o.

Mi s-a părut că o aud mârâind.

Lumea începuse să plece. Serafim Alboteanu – gazda, şi frati-su – stupidul domn Mimi, făceau onorurile casei. Serafim asudase, şi vânatul mare, înghiţit cu mult timp în urmă şi pe care nici până astăzi nu reuşise să-l mistuie, îl stânjenea din nou la încovoiat spinarea pentru ritualul levantin cu care-şi lua rămas bun de la oaspeţii săi.

Roşcata a stat în baie destul de puţin, a tras conştiincioasă apa şi n-a părut prea mirată văzându-mă că sprijineam, zidul din faţa uşii.

— M-am ţinut de cuvânt. M-am uitat pe gaura cheii.

— Şi ce-ai văzut?

N-am ştiut ce să-i răspund, m-am oferit în schimb s-o conduc acasă cu maşina. Asta a mai îmbunat-o un pic.

II. POZE PORNO

„Ca dumneata, bobocule, mai rar cineva”.

Dintr-un cer – imensă cergă, umflat şi gata să dea pe dinafară ca spuma laptelui în şiştar – cădeau fulgi mari cât coada veveriţelor atinse de albinism. Era atâta alb în jur încât se putea rătăci până şi oaia cea neagră a familiei. Nu ningea de mult timp, casele însă îşi şi pierduseră din dimensiuni, căpătând proporţii de basm. Filtrate prin încrengătura copacilor de zahăr, luminile din ferestre: calde, galbene – culoarea cozonacilor – aveau o fluiditate meliferă. Peste parcul Ioanid se lăsa o noapte feerică.

Am tras maşina lângă bordură. Ieşind din umbra porticului baroc, unde o lăsasem să mă aştepte, s-a apropiat plutind odată cu fulgii de nea prin aerul străveziu. Purta un mantou alb de hermină care-i sublinia talia înaltă. Părul de un roşu Tiţian şi-l prinsese într-o eşarfă de catifea verde.

— Urcă! am poftit-o, după ce-i deschisesem portiera cu un gest demn chiar şi de un american la Paris.

A avut un moment de şovăială. În lumina argintie a străzii, ochii ei de un verde intens, smarald, au lucit rece, fulgurant.

— Bine, dar asta, asta e maşina casei Alboteanu!

— Ce-are a face? Urcă!

Mi-a întors spatele şi-a luat-o din loc repede, bocănind ascuţit cu tocurile ei înalte prin zăpada care de abia se aşternea. Am lăsat-o să se îndepărteze puţin, după care m-am afundat şi mai adânc în scaunul meu şi am demarat

atât de lin încât am auzit scârţul pingelelor de cauciuc ale maşinii care tasau zăpada. Am depăşit-o şi m-am oprit la câţiva metri înaintea ei. I-am deschis din nou portiera, dar a trecut îmbufnată mai departe, de parcă nici n-aş fi existat. Din sens opus s-a apropiat un taxi căruia i-a făcut semne disperate cu mâna, maşina însă a virat la dreapta, fără ca şoferul s-o fi observat.

Am depăşit-o din nou şi m-am suit cu maşina pe trotuar, barându-i calea. Odată ajunsă în dreptul meu, a smucit portiera şi s-a urcat. Când şi-a aşezat picioarele unul peste celălalt, ciorapii i-au foşnit plăcut.

— Încotro?

— Mai întâi, cum ai ajuns în maşina asta?

— Am împrumutat-o.

— Fii serios, Albotenii nu împrumută nimănui nimic! De la ăştia nici de ciumă n-ai putea să te molipseşti…

— Încotro?

— Eşti nebun!… Nu ţi-e teamă că te reclamă?

— N-au decât! Ar fi ca şi cum peştişorii ar acuza-o de cruzime pe tanti Ştiuca, iar reclamaţia lor ar înainta-o lui nenea Rechinu.

— Eşti poliţist?!

— Îhî.

A fluierat lung, admirativ. Am întrebat-o din nou unde dorea s-o duc. Mi-a dat numele unei străzi de pe lângă Facultatea de Medicină. Am coborât de pe trotuar şi m-am aşternut la drum. Conduceam încet, gânditor. Străzile erau pustii şi în lumina farurilor păreau o nesfârşită foiţă de staniol. Înăuntru se făcuse deja cald. Luminile bordului, roşii-verzui, clipoceau plăcut. Prezenţa ei, căldura, şi chiar Aznavour cu a sa tristă Veneţie nu reuşeau să mă sustragă de la gândurile mele. M-am uitat la ceas. Până la miezul nopţii nu mai era decât o oră.

Da, aveam nevoie de bani. Mulţi, cu mult mai mulţi decât cei pe care mi-i oferea Manafu, şi pentru ei aş fi intrat într-o şi mai mare dandana decât cea în care mă împingea el.

Eram totuşi îngrijorat. Prevedeam o pândă lungă şi pe mine m-au iritat întotdeauna vânătorile cu locuri fixe de pândă. Cele mai multe accidente la astfel de vânători se produc.

Îmi trebuiau un alibi şi un martor. Chiar şi atunci când ai asentimentul soţului, nu poţi viola oricum un domiciliu conjugal – fie el şi cuibuşor de nebunii! – pentru a incrimina o femeie în divorţ. Ca să te-nhaţe, doar atât aşteaptă lungul braţ al legii.

Îmi trebuia un martor a cărui probitate să nu îngăduie nici un dubiu, şi care, în caz de eşec, bineînţeles, să fie în stare să jure cu mâna prinsă de însuşi rotativa care tipăreşte biblii că mă aflam la locul eventualului delict în chiar interesul persoanei lezate, în cazul de faţă – soţia lui Manafu.

Mă gândisem la omul potrivit – avocatul lui Parandărăt. Amintirea lui însă îmi dădea de-a lungul spinării furnicăturile pe care trebuie că le încercau pacienţii doctorului Guillotin gândindu-se la bisturiul acestuia. Omul acela m-ar fi convins să împart cu el mica mea agoniseală, căci setea lui de foloase necuvenite era la fel de mare ca şi adevărata sete a unei ţări aflate în plină prohibiţie.

Îmi trebuia un naiv corect. Dacă n-ar fi fost, pare-se, chiar prea corectă, făptura de lângă mine ar fi fost numai bună de aşa ceva. Cum să aduci însă vorba despre exploatarea naivităţii feminine tocmai cu o fiinţă atât de orgolioasă, o fiinţă convinsă că tot ce i se întâmplă se datorează frumuseţii sale? Pe femei de la multe le împiedică frumuseţea, ca aripile pe un anume albatros.

Eram mulţumit de un singur lucru, de singurul punct câştigat: maşina. Îmi asigurasem mijlocul rapid de locomoţie de care aveam nevoie. Maşina asta stătuse, din cauza iernii şi a zgârceniei proprietarilor ei, atâta timp în garaj, încât uitaseră toţi de ea. În ultimul moment, în clipele în care o aşteptasem pe roşcată să iasă din baie, îl auzisem pe domn Mimi întrebând-o pe Roza – fata bătrână cu priviri veşnic lubrice, slujnica celor doi fraţi – dacă terminase de

făcut bagajele şi dacă chemase taxiul. Albotenii plecau din Bucureşti şi era păcat ca Opel Capiten-ul lor, model 1964 (cam hodorog, e drept), să zacă în garaj, în timp ce eu aş fi bătut drumurile fie apostoliceşte, fie la cheremul cine ştie cărui şofer de taxi.

Aparatura de care aveam nevoie era o problemă ca şi rezolvată. Rămânea doar să mă reped pe la bătrânul artizan şi hoţ specializat altădată în aparatură tehnică. În arsenalul său stăteau în mod sigur şi armele mele şi nu cred că m-ar fi costat prea mult peste litra de promisiuni pe care o aveam deja pregătită pentru a le face să iasă din teacă. Nopţile hoţilor ieşiţi la pensie sunt la fel de lungi ca şi cele ale proaspetelor văduve. Deosebirea e că insomnia primilor e incurabilă. A-i promite unuia dintre aceştia că-l vei ajuta cu puţină gargară să treacă pragul câtorva lungi seri de iarnă, valorează pentru el cât deţinerea secretului de fabricaţie a marmeladei din cutii goale de chibrituri, secret în schimbul căruia poţi obţine orice, chiar şi o reducere de 33 la sută a tarifelor.

— Am ajuns! m-a trezit din speculaţii glasul pasagerei mele. Vrei să bei un ceai fierbinte?

— De unde atâta amabilitate, aşa, dintr-o dată?… O cafea, însă, nu mi-ar strica. M-am întors şi-am privit-o cât puteam eu de virginal în momentele acelea. Nu cumva ai de gând să te dai la mine?

— Gata, m-ai convins! Eşti tâmp de-a binelea!

A coborât fără nici o altă vorbă. Am lăsat maşina în faţa casei şi am alergat după ea. Am ajuns-o din urmă şi cu mâinile în buzunare, fluierând, am început să ţopăi mărunt pe lângă ea. Ningea în continuare. Fluieratul meu avea o rezonanţă cristalină, şi-mi venea să hăulesc, să chiui, căci şi un behăit de beţiv înrăit ar fi putut părea ieşit din harfa unui zeu.

Am urcat nişte scări interminabile. Ocupa un apartament la etajul cel mai de sus al unei clădiri înalte, între paliere lumina se stingea enervant, exact în clipa în care încercam

să-mi imaginez modul în care ar fi reacţionat dacă aş fi ciupit-o de fund.

Decorul în care vieţuia era o îmbinare fericită de practic şi feminin. Se înmormântaseră ceva bani acolo, dar numai pe lucruri de un gust desăvârşit. Aşa erau mobilele – puţine, de o mare valoare însă; aşa erau vazele chinezeşti, covoarele de Buhara şi de Tabriz, câteva pânze semnate Luchian, Tonitza, printre ale căror flori şi ochi mari de copii îngeri se rătăciseră câteva stranii gravuri realizate în maniera Oamenilor-monştri ai unui Megenberg sau Grünpeck, ceva mai stilizate însă, dar mişunate obsedant de aceiaşi besi, tarasce, sciapozi şi acefali înfiorători, dar tandri; aşa erau miile de cărţi care umpleau aproape toţi pereţii. Printre toate acestea, lucrurile de o necesitate strict practică se încadrau perfect, şi apartamentului nu-i lipsea nici una din înlesnirile tehnicii moderne. N-am văzut nimic inutil acolo. Lipseau bibelourile de preţ, statuetele, tişlaifărele, suvenirurile, fie ele cât de scumpe. Totul trăda un gust solid. Ai fi spus că acolo e mai degrabă un cuib de bărbat, dacă în aer n-ar fi plutit inefabilul, dar indiscutabilul miros de femeie singură. De abia acum îmi explicam pe de-a întregul de ce epiderma ei mirosea a *First,* a cărţi şi a tutun, în acelaşi timp.

— Scuză-mă, te rog, două minute! Până mă schimb, poţi să-ţi faci singur cafeaua. Ai în bucătărie tot ce-ţi trebuie.

M-a lăsat singur în camera aceea imensă a cărei destinaţie era incertă. Putea fi, la fel de bine, sufragerie, bibliotecă, salon de primire, studio. Nu-i lipsea nimic, dar nici nu-ţi lăsa impresia că un turc s-ar fi simţit acolo ca-n bazarul de acasă.

Am ridicat un colţ al draperiei, un goblen imens reprezentând jertfirea Iphigeniei. Acoperişurile caselor din jur – vile vechi, cochete – păreau o haotică îngrămădire de burţi albe, burţile unor grăsani urşi polari tolăniţi pentru siestă pe o banchiză nesfârşită.

— Eram sigură că ai să leneveşti!... Primăvara, de-acolo

de unde priveşti tu, poţi înţelege, cel mai bine, de ce: „Se-nalţă abur moale…”

— „…din grădină. Pe jos pornesc furnicile la drum. Acoperişuri veştede-n lumină întind spre cer ogeacuri fără fum.”

— Minunat! s-a bucurat ea, bătând din palme.

Erau exact versurile la care mă gândisem şi eu. Arăta foarte bine în rochia ei simplă de casă. Mai marele lor, al femeilor, îi dăduse în primire absolut tot, în cantităţi savante, şi ea şi le pusese pe sine la ţanc, şi-n ordinea cuvenită.

— Cu ce te ocupi?

— Reportaje, dar, mai ales, critică de film.

— Trebuie că eşti – în mintea mea se făcuse lumină – Serena Sarivan!

N-a zis nimic. Zâmbea.

— Eşti mirat? m-a sondat ea după un timp, crezând că-mi luase piuitul. Nu corespund cu imaginea pe care ţi-o formaseşi despre mine?

— Nu-mi formasem nici o părere de cum arăţi, de cum arătai înainte de a te cunoaşte. Te credeam o mică cinică doar.

— Şi acum ţi-ai schimbat părerea?

— Da. Acum te cred o cinică matură.

— Ar fi fost momentul potrivit pentru un compliment, a strâmbat ea din nas. Mă duc să-ţi fac cafeaua.

Faptul că aflasem cine e îmi schimbase totuşi unghiul din care o privisem până atunci. O crezusem o sofisticată dulce. O pisică afectuoasă, somnolentă, indolentă. Proastă. Numai că Serena Sarivan nu era nicidecum proastă.

Am însoţit-o în bucătăria mică şi curată, tentat tot timpul s-o privesc. Aducea foarte mult cu prăjitura pe care orice om normal şi-ar dori-o într-o duminică după-amiază ploioasă şi fără meci. M-am aşezat pe unul din scăunelele care se găseau în bucătărie.

— N-ai cumva un aparat de fotografiat cu blitz?

— Sigur că am!
— Împrumută-mi-l până mâine, te rog.
— Şi dacă nu ţi-l împrumut, te vei folosi de aceeaşi metodă pe care ai folosit-o şi în cazul maşinii?
— În cazul maşinii am fost obligat de împrejurări să procedez aşa.
— De împrejurări!… Cam care erau împrejurările alea?
Mi-am aprins o ţigară, mi-am îndreptat spatele şi am privit-o serios.
— Astă seară la Alboteni eram în misiune. De fapt mai sunt şi acum. Numai că acum aş vrea să împuşc doi iepuri dintr-odată.
S-a întors şi m-a fulgerat cu privirea:
— Şi unul dintre iepuri sunt eu?
— Ai avea ceva împotrivă?
Nu mi-a răspuns. Robotea, era din nou cu spatele la mine, dar pielea ei încetase să mai irizeze lumina ca până atunci. Puful fin, auriu, de pe braţe i se răzvrătise, şi vraja minerală a trupului ei s-a risipit.
— La ce-ţi trebuie aparatul?
— Aş vrea să trag nişte poze porno.
— Fii serios, te rog!
— Sunt cât se poate de serios.
— Poţi fi şi serios, oare? Nu mi-am dat seama până acum. Nu eşti un pic cam infantil?
Am negat din cap. Mirosea plăcut, a cafea proaspătă, pe care mi-a turnat-o dintr-un ibric de aramă vechi, autentic. Cu acelaşi ibric se cafegise, mai mult ca sigur, şi bunică-sa, cu un veac mai devreme. Ceaşca delicată, porţelan de Saxa, părea o prelungire firească a mâinii ei, lujer purtând povara uşoară a unei de-abia înflorite lalele.
Mi-am privit ceasul. Farmecul care mă stăpânise s-a rupt. Mi-am băut cafeaua din câteva sorbituri şi am dat să plec.
— Cât este ceasul?
— Unsprezece şi jumătate.
— Poţi să mai rămâi, dacă vrei. Nu interpreta greşit însă

invitaţia mea! a adăugat. (Îmi luciseră probabil, în mod reflex, ochii.) Dacă rămâi, s-o faci numai şi numai ca să mai schimbăm o vorbă. Nu mi-e deloc somn, şi mâine, nimeni şi nimic nu mă sileşte să mă scol devreme.

Mi-am stins ţigara în scrumieră, pe care, apoi, am vărsat-o în coşul de gunoi. M-am întins de mi-au pârâit toate oasele.

— Dacă mă opreşti numai pentru atât, plec!

A ridicat nepăsătoare din umeri. Şi-a cuprins în palme laba piciorului stâng şi a început să-şi maseze oasele, gemând cu voluptate.

— Ce-ar fi să vii cu mine? am aruncat eu momeala.

— Unde? a oftat ea, torturându-şi carnea.

— Acolo unde am eu treabă.

— La-nchisoare, probabil! a scâncit ea. Cu mutra ta de temnicer numai acolo poţi avea treabă!

M-am zbârlit ca un arici. Mie pe tema asta nu-mi plac nici măcar glumele. Am tuşit, şi imediat mi-a venit o idee.

— Dar dacă ţi-aş spune că e vorba să asigur protecţia unei femei singure, ce-ai spune?

— Aş spune că nu te cred. Oricum, explică-te!

Avea în ochi luciri ironice şi aştepta cu calmul unei capcane.

— Să zicem că, în lipsa lui, un soţ ar dori să-şi apere soţia de ameninţările unui nebun, ameninţări care pot fi traduse oricând în fapte.

— Pf, ameninţările unui nebun! Nebun ar fi cel care ar apela la tine. De ce nu s-ar duce grijuliul soţ la miliţie?

Era isteaţă. Mi-ar fi părut rău dacă ar fi taxat pretinsa mea identitate de poliţist drept altceva decât o poantă.

— Miliţia nu se ocupă cu astfel de fleacuri.

— Dacă e un fleac, atunci în ce sens poate s-o ameninţe un nebun pe sărmana femeie încât să-i îngrozească soţul şi să i-l bage la idei?

Se aplecase spre mine şi o undă de interes îi invadase trăsăturile.

— Nebunul tocmai a scăpat din spitalul acela unde-i îmbracă în pijamale vărgate. Stătuse acolo câţiva anişori buni pentru tentativă de viol.

Falca i-a căzut cu zgomot de parcă i-ar fi fost de lemn. Un timp nu i-a ieşit nici o vorbă din gura larg deschisă. Se pare că le potrivisem bine. Într-un târziu, a bâiguit:

— Deci, Rafaela...?!

— Cine e Rafaela?!

A scuturat din cap:

— Soţia lui Manafu.

— Aa… eşti la curent cu…?!

— Că era şi greu să înţeleg, după toate câte mi le-ai spus şi după ce toată seara, tu şi cu Manafu aţi stat închişi în closet ca doi anarhişti ascunşi sub tronul regelui.

Mi-am aprins o nouă ţigară. Discuţia noastră devenea interesantă.

— O cunoşti pe Rafaela asta?

— Vag, ca toată lumea, a mustăcit ea. Nu prea vine la petreceri. Are o viaţă mai aparte. E „om de ştiinţă", sau, cam aşa ceva! Mi-a cerut o ţigară şi eu i-am aprins-o. A tras gânditoare câteva fumuri, şi, observându-mi, de-abia atunci, ceaşca goală, mi-a mai turnat cafea. Bine – a ridicat ea din sprâncene – şi de ce, mă rog, să merg şi eu cu tine? Care-i rostul meu?

— Să-mi ţii de urât.

— Nu ţine! a clătinat ea din cap. Altceva!

— Curiozitatea ta. Mori de curiozitate.

A ţocăit din buze, semn că spuneam poveşti. Mi-am jucat şi ultimul atu pe care-l mai aveam la îndemână – sinceritatea:

— Să zicem că, în caz de complicaţii, îmi eşti o martoră preţioasă.

— Aa, aşa deci!… Cât dai?

M-am uitat în ochii ei, pentru că nu credeam că vorbise serios. Mă privea însă cât se poate de calm, de sobru. Nu-i păsa, nici cât negru sub unghie, de natura complicaţiilor

datorită cărora mi-ar fi putut deveni martoră. Pe ea o interesa, simplu, negustoreşte, doar suma pe care, nefiind câtuşi de puţin ingenuă, îşi închipuia că o primisem de la Manafu. Straşnică muiere!

— Şi eu care credeam că o vei face pentru ochii mei frumoşi! m-am trezit eu gândind cu glas tare.

— Ei aş! mi-a zâmbit ea candid, şi-a început să-şi frece buricele celor două degete care cresc primele pe o mână de zaraf.

Ne-am târguit îndelung şi, tot timpul, ochii i-au jucat în cap ca unei feline tupilate în spatele dresorului. La sfârşit, n-am mai fost sigur cine pe cine angajase.

— Şi-acum ce facem? a devenit ea, dintr-odată, activă.

— Te îmbraci, şi, peste o jumătate de oră, vin să te iau. E douăsprezece şi cinci. La şi treizeci şi cinci sunt aici. Plec! Mai am puţină treabă de făcut.

— Cred şi eu. Numără-mi banii!

— Banii după.

— Nu, înainte!

M-am aşezat, oftând, pe scăunelul de pe care de abia mă sculasem.

— Şi dacă nu va fi totuşi nevoie să mă însoţeşti? Dacă-i vine chef porumbiţei să plece cu bărbată-su, caz în care nu are rost să păzim o colivie goală?

— Lasă, banii stau la mine la fel de bine ca şi la tine!

Chestia asta, cu încrederea totală între asociaţi, m-a data gata. Formasem, deja un cartel! I-am numărat banii. La sfârşit, şi-a umezit un deget în gură şi i-a re-numărat şi ea fără ruşine. Pe chip i se citea o mare mulţumire. Părea că încheiase prima afacere din viaţa ei.

— Ei, îmi dai aparatul?

— Imediat. La ce-ţi foloseşte?

— Nu ţi-am zis? Am de gând să imortalizez un viol.

— Te-am întrebat serios.

— Iar eu ţi-am răspuns la fel de serios.

Mi-a făcut semn că sunt într-o ureche şi-a dispărut. S-a

reîntors purtând în braţe o frumuseţe de Nikon. În clipa în care s-a săltat pe vârfuri ca să-mi petreacă cureaua lui pe după gât, am cuprins-o de mijloc cu amândouă mâinile şi i-am căutat privirile. Ne-am oglindit îndelung unul în ochii celuilalt şi sărutarea noastră a venit firesc, ca un lucru pe care ni-l doriserăm toată seara, tot timpul cât stătuserăm despărţiţi. Mi-am simţit buza sângerând din nou. I-am dat drumul. Cu sângele meu pe buze, plescăind ca un sugar, am tras-o spre mine şi i-am lipit capul de pieptul meu.

— Sânge şi iod! a murmurat. Subtilă combinaţie! Delicioasă! Totul e însă să nu te gândeşti că nici măcar nu ştiu cum te cheamă!

I-am şoptit numele meu la ureche şi am vrut să o ridic în braţe. Îmi pierdusem minţile, simţeam cum îmi zvâcneau tâmplele, dar mi-a alunecat printre mâini ca o undă de lumină, şi, calmă, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, de parcă nu pe ea ar fi privit-o intenţia mea, mi-a luat din cuier cojocul şi m-a ajutat să mă îmbrac.

Bătrânul hoţ – acum doar tăinuitor şi plasator de marfă – a bombănit ce-a bombănit, mi-a dat la repezeală ce-i cerusem şi, înverşunat de frigul care-l întâmpinase în afara plapomei, mi-a cerut un preţ cu mult mai mare decât cel scontat de mine. Promisiunile mele l-au lăsat şi mai rece. N-a vrut să ştie de nimic, a întins după bani o mână sfrijită, tremurătoare de parcă s-ar fi pregătit să treacă Rubiconul, după care mi-a trântit uşa în nas.

M-am reîntors în grabă. Serena mă aştepta în faţa casei ei. Purta un pulover negru de lână, un fular lung înfăşurat neglijent în jurul gâtului şi o şapcă şmecherească în care-şi vârâse pletele roşcate, şapcă datorită căreia nu mai semăna cu o girafă în flăcări, ciudăţenie pe care am găsit inutil să i-o aduc la cunoştinţă. Pantalonii, de asemeni din lână, îi veneau minunat. Cele trei graţii, amalgamate, erau nimic pe lângă ea!

Ne-am repezit la gară. Am lăsat-o să mă aştepte în

maşină, în faţa sălii caselor de bilete de clasa întâi. Peroanele erau ticsite de indivizi care plecau, veneau, aşteptau, dezorientându-se gălăgioşi unii pe alţii. Totul semăna cu un imens furnicar.

Am apucat să-l văd, aplecat pe fereastra unui vagon de dormit, pe ultimul orgolios al secolului. Ascuns în mulţime, i-am făcut o poză. Nu se ştie niciodată la ce e bună o astfel de amintire. Erodat vizibil de *spleen*, îşi lua la revedere de la o Penelopă de care se lipeau toate privirile bărbaţilor, deveniţi subit, fiecare, un falnic Antinous. Uitându-te la ea, începeai să-i înţelegi pe demodaţii adepţi ai feregelei.

În sfârşit, trenul a plecat, însoţit de o uşurare generală. În momentul în care s-a întors, am lovit-o cu pieptul în umăr, dezechilibrând-o, încât era gata-gata să cadă dacă n-aş fi prins-o în braţe. Poşeta i-a alunecat pe ciment, şi o mulţime de fleacuri s-au risipit pe mozaicul galben al peronului, acum gol. Privea, consternată, când la ele, când la mine. Degaja o senzualitate atât de serafică, încât mi-am dat seama că n-ar fi putut-o iubi, cu şanse, decât un poet, sau un nebun, un Saadi al zilelor noastre! Uneia ca ea îi compusese Saadi robaiul:

> „O, ce-ncântare aduce trupul tău vederii, nici chiparosul n-are vraja îmbierii, dar nu mai trece să te-nchini prin cimitir; vor crede morţii c-a venit ziua-nvierii."

Aşa ar fi trebuit să-i cânte, ca să-i ia minţile, şi nebunul şi poetul. Dar cum nebunii devin poeţi de-abia la bătrâneţe, aşa cum bărbaţii câştigă în rafinament pierzându-şi din potenţă, simţeam că biata de ea era, spiritual, încă fecioară.

— Vă rog din suflet, doamnă, să mă scuzaţi! am îndrugat eu câteva cuvinte, ruşinat de cele petrecute.

Faţa mea exprima regretul bunului samaritean după ce-şi dovedise generozitatea. N-am aşteptat nici un răspuns şi m-am repezit să-i strâng lucrurile. În clipa în care, aplecat fiind, am fost sigur că nu mă vede, am scos din buzunar

bricheta şi i-am aruncat-o, împreună cu celelalte lucruri, în poşetă. M-am îndreptat şi, întinzându-i geanta, am bâiguit din nou câteva cuvinte de scuză:

— Poftiţi geanta dumneavoastră, doamnă! Vă rog, încă o dată, să mă iertaţi! i-am zis, şi mi-am trecut o mână prin păr; bricheta ei a alunecat şi mai adânc în mâneca hainei mele.

Mi-a plăcut faptul că, nici un moment, nu încercase să-şi dea aere. Mă privise, tot timpul, mută, distantă, lipsită de acea expresie mustrătoare pe care o au ţoapele în astfel de situaţii. Mi-a întors spatele, şi, fără nici o vorbă, s-a îndreptat spre ieşire.

Îşi parcase maşina acolo unde mă aşteptasem s-o facă. Am urmărit-o până în dreptul casei ei. Conducea încet, prudent.

Am lăsat-o pe tânăra doamnă Manafu să-şi bage maşina în garaj. Am cotit-o pe prima stradă la dreapta şi am ajuns în bulevardul Kiseleff. M-am învârtit de două-trei ori în jurul Arcului de Triumf, după care am revenit în strada Alexandrina şi am oprit la o mică distanţă de vila Manafilor, la egală depărtare de două sărmane becuri care înghiţeau kilowaţii în silă, prea ghiftuite şi ele, ca tot omul, după Revelion.

Se torsese tot caierul de nori. Cerul se dezumflase, ca un pântec după naştere, redevenise adânc. O linişte abisală plutea în jur. Serena, în colţul ei, moţăia. Nu cred că pricepuse ea prea multe, dar, vorba ceea: Ochiul soacrei şi când doarme vede multe!

Am stins toate luminile şi am dat drumul aparatului de recepţie pe care-l cuplasem cu sensibilul casetofon – caii de dar ai hoţului, ştirbi pentru că mă costaseră mult. O grindină de zgomote a invadat maşina, trezind-o pe Serena. Am redus pârâiturile până le-am adus la intensitatea zgomotelor ieşite dintre mandibulele unei furnici înfuriate.

— Ce-i cu zgomotul ăsta? s-a interesat Serena, frecându-se la ochi.

Apoi s-a întins, după care a dat să-şi aprindă o ţigară. Cu un gest hotărât, i-am luat-o dintre buze.

— Oi fi tu licuriciul vieţii cinematografice, m-am răstit eu la ea, în noaptea asta, însă, abţine-te!

Şi-a întors, intrigată, privirile spre bancheta din spate, unde, într-o valiză diplomat, costisitoarea aparatură fâsâia ca o bombă băgată în samovarul unor mujici ce încercau astfel să-şi păcălească marea lor foame. Sinistra harababură de sunete de la început încetase, acum se auzeau vag, cu paraziţii de rigoare, fâsâieli, pâcâieli, scârţâituri, bufnituri, nimic nu aducea însă a vorbă omenească.

— Madona mia! a exclamat ea, după un moment de uimire. Eşti un artist complet al genului: „Fără seducţie, dar dotat cu tehnică”.

Am zâmbit. Mai ales când mi-am dat seama că în casa Manafu cineva încerca să-şi aprindă o ţigară cu o brichetă care refuza cu obstinaţie să-şi facă datoria. O brichetă, în ale cărei maţe necolitice zace un emiţător, se aprinde, întotdeauna, mai greu. Mi-am imaginat uimirea cu care madam Manafu găsise în geanta ei o brichetă străină. O explicaţie cât de cât plauzibilă, legată de incidentul din gară, tot îşi dăduse ea, dar nici un moment nu mi-a trecut prin cap că ar fi putut bănui adevărul. Ar fi fost din partea ei ceva prea diabolic, ceva prea urât.

— Şi acum, ce ai de gând, hombre?

— Deocamdată, nimic. Aşteptăm.

— Ce?

— Să apară vreun Bau-Bau.

Mi-a căutat mâna şi mi-a mângâiat-o cu o tandreţe infinită. M-am prefăcut oropsit şi am început să mârâi înfundat, ca un câine apărându-şi osul. S-a întors spre mine şi şi-a strecurat mâna ei rece în sânul meu. Pielea mi s-a făcut de găină, iar când a încercat să-şi înfigă unghiile în carnea mea, ascuţindu-şi ghearele precum pisicile, un fior de plăcere m-a trecut din creştet până în tălpi. Am ridicat-o

spre mine şi am sărutat-o lung, stăpânit de o dorinţă puternică. I-am căutat pe sub pulover sânul dur şi plin. Carnea îi luase foc. Şi-a lipit capul de pieptul meu şi şi-a băgat nasul prin cămaşa deschisă. Într-un târziu a început să răsufle uşor, regulat. Torcea, şi răsuflarea ei caldă îmi gâdila părul de pe piept. I-am scos coama roşcată din şapcă şi am început să mă delectez mângâindu-i-o.

În clipa când l-am văzut ieşind din valul de umbră şi apropiindu-se de casa Manafu, pe a cărei poartă a intrat fără să ezite, m-am uitat instantaneu la ceas. Era trei. Când mi-am ridicat ochii de pe cadranul fosforescent, individul dispăruse în întuneric. Nu reţinusem decât că era potrivit de statură, mai degrabă scund, şi că era îmbrăcat într-un palton gri.

Foşnirea mea a trezit-o pe Serena. I-am făcut semn că totul e în ordine şi am rugat-o să tacă. Deranjându-i poziţia de cuibărit, m-am întors spre bancheta din spate şi am dat la maximum aparatul de recepţie care amuţise de mult. Linişte. Doar paraziţi.

Inima îmi răpăia emoţionată în piept. Previziunile lui Manafu se împliniseră deci. Deodată, s-au auzit, parcă, o uşă care se deschide, glasuri care mormăiau ceva înăbuşit – oricum, glasuri – apoi, o pâcâială ca un pantof căzând sec pe covor. Aveam urechile atât de ciulite încât mi-ar fi putut trece orice prin cap, dintr-o parte într-alta. Dar, în afara unei arzătoare dorinţe de a fi cât mai aproape de locul de geneză al misterioaselor zgomote, nu mi-a trecut nimic prin cap.

I-am strâns puternic mâna Serenei, care iar nu prea înţelegea mare lucru, şi am coborât din maşină. Am sărit, dintr-un singur salt, gardul nu prea înalt, care, vara, trebuie că era năpădit de zorele şi de barba-caprei, şi m-am strecurat în umbra casei.

Vila avea la stradă – şi jos, şi la etaj – doar un singur rând de geamuri. Sus, un balcon imens îmbrăca colţul drept. Sub

balcon, pe colţ, se afla intrarea principală. Casa se întindea, însă, nebănuit de mult în adâncime. O alee de beton înconjura clădirea ca un brâu, şi, urmând-o, am trecut prin dreptul a patru ferestre imense, întunecate.

Redevenisem calm. Nu era prea frig, era chiar plăcut, cu toate că eram doar în costum. Cojocul îmi rămăsese în maşină şi, odată cu el, toţi banii mei. Încet, încet, mi-a revenit şi simţul umorului. „Ce-ar fi, m-am întrebat, să dau peste Manafu, care, dorind să-şi surprindă el singur nevasta în flagrant delict, s-a întors din drum, şi acum, măgulit de fidelitatea ei, îşi îndeplinea cu sârg datoria de soţ?” Am alungat însă repede din minte această neplăcută eventualitate. Nu, era imposibil, Manafu fiind mai înalt decât pocitania în palton gri, şi-apoi, în felul acesta, lucrurile n-ar mai fi avut nici un chichirez.

Zăpada îmi înăbuşea paşii. În spatele casei era o terasă. Am urcat treptele şi am încercat, rând pe rând, obloanele de lemn vopsite în alb care obstruau uşile. Al doilea rând de obloane, din cele trei, a cedat fără nici un zgomot, ca şi uşile duble, pe care le-am împins extrem de precaut. Am intrat şi am închis în urma mea uşile.

Secundele pe care le-am aşteptat cu urechile la pândă mi s-au părut o veşnicie. Era însă linişte, liniştea din creierii unui surd născut aşa. Am aprins lanterna şi la lumina ei mi-am dat seama că mă aflam într-un uriaş acvariu. De-a lungul pereţilor, chiar şi în mijlocul încăperii, se aflau nenumărate bazine în care înotau tot felul de peşti blazaţi. Deasupra lor spânzurau tablouri, care mai de care mai întunecate, din care, domni bărboşi, fioroşi şi depravaţi, zâmbeau superior unor matroane cu carnaţii şi veşminte opulente căzute în extazul legăturilor de păstârnac şi a grămezilor de gulii care le împânziseră orizontul limitat.

Salonul era imens, mare cât o catedrală, numai că nu acolo se afla drumul spre amvon. Acesta se găsea în cea de a doua cameră, o sufragerie şi mai vastă decât salonul, prevăzută cu mobilă solidă, într-atât de solidă încât te

ducea gândul că acolo îşi lua prânzul, zi de zi, o turmă de elefanţi.

Treptele, într-adevăr, nu scârţâiau. La capătul lor, deasupra luminişului din jungla populată cu elefanţi, se afla o încăpere în care mirosea plăcut, fapt ce m-a făcut să cred că mă aflam în dreptul uşii cu pricina, în faţa căreia am stat, viţel la poarta nouă, doar două-trei secunde, timp în care am tras aer în piept. Apoi, calm, dându-i un picior zdravăn, am sfărâmat broasca. Uşa s-a dat larg de perete. Am plonjat în întunericul din odaie şi am dus la ochi aparatul de fotografiat.

Ceea ce am văzut la lumina blitz-ului mi-a ridicat în cap părul măciucă, de parcă aş fi avut în loc de păr tăiţei, iar onduleurile mi le-ar fi adus din făcăleţ însuşi marele frizer Tunsu.

Răstignită pe pat, căzută între perne, şi cu o gaură în piept cât tomata, Rafaela zăcea moartă. Femeia cu coasa se indurase de ea şi-i lăsase pe chip o expresie tot senzuală, tot calmă.

Asta a durat o miime de secundă. Înainte ca flama blitz-ului să piară, un şuierat ca de şarpe a rupt tăcerea şi o durere sfâşietoare mi-a străpuns umărul stâng. Proiectat pe spate de o forţă teribilă, m-am tot dus, bătând aerul cu mâna dreaptă, până m-am proptit de un perete în care am bufnit sec, ca un balot.

De data aceasta, ceea ce mă lovise, înfigându-mi-se adânc în carne, nu mai erau unghiile Serenei. Am dus mâna la umăr. Din el ieşea o vergea de metal, lungă şi subţire. Am înţeles că fusesem luat drept peşte, căci se trăsese în mine cu o arbaletă pentru pescuit subacvatic, şi mi-am pierdut cunoştinţa.

III. SARE PE COADĂ

„…dar n-ar fi rău să-l dezarmăm cu desăvârşire, şi-apoi să-l lucrăm pe onorabil.”

— Corban, de câte ori spus la tin nu citeşti când manânci? Ma mir în gură frunz nu pui!… Corban, tu auz?…

— Ce-i, madam, mormăi fără să ridice nasul din ziar Părintele, îţi vin neamurile? Ostrogoţii, vizigoţii?

— Tu nu mai spui la min „madam”! Asta înfurie la min, înţeles?

— Bine… *frau* Klara! admise conciliant Părintele. Unde l-ai găsit pe Birlibonţ?

Uriaşul motan se instalase pe scaunul din dreapta Părintelui, privindu-l cu ochi verzi, somnolenţi, cum mănâncă. Auzindu-şi numele, mieună scurt, de parcă ar fi răspuns: Prezent!

— Cotoiul la beci băgat şi când porta deschis, el auzit la min şi ieşit miaunând. Afurisitule! îl alintă Klara pe Birlibonţ, mângâindu-i blana vărgată. Dai la tin mancare, *ja?* Tu nu citeşti când manânci, *ja? Gut, gut!…*

De Anul nou, şi Părintele şi Klara fuseseră plecaţi. Părintele, ca întotdeauna, la Sinaia, iar Klara la rude, în satul ei săsesc. Cotoiul fusese lăsat afară, prin curte, cu destulă hrană rece chiar şi pentru eventualele sale invitate de revelion.

— Ce ţi-a spus, *frau*, Paracelsus ăla al dumitale? Mai trăieşti, sau nu? Să ştiu şi eu să-mi caut, din timp, o altă menajeră.

Singurul doctor la care pudibonda Klara apela era un sas

din satul ei. Îndrăgostit pe vremuri de Klara, rămasă şi acum doamna visurilor sale, o consulta fără să o dezbrace, convins că toate ponoasele i se trag pacientei dintr-o prea îndelungată, dar cu atât mai lăudabilă, virginitate. Aducându-şi aminte de el, Klara oftă, dădu motanul la o parte şi se aşeză în locul lui, apoi, cu o mână pâlpâitoare, de bolnav pe patul de moarte, îşi aprinse una din pipele ei puturoase. Cu tutunul lor dubios, „invenţie proprie”, altădată s-ar fi putut arunca o bombardă măricică în zidurile Gomorei. Luându-şi un aer misterios, urmând parcă să-i împărtăşească Părintelui ultimele-i dorinţe testamentare, Klara rosti sacramental:

— Nevroz!

Părintele scăpă ziarul din mână şi ridică ochii în tavan.

— Nu se poate! exclamă înmărmurit. Încă o dată nevroză?!… Imposibil! Şi eu care te credeam imună de-acum!… Nu-i cumva molipsitoare? sfârşi el prin a se înpanica ipocrit.

— Şi ce, ma rog, sări ca friptă *frau*, eu nevroz nu pot să am?! De douăş’cinci de ani de când spăl, gătesc, faci la tin curat, nu-i de-ajuns faci nevroz?… Haida-de, neicuşorule Corban! Când la tin cunoscut, locotenent cum fecior Maria est! Acum…!

— Cafea făcuşi? îi frânse Părintele Klarei avântul denigrator.

Era sătul de nevroza ei, veche de când lumea. Bătrâna dormea tun, fuma şi bea ca un birjar, şi acum îi revenise nevroza pe care o uitase de un an!

— Făcuşi, făcuşi! oftă oropsită *frau*.

— Atunci adu-o şi nu te mai jeli atâta!

Umbra deasă a mustăţilor Klarei tremură:

— Corban, eu la tin spus mojic est?

— Da. Tot timpul.

— Mojic romen! strâmbă din nas Klara, turnând cafeaua aburindă. În atâta timp putut şi tu învăţat bun manier de la min!…

— Bun manier, bun manier! o îngână surâzând Părintele, aducându-şi aminte o glumă. (Cineva se interesase prin telefon: „Alo, şcoala de dans şi de bune maniere?” „Rahat-dans!” răspunsese o voce dură. „Numa’ bune maniere, dom’le!”) În atâta timp puteai şi dumneata să înveţi bine româneşte de la mine, o admonestă Părintele.

— Unuia care nu mă respectă, îi vorbesc cum merită! ciripi din vârful buzelor Klara, uitând să se mai scălâmbăie verbal. Se corectă însă imediat, adăugând: Tu nu merită grij de la min! *Herr* Kübler trăit, arătat el la tin!…

Părintele zâmbi din nou, clătinând din cap. *Herr* Kübler nu fusese decât un oarecare Hans Mustschner, ordonanţa unui nu prea glorios ofiţer neamţ. Klara – pe atunci tânăra şi neexperimentata *fräulein* Kübler – trăise cu Hans doar o săptămână, îndeajuns însă pentru a-l ridica apoi la rangul de *herr* Kübler. Avansare postumă, în amintirea unei vagi promisiuni de căsătorie făcută la sfârşitul deloc conjugalei săptămâni, puţin înainte ca Hans să-şi fi luat tălpăşiţa spre front pentru a fi ucis de ruşi.

Ţârâitul telefonului îi readuse pe amândoi la timpul prezent. Klara ridică receptorul precum o regină sceptrul:

— *Ja, Kübler Residenz!*… *Ja, gerade sie!*… *Wünderbar!*… *Wünderschönn!*

Pe faţa Klarei se citea o mare mulţumire. Cu pipa aprinsă într-o mână şi cu receptorul în cealaltă, se ghiduşea în faţa oglinzii, încântată de cele auzite.

— *Herr* Satâr vrea vorbeşti la tin, abandonă ea cu regret receptorul. *Entzückend junger Mann!*

— Te-ai ţicnit rău de tot, madam! constată Părintele. Ai început să te pleci până şi la minciunile unui copil. Cine te crezi, babă cochetă ce eşti? Amalasuntha?

— *Einer Frau kann man Komplimente machen, auch wenn man lügen muss!* peroră doamna, pufăindu-i Părintelui un nor de fum în faţă. Mojic romen ce eşti!

Părintele tuşi şi ridică sceptrul reginei ce abdicase pentru că nu reuşise să ridice pe nimeni până la rangul ei:

— Bună dimineaţa, Matei.

— Moarte prin intoxicaţie cu plumb, tovarăşe maior. V-am trimis maşina. Trebuie să sosească. În altă ordine de idei: La mulţi ani! Vă mulţumesc pentru vedere!

— N-ai pentru ce! Sosesc imediat!

Puse receptorul în furcă şi jumuli încă o frunză din ghivecele Klarei. Sărmana gura-leului rămăsese tare ştirbă! Anul începea bine!… Se întoarse spre Klara:

— La prânz nu vin acasă, *frau*. Mănânc în oraş.

— Ai să manânci frunz, asta ai să manânci! prooroci cu gura plină Klara.

Birlibonţ căscă lung, de-i trosniră fălcile, sări de pe prichiciul ferestrei unde se cocoţase ca să vâneze o muscă înviată de căldură, şi, solemn ca un magistrat ofensat în plină şedinţă, dispăru pentru deliberări în întunericul de sub un fotoliu acoperit până în parchet cu o husă de catifea galbenă. În faţa casei cu numărul 7 din strada Laocoon se auzi claxonând o maşină.

— Dacă mă caută cineva la telefon, să revină diseară, dădu dispoziţii Părintele.

Îşi trase pe el paltonul elegant, din păr de cămilă, darul pe care şi-l făcuse singur când fusese la Cairo, la ultimul congres al Interpolului, şi, ridicându-şi în semn de salut pălăria, ieşi din cameră.

— Femei, ha? Eu secretară bordel, *ja?* urlă în urma lui Klara.

Dintotdeauna *frau* Klara îl suspectase că ar fi afemeiat, destrăbălarea întruchipată, un prefăcut cu viaţă dublă. Dar, de la un timp, integritatea Klarei hiperboliza, semn că *frau* îmbătrânea văzând cu ochii.

Afară era întuneric beznă. Dinspre capătul străzii ce se sfârşea în malul lacului Băneasa se ridicau valuri compacte de ceaţă. Traversă grădina. Peluza ei, pierzându-se şi ea între sălciile plângăcioase de pe malul apei, era dezolant de tristă, aşa cum arăta acum, cu pomi subţiaţi, cu tufele de

trandafiri încotoşmănate în mantale de plastic ce le făceau să semene cu stelele funerare ale unui cimitir, cu spalierele goale ca portativele albe ale unui Boccherini în criză de inspiraţie. Trânti portiţa de fier cu ciuda omului conştient că a ieşi în stradă înseamnă a intra în scenă.

Căldura din maşină îl surprinse plăcut.

— Trăiţi! şopti posac şoferul.

Demarară brusc şi, ajunse la pielea de asfalt a străzii, cauciucurile – coioţi speriaţi de umbra condorului – schelălăiră ascuţit.

— Ce-i, Simioane, ulcerul?

Şoferul gemu. Doar Părintele îi mai spunea pe nume, căci lui Simion Bordea lumea îi uitase numele şi îi ziceau cu toţii Bucăţică, după vorba pe care o întrebuinţa el atât de des. Bucăţică aducea perfect cu un Silenus sihăstrit de turmă. Cu cât îi îmbătrânea ulcerul, scădea din ce în ce mai mult, parcă intra la apă. Ajunsese şi el o bucăţică de om, aşa cum erau toate pe lume pentru el. Mucalit, Satârul zisese odată că, aşa subţire şi uşurel, Bucăţică ar fi putut numai bine sta şi pe… gânduri.

Ajunsă la capătul şoselei Străuleşti, maşina coti într-un viraj strâns la dreapta, pe bulevardul Poligrafiei Cu luminile ei multicolore, Casa Scânteii apăru din noapte ca un transatlantic din ceţuri. Lumina gălbuie a becurilor cu sodiu şi ceaţa din ce în ce mai compactă creau impresia unui interior de submarin aflat în imersie într-o mare de mămăligă.

— Ai băut de Anul nou, nu-i aşa, Simioane?

— Ei, doar aşa, o bucăţică! recunoscu Simion, mâhnit peste măsură de mizera lui condiţie de ulceros. De, ce să-i faci, cap sec ce sunt! se lamentă el, dându-şi o palmă în chelia lucioasă care răsună, elocvent, a doagă.

— De ce nu te operezi? Ai scăpa şi tu de necaz…

— Mor, da’ nu mă tai! se rigidiză Simion. Dacă mie unuia nu-mi place să mă ştiu despicat pe burtă şi cusut ca un sac din care curg tărâţele, darămite neveste-mii!…

Bucăţică se arăta sensibil la frumos, dar, în materie de schemă corporală se pare că se formaliza doar de virginitate.

Brusc, ceaţa se ridică şi pentru o clipă se arătară privirii lacul şi insula Herăstrău, unde, printre copacii mineralizaţi de frig, noaptea năştea o geană sidefie de lumină ce se arcui timid, petală albă de trandafir peste oraş.

Ocoliră Arcul de Triumf şi se înscriseră pe aleea Trandafirilor. Maşinile, din ce în ce mai dese, spulberaseră albul imaculat al zăpezii ce căzuse peste noapte. Acum, sub cauciucuri, o clisă groasă fâşâia neplăcut.

În faţa casei – o vilă inspirată de culele de la Măldărăşti – se aflau parcate câteva maşini. În lumina mai mult decât difuză, Părintele recunoscu câteva chipuri. Se vorbea încet, în şoaptă. Din când în când, la staţia de radio-recepţie a Salvării se auzeau apeluri înăbuşite. La coborâre, oamenii îl salutară respectuos, nepăsători că în rotirile lor girofarurile maşinilor le turnau sincopat stropi de sânge albastru în vine.

Spilcuit ca întotdeauna, Golema îl aştepta în prag. Purta un costum maron la două rânduri dintr-o stofă reiată, cu vestă cărămizie şi cămaşă oliv la care îşi asortase o cravată în dungi alternante cărămiziu-oliv. Statura sa imensă astupa intrarea, şi, aşa cum stătea, părea plămădit şi el din stejarul din care fusese cioplită uşa – o ferecătură solidă, încrustată în arabescuri fine. În pumni strângea nelipsita lui minge de cauciuc compact, devenită de acum parte integrantă fiinţei lui, precum mâna de lemn unui ciung. Strecurându-se pe lângă masivul său căpitan, mâna Părintelui alunecă peste „the bulge” – cum îi spun americanii umflăturii pe care o face pe sub haină pistolul prins în teaca şi hamurile ei. Faptul nu avea nici o semnificaţie: Golema se dusese înarmat şi la nuntă!

Un hol semicircular învelea colţul drept al vilei. Pe cele două laturi, acest colac gigantic avea câte o fereastră largă, acoperită cu draperii de piele bej. Aşezate în faţa

ferestrelor şi având aproximativ aceleaşi dimensiuni cu acestea, se deschideau două uşi boltite, acoperite şi ele de draperii. În spatele lor se deschidea o sufragerie vastă. Mobila masivă, din stejar lăcuit în tonuri calde, abia reuşea să umple încăperea, răpindu-i prea puţin din dimensiunile de hangar. Odată ajuns în mijlocul încăperii, o nesfârşită apă de oglinzi multiplică divergent silueta longilină a Părintelui.

Lungit pe o canapea de piele, – aceeaşi piele bej ce revenea, obsedant peste tot, cu cizmele lustruite de iţi luau vederile aşezate pe o măsuţă joasă, cu pălăria lui texană trasă peste ochi, Satârul somnola apatic. Zgomotul draperiilor trase de Golema îl aruncă însă în picioare. Părintele îl linişti şi îi făcu semn să-şi continue somnul în tihnă. În timp ce urca scările condus de uriaş, mereu doar cu o singură treaptă înaintea sa, îl zări tolănindu-şi segment cu segment trupul interminabil, vânjos, iar în clipa când îl pierdea din ochi, apucă să îi vadă cum, din nou flegmatic, îşi acoperea faţa cu pălăria.

La etaj traversară o încăpere năpădită de vegetaţie. Plantele răspândeau un miros tare, adormitor, un miros de bălării încinse, după o ploaie repede, de un soare puternic de vară. În drum, Părintele ciuguli o frunză şi cu ea între dinţi se opri în dreptul unui pian a cărui claviatură era descoperită. Se aplecă şi descifră partitura, fără uşurinţa de altădată, contrariat să audă născându-i-se sub degete – stranie coincidenţă – însăşi sarcastica rodomontadă a morţii pusă pe note de gravul Beethoven.

Într-un hol pătrat, loc unde mai dădeau încă alte trei uşi, lipită drept de perete, o femeie uscată, între două vârste, suferea intens, demn însă, fără gesturi sfâşietoare, inutile. Din ochii închişi lacrimile i se scurgeau precum ceara lumânării mari şi albe din mâinile ei.

Îl întrebă din ochi pe Golema cine era femeia.

— Gorună Ioana, relată în şoaptă acesta. Cincizeci de ani. Femeie de serviciu. Ea a descoperit, la şase şi douăzeci şi

cinci, cadavrul. Se întorcea de la ţară, de la rude. A telefonat mai întâi la Salvare. Pretinde că n-a mutat nimic din loc. Aştept confirmarea telefonică dacă a fost sau nu în satul ei, şi dacă da, de când până când.

Golema şi, mai înaintea lui, Satârul – pentru că Satârul sosise primul, el fiind de serviciu în noaptea ce trecuse – acţionaseră cu o rutină demnă de invidiat, rutina pe care el reuşise să le-o imprime. Nu se uitase, era sigur, nimic. La serviciu fusese lăsată, fără îndoială, până şi notiţa prin care bufetiera era scutită de a-i mai aduce, la unsprezece şi jumătate fix, tava cu ceai şi sandvişuri.

El îi învăţase pe cei doi, ca şi pe mulţi alţii înaintea lor, tainele acestei meserii, în care – mai mult decât în oricare alta – trebuie respectat cu stricteţe un canon. Odată, le ţinuse o adevărată prelegere despre vechile lui greşeli – un fel de syllabus laic. Le vorbise atunci despre toate anchetele ratate iniţial din cauza acelor abateri minime de la legile artei în care credea şi pe care ajunsese să o scoată din rândul muzelor pentru a o plasa în cercul ştiinţelor. Fusese întrebat cum rămâne cu talentul. Răspunsese că talent trebuie oriunde, chiar şi la rânitul grajdurilor, şi dăduse drept exemplu grajdurile lui Augias. De aici, din talentul său pedagogic, din „bigotismul” credinţei în ştiinţa lui, i se trăsese porecla pe care o detesta, aşa cum detesta să folosească în discuţii poreclele altora.

Făcu semn ca femeia să fie îndepărtată. Cu palma sa lată ca o lopată, Golema o împinse uşurel spre scări. Sub gestul lui, Ioana Gorună îşi răsfrânse buzele într-un rictus de plâns mut şi faţa i se schimonosi urâţindu-i-se nefiresc.

Scăpat de prezenţa ei stânjenitoare, Părintele călcă pragul dormitorului. Lumina difuză, de alcov, estompa latura violentă a morţii. Sub sânul femeii ce se odihnea într-un abandon total, aproape lasciv, înflorise peste noapte un enorm trandafir cu petale grele, cizelate în cel mai pur agat. Imaginea frumoasei adormite ar fi putut fi confundată cu Diana, dacă în locul arbaletei pentru vânătoare

subacvatică ar fi strâns în braţe tradiţionalul arc.

În jurul moartei era agitaţia obişnuită în astfel de situaţii. Se făceau fotografii, se făceau măsurători, se ridicau urme şi amprente. În câteva locuri de pe mocheta galbenă care acoperea toată podeaua se trăseseră cercuri cu cretă violetă.

Oamenii lucrau tăcuţi. Nedorind să-i încurce, Părintele se retrase în hol şi se aşeză într-un colţ, pe o banchetă florentină. Un cadavru încetase de mult să-l impresioneze mai puternic decât o statuie spartă în bucăţi de un netrebnic, chiar dacă aceasta era statuia unei Afrodite moderne, chiar dacă acesteia i se întâmplase ceva cu mult mai rău decât să-şi piardă marmoreenele braţe. Cât de însemnat era oare preţul morţii acestei femei în al cărui trecut era el chemat să scormone acum?

— Unde duc uşile astea? îl întrebă el cu voce joasă pe Golema.

— Vizavi e biroul soţului, Arcadie Manafu, inginer, în prezent la Iaşi. De biroul lui este lipit un dormitor identic cu cel al victimei. Aici – arătă Golema deschizând ultima uşă – vă rog să vă aruncaţi şi dumneavoastră o privire!

În biblioteca unde îl introdusese Golema era o ordine desăvârşită. Miile de volume stăteau într-o aliniere perfectă. Numai că tot ceea ce odată fusese închis cu cheia era acum spart, forţat, violat. Dulapuri, scrinuri, secretaire-uri.

Părintele aruncă într-o scrumieră frunza pe care o mărunţise până atunci. O draperie lungă, bej, ascundea fereastra. O trase la o parte şi o lumină mat-perlată, cu consistenţă de cumis nefermentat îndeajuns, năvăli în cameră. Pe prichiciul lat al ferestrei se găseau câteva ghivece. Îşi alese o nouă frunză şi potrivindu-şi fularul în jurul gâtului ieşi prin uşa-fereastră a bibliotecii pe terasa ce se întindea de-a lungul întregului zid din soaţe al vilei. Răcoarea dimineţii îl făcu să se înfioare. Prin aerul scămos veni, de undeva de departe, plin, rotund, unic, un dangăt

matinal de clopot. Baannng!... Sunetul, ca o aripă, fâlfâi deasupra lui o clipă şi se pierdu într-un pâlc de copaci.

Încă o viaţă fusese curmată violent. Pentru ce?... Crime vor fi atâta timp cât va exista omenirea. Poate de aceea ar trebui ca oamenii să-şi cunoască viitorul, în asta rezidind, poate, chintesenţa fericirii. Şi dacă nu viitorul, măcar propria lor valoare – lucrul de care îţi dai cel mai puţin seama o viaţă întreagă. Din punctul acesta de vedere, civilizaţia s-a făcut cu inculţi, aşa cum revoluţiile s-au făcut doar cu entuziaşti.

În bibliotecă, Golema îl aştepta nepăsător, jucându-şi în palme mingea lui de cauciuc. Îl întrebă din ochi dacă mai aveau ceva de văzut şi uriaşul, întorcându-i spatele, îl invită să-l urmeze. Printr-o uşă de dimensiuni mai mici intrară într-un mic laborator de chimie, care îi păru utilat cu destule ustensile pentru a-l zăpăci. De aici, unde se părea că nimic nu fusese clintit din loc, domnind o ordine de farmacie, străbătând mai întâi o baie elegantă, apoi dormitorul unde zăcea cadavrul, se întoarseră – urmăriţi de privirile uşor ironice ale celor de la tehnic, care le puneau veşnic în spate o prost înţeleasă lentoare de vodă în lobodă – în holul mic, locul de unde plecaseră. Apoi, mereu în spatele Golemei, coborî scările, traversă sufrageria unde Satârul dormea acum în toată legea şi pătrunse într-un salon vast – un fel de pinacotecă, ţinând cont de mulţimea tablourilor atârnate de pereţi. Salonul putea fi numit însă, la fel de bine, şi acvariu, având în vedere cârdurile de peşti exotici cu cele mai diferite forme şi culori ce alunecau paşnic prin lumina dulce a nenumăratelor recipiente de cristal.

Parterul avea aceeaşi împărţire ca şi etajul. Singura deosebire consta în faptul că pinacoteca-acvariu beneficia de un spaţiu reunit care sus era ocupat de salonul mic şi de bibliotecă. Ca şi acolo, se putea ieşi şi aici prin uşi-ferestre pe o terasă. Pardosită cu dale de marmură, aceasta avea la capătul ei stâng câteva trepte ce coborau în grădina din spatele casei. O pârtie de paşi distincţi, bărbăteşti, traversa

terasa plecând de la una din uşi – uşă ce avea un ochi de geam spart şi se pierdea pe trepte în grădină.

Părintele oftă, ridică din umeri, îl luă de braţ pe Golema, care îl depăşea în înălţime cu un cap, şi se reîntoarse în sufragerie. Aici se aşeză în fruntea mesei – masivă şi atât de lungă, încât la un capăt ai fi putut lua micul dejun, iar la celălalt prânzul. Rămas în picioare, Golema aştepta, strângându-şi mascota în pumni. Părintele îi făcu semn să se aşeze.

— Să-l scol şi pe Matei? întrebă el şoptit.

Părintele încuviinţă. Lansat de mâna precisă a Golemei, cucul de cauciuc îşi făcu datoria. De sub pălăria texană se ivi faţa buimacă a Satârului. Lunganul se dezmetici însă imediat. Se întinse, căscă nonşalant, îşi pipăi cu un gest devenit probabil reflex tesacul, satâr în toată legea, purtat – se vede că şi în somn – în tureatca cizmei stângi, şi se aşeză şi el de-a stânga Părintelui, încălecând, precum îi era felul – de-a-ndoaselea – un scaun pe speteaza căruia îşi sprijini în pumni bărbia. Mişcările lui fuseseră precise. Nimeni nu ar fi pus la îndoială seriozitatea lor. Numai doi oameni îl cunoşteau mai bine decât se cunoştea el. Şi lor nu le scăpase tremurul imperturbabil, de mânz. Pentru toate astea, Satârul se posomorî. Subit încruntat, Golema îşi întoarse într-altă parte privirile. Sub tăciunii lor mijise slab un sâmbure de duioşie. Părintele zâmbi pe sub mustaţă şi-i compară vrând-nevrând pe cei doi, întrebându-se cât timp va mai curge până când durul încă afabil care era Matei Plaviţă va deveni, asemeni uriaşului Frangu Tantana, profesionistul taciturn silit de împrejurări să câştige mereu.

Golema scoase un carneţel din buzunar, rupse o foaie şi i-o înmână Părintelui. Acesta citi cu glas tare următoarele:

6,25 revenită din Săbăreni/If. I. Gorună descop. cadav. Rafaela Manafu.

6,30 I. G. tel. Salvare.

6,45 Dr. Paul Tomescu sesiz. Proc.

7,05 sosesc Proc. V. Netea şi Lt. Plaviţă.
7,08 Lt. P. tel. Mr. P. Corban, Cpt. F. T. şi echip. Tehnic (e.th.).
7,20 Lt. P. interog. I. G.
7,22 sosesc Cpt. F. T. şi e.th.
7,25 tel. miliţia gării Iaşi, miliţia Săbăreni.
7,30 soseşte Dr. D. C.; Proc. V. N. pleacă.
7,40 miliţia gării Iaşi: tren Bârnova. A. M. vagon de dormit. Înştiinţat.
7,45 soseşte Mr. P. Corban.

Folosind pixul Golemei, Părintele adăugă un ultim rând, lăbărţând cât putu de mult cuvintele:

7,52 răsărit soarele!

— Eşti din ce în ce mai risipitor, Frangu Tantana! clătină el din cap. Te rog, altă dată să foloseşti biletele de tramvai. Taxate! Poate aşa vei învăţa să devii cu adevărat lapidar!... Ce înseamnă?: „Tren Bârnova. A. M. vagon de dormit. Înştiinţat”

Mâinile Golemei fremătau în gol. Satârul îi întinse mingea. Sub mustaţa-i groasă, mustaţă de corsar adulmecând sânge, dinţii puternici ai uriaşului rânjiră recunoscător.

— Arcadie Manafu este soţul victimei. Trebuia să plece azi-noapte împreună cu nevastă-sa la Iaşi. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-l verific. Miliţia gării Bârnova l-a găsit în tren, se exoneră Golema, răsuflând din greu, de corvoada de a vorbi.

Părintele îşi mută gânditor frunza dintr-un colţ al gurii în celălalt.

— Ce-ţi veni să-l verifici?

— Primul nume – primul suspect!

— Mă rog, vei fi avut tu o raţiune! ridică din umeri Părintele, întorcându-se spre Satâr. Tu ce ai de spus?

Satârul îşi scoase din cap pălăria şi şi-o puse pe masă cu o infinită precauţie, de parcă mintea i-ar fi clocit în ea însuşi oul dogmatic. Dădu să deschidă gura, dar se răzgândi.

Exact în clipa aceea apăru, coborât din cuibul său pe o targă purtată de doi brancardieri, trupul păsării despre care nu ştiau încă pe ce limbă murise.

— Când am venit noi, Netea şi cu mine, glăsui Satârul după ce brancardierii dispărură după perdele, femeia de serviciu era şocată rău. Doctorul de la Salvare a trebuit să-şi întrebuinţeze serios farmecele ca să o convingă să stea cu ochii deschişi. Era inutilizabilă, aşa că primele informaţii ni le-a dat tot nea Siringă. Vagi. Am stat ce-am stat şi, după ce-a reparat-o cât de cât, am pus-o să-şi interpreteze, moderato cantabile, partitura. Eu chiar că vă pot scrie pe un bileţel de tramvai ce am aflat!... Peştişorul prins azi-noapte în undiţa lui Sarsailă era un peştişor cuminte şi frumos. Nu suferea de nimic. Necunoscutul care îi căzuse cu tronc, cel ce i-a băgat ghimpele de plumb în inimă, s-a evaporat. Se pare însă că n-a scăpat nici el teafăr. Săgeata l-a înţepat, nu chiar în călcâi, ca să-l ucidă, dar l-a făcut, oricum, donator neonorific de sânge.

— Cartonaşele colorate pe care le-am zărit pe jos în faţa dormitorului, ce sunt? Cărţi de joc?

— Da, răspunse Satârul, frânturi de cărţi de joc. Băieţii chiar au reconstituit un valet de pică. Era rupt în bucăţele şi plin de sânge. Acolo unde am găsit cărţile de joc, căzut sub peretele în care îl aruncase forţa săgeţii, se pare că a rămas leşinat un timp prezumtivul asasin.

— Ce-a spus marele chirurg? Apropo, a plecat?

— Nu, e încă sus. N-a vrut să-mi zică nimic. Nu-l ştiţi cum e?

— A plecat cineva la laborator cu primele amprente?

— Da.

— Dă-le un telefon, poate au ceva pentru noi.

— Am dat.

— Când? se miră Părintele.

— Când credeaţi că dorm.

— Şi?

Ochii de lapislazuli ai Satârului sclipiră şiret. Încercă o

pauză de efect înainte de a-şi descleşta din nou fălcile. Apoi, extrăgându-şi cuvintele unul câte unul, cuvântă:

— Amprentele aparţin unui oarecare Anatol Berberi.

— Cine mai e şi ăsta?!

— Escroc minor. Şcoală de corecţie. Şase luni închisoare la ieşirea din pubertate pentru că a avut chef să se plimbe cu maşina altuia deşi nu avea carnet. Pe parcurs, i s-au pus în cârcă şi alte găinării. Acum are un stânjen înălţime, un chintal greutate şi aproape treizeci de ani de neagră prostie în cap.

Întâi cu spatele, apoi întreagă, Ioana Gorună se ivi de după o draperie. Venea de la bucătărie purtând în mâini o tavă. În jurul ei se răspândi un miros de cafea proaspătă. Femeia lăsă tava pe masă şi era pe punctul de a pleca, tăcută şi inconsistentă ca o umbră, când Părintele o opri:

— O clipă, te rog! Ai făcut o cafea minunată, îţi mulţumim! zise el după prima înghiţitură. Renunţase la tentaţiile unei noi frunze. De ce ai venit în Bucureşti? Ştiai doar că nu-i nimeni acasă!

— Şi eu aş fi vrut să mai rămân la ai mei, zicea însă domn inginer să nu rămână casa goală.

— De ce nu a plecat şi doamna? Pentru că din câte am înţeles urma să plece şi dânsa.

— Da, doar eu le-am cumpărat bilete la amândoi. De unde însă să ştiu eu de ce n-a mai plecat?! ridică din umeri femeia, cu ochii în lacrimi.

— De cât timp eşti în casa asta?

— De zece ani, de când s-a măritat duduia Rafaela.

— Cu ce se ocupa stăpâna dumitale? Adică ce meserie avea?

— Era ceva cu oceanele, cu peştii, cu… mătasea-broaştei.

— Cu ce?! ridică uimit din sprâncene Părintele.

— Ei, cu de-astea… alge. A fost şi la specializare. În America.

— Unde lucra?

— Undeva pe la Snagov.

Părintele întoarse foaia, raportul Golemei, şi începu să o mâzgălească.

— Ce părere aveai despre căsnicia lor? puse el o ultimă întrebare.

— Bine, numai că…

Femeia se codea.

— Spune, nu te opri! o îndemnă Părintele mâzgălind în continuare.

— Domn inginer era om bun, însă… Femeia se poticni din nou. Îşi şterse mâinile de şorţ şi, de parcă palmele care îi asudaseră fuseseră pricina ezitării, îşi dădu drumul: Cum să vă spun eu, să nu-nţelegeţi, Doamne fereşte, altceva? O fi mintea mea proastă, da' parcă domn inginer era prea bătrân pentru duduia Rafaela… Era bătrân la suflet, nu la trup! ţinu ea să precizeze atunci când, în stânga Părintelui, Satârul foşni.

Ţârâitul neaşteptat al telefonului îi făcu să tresară pe toţi. Ochii Ioanei Gorună priviră întrebător. Părintele o rugă să răspundă. Femeia ridică receptorul şi nici nu apucă să-l ducă bine la ureche că şi izbucni într-un plâns convulsiv, care o făcea să tremure din tot corpul. „Da, domn inginer. Nu, domn inginer”, bâigui ea printre suspine. După o pauză mai lungă, timp în care îşi ştersese ochii cu poalele mototolite în pumn ale şorţului, îi întinse receptorul Părintelui.

— E domn inginer, îi înştiinţă ea. Dă telefon de la Iaşi. Vrea să vorbească cu unul din dumneavoastră.

Părintele se ridică: De abia atunci îşi dădu seama că nu-şi scosese paltonul de pe el. Cerul gurii îi tânjea din nou după o frunză. Acoperind microfonul cu mâna, se adresă femeii a cărei vedere începuse din nou a se împăienjeni:

— Ai spus adineauri că domn inginer era om bun. De ce acum nu mai e?

— Acu', că nu mai e duduia Rafaela, clătină dezamăgită din cap femeia, nici domn inginer nu mai e pentru mine!

Părintele ridică receptorul la ureche.

— Maior Preda Corban la telefon.

În aparat era linişte. Se auzea, ritmic, doar automatul care marca timpul scurs. Într-un târziu se auzi o voce puţină, îndurerată:

— Arcadie Manafu. Aş dori să…

Se părea că omul de la celălalt capăt al firului nu-şi găsea cuvintele. Părintele încercă să-l ajute.

— Domnule inginer, zise el, în astfel de situaţii orice cuvânt este sau de prisos sau dăunător. Oricum, vă rog să primiţi condoleanţele mele şi ale colaboratorilor mei.

Urmă o nouă pauză. Apoi Arcadie Manafu rosti răspicat:

— Aş dori de la început, domnule maior, să precizăm câteva lucruri. Sunt într-adevăr îndurerat! Nu vreau însă să par fals!… În fine, există pe undeva o fatalitate! Ştiţi de ce mă aflu eu acum la Iaşi, domnule maior?

— Nu, evident!

— Astăzi urma să avem, noi doi, eu şi nevastă-mea, prima înfăţişare în procesul nostru de divorţ. În ultima clipă, însă, Rafaela a renunţat să se mai prezinte.

— Da, înţeleg! murmură Părintele.

— În al doilea rând, continuă Arcadie Manafu, aş dori să vă aduc la cunoştinţă, fără intenţia de a vă influenţa părerile despre crimă, partea de vină ce-mi revine. Nu cunosc amănunte despre cele întâmplate, cunosc însă un amănunt probabil de mare importanţă pentru dumneavoastră.

Arcadie Manafu tăcu, epuizat parcă.

— Vă ascult, îl încurajă Părintele.

— Ei bine, domnule maior, recunosc, sunt gelos. Poate şi un netrebnic, pe deasupra… Soţia mă înşela. Prin moartea ei obţin însemnate foloase materiale. Unele le-aş fi obţinut şi prin divorţ, cu condiţia de a dovedi, peremptoriu, vinovăţia ei. În noaptea trecută, chiar asta am şi vrut să fac. Şi omul angajat pentru aşa ceva se numeşte…

— Anatol Berberi.

— Ştiaţi?!…

— Simple coincidenţe, domnule inginer! oftă Părintele.

— V-am spus, toate câte vi le-am spus, pentru că mă simt vinovat. Mie, unuia, mi-e scârbă de mine însumi. Mi-e scârbă şi de mine şi de viaţă! Şi totuşi, nu-mi vine să cred! … Cum a fost, totuşi, posibil? Cum a fost posibil ceva atât de monstruos?!… Cum s-a întâmplat?

— Într-adevăr, un asasinat josnic! fu de acord Părintele, fără a da însă detaliile cerute.

— Cum a fost posibil să fie ucisă o femeie ca Rafaela?! Ea care… în fine, n-are rost! Nici un motiv nu mi se pare însă destul de puternic pentru un astfel de gest!

— Glumiţi, domnule inginer! De cele mai multe ori se ucide pentru motive banale… Apropo, cunoaşteţi un astfel de motiv?

Arcadie Manafu tăcu o bună bucată de timp.

— Timbrele, bâigui într-un târziu el. Timbrele noastre. La altceva nu mă duce mintea!…

Părintele zâmbi. Îşi dăduse seama de ce i se păruse cunoscut numele lui Arcadie Manafu încă de când îl auzise rostit pentru prima oară în dimineaţa aceea.

— A, da! Desigur, timbrele!… Adică, posibil. Căci nu există întotdeauna un mobil material într-o crimă. Cu toate că nu cred în crime gratuite, sau întâmplătoare, aş putea să vă fac apologia clipei când totul a conlucrat, dinăuntru şi dinafară, ca ucigaşul să apese pe trăgaci.

— Vă rog, nu-mi vorbiţi de dezaxaţi, de… predestinaţi! Sunteţi sadic, domnule maior, sunteţi mai mult decât solipsistic! Există, totuşi, conştiinţă!…

— Tocmai de aceea!… Numai că nu există criminal predestinat, domnule inginer. Oricare dintre noi poate fi, potenţial, un criminal. Eu, altul, dumneavoastră chiar…

— Eu nu, în nici un caz, vă asigur!

— Mă rog, sunteţi un orgolios. Nu acceptaţi aşa ceva nici măcar în ipoteză. Ştiţi însă că, dacă nu aţi fi la Iaşi în acest moment, aţi fi suspectul numărul unu?

— Pf, nu mă mir! Unui poliţist îi poate trece orice prin minte! Vreau să cred însă că nu sunteţi morbid în judecăţi.

Vocea lui Manafu se auzea distinct, de parcă ar fi vorbit de după colţ.

— Nu există nimic morbid într-o crimă, domnule inginer. Altfel ucigaşii ar trebui internaţi. Nu boala zace în noi, ci, eventual, noi zăcem în boală. Intuise bine unul din primii poliţişti moderni, Dostoievski. Nu avem cancerul în noi. Putem doar să ne îmbolnăvim sau nu. Doar pentru unii soarta e nefastă. Totul e să nu te expui tu, ca eventual, potenţial, ucigaş, în împrejurări care te pot împinge la gestul cu consecinţe fatale. Chestie de experienţă, de înţelepciune, de instinct atavic sau dobândit, de…

— Şansă!

— Da, în final, de şansă. Uneori.

— Aveţi dreptate. Se poate ucide şi aşa, pasional. Din ură, din mândrie, din gelozie. Pentru o palmă. Pentru un cuvânt greu. Rafaela nu avea însă nici o tangenţă cu astfel de eventualităţi.

— Pe tema asta, domnule inginer, discuţia noastră s-ar putea prelungi la nesfârşit, în ciuda faptului că adevărul nu este media părerilor unuia sau altuia. Nu eu am fost cel care am acceptat, ca unic mobil, timbrele. Cu timpul, va ieşi poate la iveală şi acel fapt relevant din viaţa soţiei dumneavoastră, amănunt care va motiva, şi din punct de vedere psihologic, crima.

— Mă Îndoiesc că ar exista aşa ceva în viaţa uneia ca Rafaela, în viaţa unei femei care mi-a spus, cu mult timp înainte de a o face, că mă va înşela! Nu cred să existe surprize în viaţa unui om care nu a suferit niciodată compromisurile. Ştiaţi că eram veri, că o cunoşteam de când era mică?

— Nu, nu ştiam. Pierderea este atunci şi mai mare! Vă asigur de…

— Vă închipuiţi că mă poate consola ceva, domnule maior? Vă înşelaţi! Voi veni acasă în jurul orei unu şi

jumătate. Sosesc cu un avion ce va decola la ora douăsprezece.

— Am să vă aştept. Dacă nu vă deranjează, chiar aici, la dumneavoastră acasă.

— Nici un deranj. Bună ziua.

— Alo! O clipă, domnule inginer!… Aş vrea să ştiu cine a introdus acţiunea de divorţ?

— Eu, bineînţeles! păru surprins Manafu.

— Motivul?

— Infidelitatea soţiei.

— Cam dur pentru o femeie – soţie şi verişoară pe deasupra, nu găsiţi?

— Nu.

— Mda!… Mulţumesc, domnule inginer. Vă aştept.

Clicul de final fu urmat de un lung pârâit. Uitându-se la aparat ca la o altă dihanie, Părintele aşeză receptorul la locul lui. Apoi, privindu-şi ceasul care arăta ora zece şi zece, se întoarse la masă.

— Arcadie Manafu este posesorul uneia din cele mai valoroase colecţii de timbre din ţară, îi înştiinţă el pe cei doi, fără nici un fel de introducere. Cu câţiva ani în urmă a mai fost victima unui astfel de atentat. Atunci s-a ales doar cu un cucui în frunte. De, cap tare!

— Timbre, timbre! şopti Satârul. De aici şi vorba Rafaelei cu glonţul în piept: „Mi te-ai lipit de suflet ca marca de scrisoare!”…

— Ce face doctorul de atâta timp acolo sus? Matei, ia du-te şi vezi! Satârul se ridică de pe scaun, oftând. Tu, se întoarse Părintele spre Golema, dă-i un telefon lui Netea şi roagă-l să obţină un mandat de arestare pe numele Anatol Berberi. Individul să fie dat în urmărire. În toată ţara, dacă acestui ins îi place să se plimbe cu maşina…

Privirile Părintelui fixau de mult timp o glastră de cristal în care doi trandafiri solitari se stingeau ca o dragoste sufocată de apoteotic. Mulţi ar fi pariat că prin vine,

Părintelui nu-i mai curgea de mult nici un strop de hemoglobină, ci doar clorofilă pură şi că ar fi putut să-şi întrerupă oricând ciclul Crebs pentru a-şi procura energia prin fotosinteză. Acesta era şi motivul pentru care nu-l invidia nimeni că se lăsase de fumat.

După convorbirea cu Netea, adevărat calvar oratoric, Golema revenise la locul lui şi se aşezase ca pe ace. Zâmbind, Părintele se ridică şi se îndreptă spre cei doi trandafiri. În faţa lor, cumpăni îndelung care dintre cei doi era Lady Rose şi petala suculentă smulsă în final acesteia nu fu decât o mică pedeapsă dată eternei trufii feminine.

— Dacă de asta mustăceşti, nu, nu e bine să-l lăsăm liber, să-l punem sub urmărire doar! puse el capăt frământărilor subalternului său. Dacă la mijloc este vorba de faimoasa colecţie Manafu, continuă el, preumblându-se încolo şi-ncoace prin faţa Golemei, înseamnă că prin preajmă sunt şi complici. Nu de talia unui Anatol Berberi însă. Din cei graşi ca păduchii unei javre diabetice… Autorul faptelor de aici a lăsat urmele pe care nici Ali Baba şi cei patruzeci de hoţi la un loc nu le-ar fi lăsat. Se pare că individului nu-i pasă că lasă urme, căci acest domn, Anatol Berberi, se crede la adăpostul complicilor săi, acoliţii cine ştie cărei mari legume în filatelia mondială. Numai că atunci când gândacii ăştia de Colorado vor avea timbrele în mână, Anatol Berberi nu va mai fi decât un nume pe o cruce. Şi la ce-ţi va servi ţie, Frangu Tantana, un mort în plus? La nimic. Eu nu alerg după doi iepuri deodată. Eu îl vreau pe ucigaş. Şi odată cu el timbrele. Valoarea lor este imensă. Deocamdată îmi ajunge atât. Dar dacă pe deasupra mai aflăm şi numele legumei de import, cu atât mai bine.

Satârul îşi făcu apariţia ca un Deus ex machina. Cobora treptele urmat de doctorul Duşan Caraboghici şi de nelipsita havană Partagas a acestuia. Părintele îl invită pe doctor – un bărbat cam de aceeaşi vârstă cu Matusalem – să ia loc, şi, cu toate că îi cunoştea felul rezervat de a se

pronunţa mai înaintea clipei când ar fi deţinut toate detaliile medico-legale ale crimei, se hazardă într-o întrebare:

— Ei, ai de gând să ne transpiri măcar unul din secretele tale esculapice?

Doctorul ridică din umeri, amuzat de petala însângerată dintre buzele prietenului său, petală părând sub mustaţa colilie, tunsă englezeşte, vestigiul unui sărut sălbatic.

— Ce ai vrea să-ţi zic? Doar…!

— Ştiu, ştiu! se arătă Părintele adeziv la principiile doctorului. De data asta însă nu mai suntem în faţa unei crime oarecare. De data asta între noi şi ucigaş se află o colecţie de timbre de o valoare inestimabilă şi cu cât vom şti mai multe, cu atât vom pune mâna pe ea mai repede. Aşa că, descleştează-ţi fălcile, bătrâne beneficiar al narcozei totale!

Doctorul clipi repede din ochii săi mici şi morfolindu-şi havana cu gura sa pungită se îndură să vorbească:

— Ca întotdeauna, se adresă el Părintelui, nu te interesează decât eventualele neconcordanţe din punct de vedere medico-legal. Nu cred să existe ceva de acest fel aici. Totul este logic. Crima s-a petrecut azi-noapte în jurul orei trei. S-a tras oarecum de jos în sus. Moarte instantanee. Inima aproape că a făcut explozie. Glonţul a perforat toracele dintr-o parte într-alta şi a fost găsit în tăblia patului. Aşa cum bănuiam, şi bănuiala mi-a fost confirmată de cei de la laboratorul de balistică cu care am vorbit acum câteva clipe la telefonul de sus, pistolul era prevăzut cu amortizor. E vorba de un pistol de calibru mare. Amprentele lăsate de ucigaş sunt cele ale mâinii lui drepte. Săgeata care l-a lovit i-a străpuns umărul sau braţul stâng. Ştiu asta după unghiurile posibile de tragere, după urmele lăsate şi după măsurătorile făcute la locul unde ucigaşul şi-a pierdut cunoştinţa. După ce a fost rănit, celelalte amprente lăsate, de data asta pline de sânge, sunt tot cele ale mâinii drepte.

— Din cele ce ne-aţi spus, înseamnă că ucigaşul este stângaci, trase concluzia Golema. Şi mai rezultă că a purtat pistolul în mână, în ciuda faptului că se ştia în siguranţă, crezându-se singur. Altfel, împiedicat de lungimea ţevii prevăzută cu amortizor, nu ar mai fi avut timpul necesar să scoată prompt pistolul la timpul potrivit.

— Mi se pare corect! întări doctorul.

— Atunci, trase aer în piept Golema, speriat el însuşi de debitul său verbal, atunci, cum putea un om în cădere, domnule doctor, pentru că ziceţi că s-a tras de jos în sus, cum putea un om proiectat câţiva metri înapoi de forţa unei săgeţi care îi intra în trup, cum putea un astfel de om, având pe deasupra şi pistolul în mâna rănită, să introducă, cu o precizie uluitoare, numai dintr-un singur foc, un glonţ drept în inima victimei?!… Doar n-o fi…?!

— Campion de tir! îi suflă Satârul. Din păcate aşa este. În fişele noastre scrie că Anatol Berberi a fost declarat în armată trăgător de excepţie, nota bene, nu de elită!

— Sau că a tras înaintea femeii, conchise Părintele.

— Şi mai corect! De ce plecaţi de la premiza că femeia ar fi tras prima? întrebă doctorul.

— Pentru că fără precizările dumneavoastră totul ar fi părut să conveargă spre concluzia că Anatol Berberi ar fi tras în legitimă apărare, murmură Satârul.

Doctorul îşi reaprinse havana care i se stinsese.

— Vă intrigă faptul că ucigaşul ar fi purtat tot timpul pistolul în mână… Nu-i musai să fi fost aşa. Ucigaşul vostru a fost surprins în timp ce cotrobăia prin bibliotecă. Rafaela Manafu s-a refugiat în dormitorul ei prin laborator şi baie, blocând în urma ei toate uşile întâlnite în cale. Şi-a dat seama că este într-o primejdie de moarte, s-a înarmat cu singura armă găsită la îndemână, şi s-a băgat în pat. În momente de panică, un loc putând da senzaţie de siguranţă unei femei hăituite este patul. Rămas singur în bibliotecă, ucigaşul şi-a montat, de abia atunci, amortizorul. A urmat celălalt drum, mai scurt, prin hol, şi, odată ajuns în

faţa uşii pe care o credea încuiată cu cheia, a sfărâmat-o cu piciorul. N-ar fi fost nevoie, căci, ironie a sorţii, uşa rămăsese neîncuiată… Pentru a-şi deruta prada, ucigaşul a tras lăsându-se în genunchi. În momentul când glonţul a lovit-o, Rafaela, paralizată de spaimă şi aşteptându-se la un atac dintr-o cu totul altă parte, a tresărit, şi, cu toate că murise deja, tresărirea ei a declanşat resortul care aruncă săgeata. Aceasta l-a nimerit pe ucigaş numai datorită unei întâmplări. În primul rând pentru că nu ţintise nimeni. Apoi datorită faptului că ucigaşul îşi luase măsuri suplimentare de protecţie, aruncându-se spre stânga şi lăsându-se în genunchi. E un criminal deosebit de periculos!… Alte amănunte le vom lămuri la autopsie şi după ce vom avea rezultatele complete ale celorlalte probe.

— Să rezumăm! propuse Părintele. Jucându-se, înnegrise cu o mulţime de floricele spatele hârtiei. Avem deci o crimă, un mobil şi un ucigaş. Pe acesta îl vreau cât mai repede în faţa mea… Frangu Tantana, te vei ocupa de trecutul, prezentul şi viitorul lui Anatol Berberi. Află unde locuieşte, unde lucrează, ce prieteni, ce amante are. Află totul. Diseară să-mi aduci o biografie detaliată a acestui personaj, dacă nu cumva îmi vei face plăcuta surpriză de a-l pune pe individ să-şi povestească autobiografia… Tu, Matei Plaviţă, pentru că laşi să se creadă că ai avea mai multe aptitudini de iscoadă a sufletelor feminine, vei face săpături în trecutul Rafaelei Manafu. Vreau, şi despre ea, să ştiu totul… „Gem stinsele iubiri sub sânul stâng şi plâng pe cei ce-n veci n-or să mai fie”. Shakespeare. Deci, chiar şi picanteriile sunt importante în viaţa acestei femei… Hm! Infidelitate! mormăi doar pentru sine în final.

Se ridică şi se îndreptă din nou spre Lady Rose, pe care acum o pedepsi şi pentru eventuala ei infidelitate.

IV. PALAVRE, AIURELI

„...ei! şi după aia, din fandacsie
cade în ipohondrie”.

Mă visam măgar bătrân ajuns prin merite personale Talpa Iadului – bulumacul în care se înfipseseră porţile de intrare în „Hot Oil & Smog Co. Limited”. De câte ori se deschidea portiţa ca să mai intre un nou contingent de suflete rătăcite – şi era ceva vânzoleală în dimineaţa aceea pe-acolo! – o durere cumplită îmi sfâşia umărul.

După un somn când cu faţa la perete, când cu ea la cearceaf, m-am trezit tot tras în ţeapă. Eram buimac, şi primul meu gând, după ce am realizat unde mă aflam, a fost să-mi dau seama de cât timp anume fusesem înălţat la starea aceea atât de plăcută Sfântului Sebastian. Mi-a fost însă imposibil să mă uit la ceas. Era un întuneric de-ţi băgai degetele în ochi, zăceam pe o rână, căzut peste aparatul de fotografiat care ţinea morţiş să-mi intre în ficaţi, cu mâna dreaptă, la care aveam ceasul, prinsă sub mine, amorţită. Am încercat să mă sprijin în mâna stângă. Din cauza durerii, ca de pumnal înfipt încins în carne, era să leşin din nou. Am tras, cu chiu cu vai, un genunchi sub mine şi cu ajutorul capului şi al mâinii drepte am reuşit să mă ridic în genunchi; apoi, după un lung răgaz, în picioare. Eram ameţit şi dacă nu m-aş fi ţinut de perete aş fi căzut. Obosisem, aveam nevoie de aer, mult aer. Durerea îmi tăia însă răsuflarea. Mi-am scos batista din buzunarul de la piept şi am încercat să-mi opresc cât de cât sângerarea care îmi nărclăise hainele.

Săgeata îmi perforase pectoralul, se insinuase pe lângă o

coastă şi se oprise în omoplatul stâng. Mai mult ca sigur că-mi fracturasem coasta, pentru că altfel nu-mi puteam explica de unde provenea, când încercam să respir, scârţ-scârţul acela enervant de mică balama ruginită.

Am ciulit urechile. În jurul meu nu era tăcerea de criptă la care mă aşteptasem. Din când în când, de undeva din dreapta mea, răzbăteau până la mine zgomote înfundate. Ţinându-mi în pumn umărul – arici zvâcnind speriat în bătăi de oţele – m-am îndreptat spre camera misterioaselor zgomote.

Era şi aici, ca peste tot, un întuneric deplin. Intrasem tiptil, după ce deschisesem uşa cu infinite precauţii. M-am sprijinit de zid, epuizat de efort, de încordare. La lumina unei lanterne puternice, cineva scotocea sistematic prin cameră, fără grabă, fără să-i pese câtuşi de puţin de gălăgia pe care o făcea forţând mobilele. Până şi o văduvă ar fi jucat mai reţinut damen-vals peste ţărâna afânată în care de abia îşi vârâse bărbatul.

Am pipăit cu mâna după întrerupător. L-am găsit greu, bâjbâind. Mi-am ţinut răsuflarea, şi am apăsat. Clic!… Acelaşi întuneric, doar că încetaseră zgomotele. Curentul electric fusese întrerupt. Nu l-aş fi crezut atât de precaut pe autohtonul Wilhelm Arc de Somieră.

Raza de lumină a puternicei lanterne a alunecat de-a lungul pereţilor în căutarea mea şi mi s-a oprit în ochi, orbindu-mă. O mână grea mi s-a lăsat pe umăr şi o lovitură aplicată cu un sac de nisip m-a nimerit drept în moalele capului. Cu un ultim efort, am ridicat mâna, cu gândul să-mi apuc de gât agresorul. Faţa măciucarului era acoperită cu un ciorap fin, probabil negru, şi cred că arăta cumplit, aşa îndoliat cum îşi dorise să arate. Picioarele mi s-au înmuiat.

Tentaţia de a-l vedea pe ucigaş la faţă fusese o prostie. Ce sperasem? Să dau peste pantomima mitului oriental al vulturului răpind fecioara? Şi-atunci, să-mi scot din trup săgeata, să-l înţep pe răpitor cu ea în ochi, şi, în final, să

mă aleg cu papucul castei în cap şi cu întrebarea: „Tu ce te bagi, bă?...”

Ceea ce a urmat n-a fost decât transpunerea în viaţă a unui coşmar. De parcă îşi propusese să-mi dea o nouă înfăţişare, omul meu mi-a stâlcit în pumni nasul, buzele, arcadele, toată faţa. Eram incapabil de orice reacţie. Nu-mi doream nimic altceva decât să mă trântesc la pământ şi să dorm. Dorinţa mi-a fost îndeplinită, şi, după ce săgeata mi-a fost smulsă din umăr cu mâna blândă a chirurgului specializat la Auschwitz, am adormit în sunetele zdrăngănelilor ce se ridicau de pe claviatura seacă a coastelor mele, pe care medicul meu curant a interpretat allegro, ma si, tropo-tropa o sârbă cu bombeurile pantofilor lui număr mare.

Când m-am trezit din nou în noaptea aceea de sâcâitoare insomnii, sufletul îmi era inundat de chiaguri-chiaguri de silă. Ura, acest pahar cu vin roşu vărsat pe faţa de masă a sufletului, pusese definitiv stăpânire pe mine.

Peste tot era o tăcere apăsătoare. Numai eu ştiu cum m-am adunat de pe jos, cum am reuşit să-mi recapăt echilibrul. Aveam încă la gât aparatul de fotografiat. La lumina lanternei mi-am dat însă seama că îmi fusese furat filmul. Noroc că nu avusesem şi bani asupra mea!

Înainte de a pleca am crezut de cuviinţă să-mi recuperez bricheta. Am intrat în camera Rafaelei, şi, ferind patul, am cotrobăit prin toate celelalte unghere cu fasciculul subţirel al lanternei. Bricheta am găsit-o într-un volum de versuri – Esenin – unde o aşezase, ca semn de carte probabil, mâna Rafaelei. Ce o fi gândit oare, sărmana Rafaela, în timp ce încercase să-şi aprindă cu ea ultima ţigară? Dacă ar fi avut „bunul” obicei de a vorbi singură, aş fi putut afla, selectând sunetele de pe banda de casetofon înregistrată în maşină. În acelaşi fel speram să aflu şi ce anume discutase cu ucigaşul ei înainte de a muri.

Dinspre camera cu miros înăbuşitor de coroană funerară s-au auzit cinci scurte chemări de dragoste lansate în

univers de gâtul unui cuc eunucoizat. M-am uitat la ceas. Cinci fără zece. Andropauzatul se grăbea.

Aveam bricheta încă în mână. Îmi trecea prin cap să risc şi să-i ţip Serenei câteva cuvinte la ureche. Am renunţat. Era mai prudent. Cine ştie pe mâna cui încăpuse staţia mea de recepţie! Nu m-aş fi mirat nici clacă Serena ar fi şters putina cu maşină cu tot, astfel încât să fiu nevoit să plec din casa Manafu cu căruţa de ghinioane pe care le avusesem.

Femeile de soi sunt ca maşinile de noapte. Apar în viaţa ta, de regulă, când eşti lefter şi nu ţi-au mai rămas, nici măcar bănuţii de taxi cu care să te întorci acasă. Deosebirea e că maşinile pot umbla şi cu autotaxare, pe când femeile nu. Încolo, tot o apă şi-un pământ! Şi unele şi altele circulă numai noaptea, vin rar şi se retrag în zori.

„Ah, voi sănii! Şi voi cai, voi cai!” am jinduit, şi eu, după un aşa vehicul.

Am părăsit casa prin uşa din faţă. Aerul rece şi proaspăt de afară m-a mai înviorat puţin. După ninsoarea abundentă de aseară cerul se limpezise. Nori subţiri se fugăreau în înalturi şi printre ei luna se vedea mare şi albă, strălucitoare – ceas de argint pe capacul căruia stătea gravat: „Lui Anatol Berberi pentru neasemuita sa prostie”.

Gândisem cu păcat. Maşina era la locul ei, cu motorul aprins. Serena îşi rabatase scaunul şi, înfofolită în blana mea, dormea adânc. A trebuit să-i bat în geam de mai multe ori până să se trezească. A priceput greu unde era. A priceput în schimb ceva mai uşor cine eram eu şi cam ce doream de la ea. Am refuzat locul din faţă şi m-am demolat pe bancheta din spate.

Înăuntru era cald, întuneric, şi părul ei, fluturat într-o scurtă clătinare a capului, mirosea divin. De undeva de jos, de parcă ar fi cântat dintr-o gură de canal, bătrânul Louis îngâna „Blue berry hill”. Superb!…

— Cât e ceasul? m-a întrebat ea, căscând somnoroasă şi

frecându-se la ochi.
— Aproape cinci.
— Cinci?! s-a mirat ea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Ce-ai făcut atâta timp, unde-ai fost?
— Sus pe muntele Tabor.
Pentru că nu mă vedea, nu a înţeles aluzia cu schimbarea la faţă. A căscat din nou lung, zgomotos, ca un dulău. Mă simţeam din ce în ce mai rău. Pe deasupra mai eram şi dezorientat. Nu ştiam ce ar fi trebuit să fac, pentru că de făcut trebuia să fac ceva. La ceea ce mă indemna însă mintea să fac, nu-mi dădea ghes inima. Până una-alta, am rugat-o pe Serena să-mi aprindă o ţigară.
— Dar vezi, i-am atras atenţia, nu e musai să luminezi împrejurimile ca sonda de la Moreni! Foloseşte bricheta de bord. Te-a deranjat cineva în lipsa mea?
Mi-a aprins ţigara, bombănind.
— Poftim!… Nu m-a deranjat nimeni, cine să mă fi deranjat!?
Chiar dacă prin preajmă se învârtise vreun miliţian sau un alt trecător, tot nu le-ar fi dat de bănuit o maşină parcată reglementar. În rest, încotoşmănată în blana mea, Serena fusese invizibilă, muzica nu se auzise de afară, iar casetofoane şi alte năzbâtii se uită frecvent în maşini. Cred însă că după douăsprezece, în afară de cei interesaţi în afacerea Manafu, nu mai trecuse nimeni pe străduţa aceea atât de liniştită.
Am tras cu nesaţ un fum, înăbuşindu-mi cu greu un geamăt de durere.
— Avem încă un avans considerabil asupra oamenilor legii, i-am spus. Totuşi ar fi mai bine să ne grăbim. Aşa că, dă-i drumul!
Nu pricepuse.
— Ce vrei să spui? s-a întors ea spre mine cu un evident chef de hârjoană.
— Amica ta, Rafaela, a fost supusă unei operaţii pe cord deschis la care, din păcate, n-a rezistat.

Se întorsese spre mine cu o adezivitate de leucoplast, care, păcat, s-a risipit ca prin farmec.

— Ce tot bălmăjeşti acolo?!… Ce-i cu Rafaela?

— E moartă.

— Ce?!…

Nu o vedeam, mi-am închipuit-o însă, după intensitatea dramatică a strigătului, cu mâna la gură şi cu ochii holbaţi de spaimă. Şi-a revenit greu, după foarte mult timp.

— E incredibil! a murmurat ea într-un târziu.

— Ce?

— O crimă!… Credeam că lucrurile astea se petrec astăzi numai în filme!… Ai anunţat miliţia?

Era tocmai ceea ce mă frământa. Mi-a venit s-o pocnesc.

— Nu.

— Trebuie să anunţăm miliţia, nu-i aşa?

— Nu! a gemut stins spiritul meu de contradicţie, scoţându-şi capul la iveală.

Îmi era rău, îmi venea să vomit, mintea îmi ţesea însă tot felul de nerozii.

— De ce nu vrei să anunţi miliţia?… Doar nu tu?!… a tresărit ea.

— Nu, bineînţeles.

— Atunci?!… Nu înţeleg, lămureşte-mă!

— Dă-i drumul, vorbim pe drum.

— Unde mergem?

— La tine. Înainte însă trecem printr-un loc unde…

— Stai puţin! a sărit ea. De data asta, parada o conduc eu! Dacă nu anunţ miliţia devin complice la o crimă. E adevărat, nu mă sperii eu cu una, cu două…

— Văd.

— …dar nicidecum pentru că aş fi proastă! Datoria mea e să anunţ miliţia.

— O fi. Imaginează-ţi însă că nu ştii nimic. Ţi-am spus eu ceva?

S-a gândit preţ de câteva clipe. Apoi a scos maşina din conul de umbră, a cotit la dreapta pe prima stradă şi s-a

înscris pe bulevardul Kiseleff. Conducea reţinut, ca o începătoare, cu bustul mult aplecat înainte, aproape peste volan.

— Spune-mi – m-a întrebat ea la un moment dat – cât de băgat eşti în afacerea asta murdară?

Am stins ţigara. Nu-mi adusese nici o bucurie, doar şi mai multă greaţă.

— Habar n-am! Dar n-am chef să dau ochi cu miliţia. Nu vreau să risc o arestare.

— De ce, dacă nu tu eşti vinovatul? Explică-mi, te rog!

— Ca să acuzi pe cineva de crimă, îţi trebuie un deget foarte lung şi foarte ţeapăn; şi, din păcate, în ceea ce mă priveşte, taman un index ca ăsta, de ginecolog, ar putea fi îndreptat spre mine.

Şi-a întors capul şi mi-a aruncat o privire. Asta era să ne piardă pe amândoi. De spaimă, scăpase volanul din mână. Maşina s-a dus praştie spre stânga. Noroc că eram pe Calea Victoriei şi intrasem pe porţiunea cu sens unic. În ciuda unor dureri infernale, am sărit de la locul meu şi am reuşit să redresez maşina în ultimul moment, înainte de a se sui pe trotuar. Am răsuflat uşurat. Nu observase însă nimeni nimic, nimeni nu ne luase numărul, Doar un biet vânzător de ziare alunecase speriat şi aşa cum căzuse, învăluit într-un stol de ziare, părea asaltat de porumbei.

Moale ca o cârpă, Serena a virat la dreapta, pe Nuferilor, şi a oprit maşina lângă bordură. Şi-a dus braţele la ochi şi şi-a lăsat capul pe volan.

— Ce-ai păţit, pentru numele lui Dumnezeu?!… E oribil! E oribil.

I-am povestit, în fugă, tot ce mi se întâmplase, având grijă să-i îndrug aceeaşi minciună de început. Adică: făcusem tot ceea ce făcusem la rugăminţile insistente ale lui Manafu; încercasem să pun capăt ameninţărilor unui nebun, căruia, prin plecarea lui Manafu îi întinsesem o cursă.

La sfârşit m-a întrebat, de-abia auzit, pentru că vorbea

cu faţa îngropată în palme:

— Crezi că afurisitele alea de timbre au şi ele o vină?

Am tresărit ca şi cum ar fi turnat gaz peste mine şi mi-ar fi dat foc.

— Care timbre? am întrebat-o, reuşind să-mi înăbuş cu greu surpriza.

A ridicat capul, şi-a scuturat părul căzut în valuri peste ochi şi şi-a aprins o ţigară.

— Vrei şi tu una?

— Nu.

— Deci nu ştii!... Manafii au, sau au avut, hm!, o faimoasă colecţie de timbre. Moştenire de familie. Rafaela şi Manafu erau veri, cam de departe, e adevărat, dar, oricum veri. La moartea unui unchi comun, colecţia ar fi trebuit împărţită, aşa că actele lor de căsătorie cu exemplare din colecţia asta au fost timbrate.

— Nţţ, nţţ, nţţ, ca să vezi! E bună până la urmă şi cosanguinitatea asta la ceva!

Din întuneric, a apărut un bătrân scos matinal la plimbare de căţelul său. Javra, un cocker spaniol splendid, a udat cu nepăsare roata din spate a maşinii, cea pe care stăteam eu.

— Trebuie să anunţăm, totuşi, miliţia!

— Ai un fix!

— E un criminal periculos. Mă mir cum ai scăpat cu viaţă!

— De ce crezi că nu m-a ucis şi pe mine?

— Ai avut un noroc chior că nu te-a nimerit mortal. A tras în tine ştiind că-i poate pune asta în cârcă Rafaelei. Avea însă voie să tragă doar o singură dată în tine. Rafaela odată moartă, cine te-ar mai fi ucis?

— Ai auzit de fractura bazei craniului? Ar fi fost de-ajuns ca cel bârfit de noi acum să-mi fi ars, când am leşinat prima dată, una bună cu săculeţul lui în ceafă. Aş fi devenit la fel de ţeapăn ca şi leii din faţa muzeului Enescu pe lângă care am trecut câteva clipe mai devreme. Toată lumea ar fi fost de acord că mi-am rupt singur gâtul, lovindu-mă în cădere

de ceva dur, chiar şi de un zid.

— Ţi-a dat în schimb un atu imens. Nimeni n-o să creadă că te-ai schilodit, în halul ăsta, singur.

— De schilodit, m-a schilodit de-abia la urmă, când şi-a dat seama cine sunt. Atunci când m-a văzut la faţă. Atunci când am încercat şi eu să aflu cine e ei. M-a schilodit pentru că mă cunoaşte şi pentru că se teme de mine chiar mai mult decât de miliţie.

— Că tu oi fi Gheorghe Dracu!... Ce, tu ai cunoştinţe printre criminali?!

Nu i-am dat nici o atenţie. Raţionam.

— M-a schilodit pentru că m-a crezut concurentul lui, pentru că a vrut să mă scoată un timp din cursă, şi, pe cât posibil, să-mi pună mie în cont isprava lui. Să mă hăituiască numai pe mine miliţia.

— Înseamnă, înseamnă... că nu-i obsedatul de care-mi vorbeai!

— Nu.

— Atunci cine e, lua-te-ar naiba de încurcă-lume ce eşti!

— De unde să ştiu eu!

— În cazul ăsta cu atât mai mult trebuie să anunţăm miliţia!

— Ştii una şi bună: miliţia, miliţia!...

— Da, miliţia! Pentru că dacă n-o vei anunţa tu, te va da de gol Manafu.

— N-are decât. Asta şi vreau: să mă caute.

— Bine, dar nu-nţelegi? Nu vreau să-ţi fiu complice a ţipat ea.

— Complice la ce?

A tăcut resemnată. Era nedumerită şi nu ştia ce să creadă. Am încercat s-o liniştesc:

— Acum, i-am zis, când am aflat că e vorba de timbre, cu atât mai mult n-am chef să mă oglindesc în ochii albaştri ai miliţiei. Vreau recompensa care se va da pentru timbrele astea!

— Eşti nebun?! Vrei o medalie?!

— Hm! Să-i zicem şi medalie!

A tăcut învinsă.

— Toate astea te privesc! a zis într-un târziu, împovărându-mă cu răspunderi doar pe mine. Evita să mă privească, aşa cum o făcuse tot timpul. Trebuie că arătam oribil. Din clipa asta, a hotărât ea, pentru mine personal nu mai reprezinţi decât un interes pur nostalgic, un interes ce va rămâne ciudat şi inexplicabil pentru toată lumea, inclusiv pentru mine…

— Auzi, nostalgic!

— Asta nu mă va împiedica însă să-ţi cer să-mi plăteşti pentru anumite servicii pe care mi le vei solicita.

— Încep să te recunosc!

— Ţine minte! Eu nu ştiu nimic din ce ţi s-a întâmplat. Ai căzut pe scări. Şi dacă vreodată voi fi întrebată, ceea ce n-aş vrea să se întâmple, voi susţine că în noaptea asta mi-am petrecut timpul cu tine fiind atrasă irezistibil de ex-farmecul tău masculin… Unde ziceai că trebuie să mergem mai întâi?

— Înainte de a porni la drum, i-am spus dârdâind de frig, ţin să te anunţ că nu trebuie să te aştepţi la câştiguri prea grase, dacă ţi-ai propus să nu pierzi nimic!… Şi-acum, du-mă acasă! Apolodor 39.

Am coborât pe Luterană. Am trecut pe lângă Sala Palatului şi am ajuns din nou în Calea Victoriei. Oraşul se trezea greu, ca un cabotin din visele sale.

Aveam frisoane. Mi-am privit unghiile. Erau livide, semn că pierdusem suc propriu berechet. Cămaşa, năclăită de sânge, mi se lipise de rană. Eram, în fine, un tip scorţos!

Am rugat-o pe Serena să mă lase în faţa casei şi să revină peste un sfert de oră. M-a sfătuit să nu întârzii. Am coborât cu chiu, cu vai. Norii se adunau din nou deasupra oraşului. Printr-o spărtură se vedea cerul, clepsidră de smoală tăinuind un pumn de nestemate. Mi-am încordat privirile şi le-am trimis, telepatic, o întrebare extratereştrilor. Focarul microscopului lor galactic mă

nimerise drept în creştet şi capul începuse să mă doară şi mai tare. „Şi la voi, neică, sunt proşti?”

M-am ferit pe cât posibil să fac zgomot, să fiu văzut, îmi vor afla repede numele, e drept, era mai bine însă să le dau cât mai puţine informaţii despre mişcările mele.

Coteţul pentru care plăteam regulat chirie, dar în care nu ştiu să-mi fi petrecut mai mult de o săptămână pe an, mă aştepta cu ospitalitatea unei camere frigorifice. Singura rază de căldură a adus-o doar copilul, care, din poza lui, mi-a zâmbit cu gura-i ştirbă. În rest, simplicitate şi tristeţe! În praful adunat aş fi putut scrijeli cu degetul măscări cât de adânci aş fi avut poftă.

Am dezvelit comoara din foiţa de hârtie roz în care fusese împachetată. Şapte ani nu mă atinsesem de ea. Acum însă îi venise rândul. Sticla aceea de Gordon’s o primisem cadou de ziua mea de naştere de la nevastă-mea. Singurul ei cadou de altfel, căci mă ura prea tare ca să mă lase să mă simt tatăl copilului.

Am scos florile uscate din paharul de tinichea în care melancolizau după întinderile nesfârşite ale câmpiei de unde veniseră şi mi-am turnat două degete de brandy. Am pus dopul la loc, m-am răzgândit însă şi mi-am mai turnat încă un deget. Cu paharul în mână m-am aşezat în singurul fotoliu existent. Arcurile lui rupte au scos un jalnic strigăt de luptă, dar s-au predat rapid şi necondiţionat. Aşa e şi în viaţă. Te dai mare, viteaz. Ţipi, ţipi, doar-doar n-o începe lupta. Pe urmă!…

Mi-am pus, în surdină, singura placă pe care o aveam: „Burlachi na Volghe”. Înainte de a înnebuni de tot, maică-mea ascultase placa asta în prostie, bând rom şi împletindu-şi flori în păr. O ascultase până când în mintea ei de bătrână alcoolică melodia căpătase simbol de marş funebru şi-i uşurase drumul spre balta unde se înecase.

Mă simţeam mizerabil. Mă durea fiecare părticică a corpului şi mă încerca, sâcâitor, o permanentă stare de leşin. Tâmplele îmi zvâcneau şi aveam tot timpul impresia

că mă umflu ca un cozonac pus la dospit.

Am întors ochii spre poza copilului şi mi-am amintit de maică-sa şi de vremea aceea, când: „Tineri, noi ne iubeam şi eram ignoranţi”. Cumplit lucru să te arate un orb cu mâna, să-ţi reproşeze că nu vezi cum trebuie lumea!

Sfertul de oră trecuse. Am aruncat într-o geantă de voiaj câteva rufe curate, blugii, cel de al doilea, şi ultimul, meu costum, două pulovere, aparatul de ras şi periuţa de dinţi. Am stins lumina, mi-am băut restul de rachiu, am orbecăit până am pus florile la locul lor în pahar, şi-am plecat.

În drum spre casa ei, Serena a ales un drum mai lung, evitând aglomeraţia orelor de dimineaţă şi ocolind linia în construcţie a metroului. Am ajuns sub dealul Cotrocenilor – altădată, plin de vii până la filoxeră – la ora când cei mai mulţi dintre oameni renunţă să-şi mai înmoaie oasele pe piatra fundamentală a vieţii – patul.

Serena a făcut ceva nazuri când a aflat că trebuie să-l ducă înapoi, la ieslea lui, pe Old Cap. Nu putea fi lăsat afară. Doar îşi făcuse cu cinste datoria.

— Ascultă, animal păros ce eşti – mi s-a căinat ea – cu ce ţi-am greşit de trebuie să-ţi îndrept prostiile?

I-am promis marea cu sarea şi i-am explicat ce urma să înfăptuiască. Bănuiam că-i era frică. Nu era însă deloc greu. Nu trebuia decât să aducă maşina într-un anumit fel cu spatele în dreptul garajului. Uşa se deschidea automat, fiind comandată de o celulă fotoelectrică ce reacţiona la lumina poziţiilor, dar şi la lumina unei lanterne înfăşurată în orice fel de cârpă roşie. Încolo, nici o primejdie! Roza, surdă şi fără stăpâni acasă, făcea dragoste, mai mult ca sigur, cu însuşi Morfeu în persoană.

La sfârşit, am rugat-o ca la înapoiere să-mi aducă cam ce ar fi crezut ea de cuviinţă că mi-ar folosi la rănile, fizice şi morale, pe care le suferisem.

— Banii! a întins ea mâna, fără să se uite la mine.

— Care bani?! m-am făcut eu că plouă.

— Banii de coşniţă, domnu’!…

I-am propus o sumă pe care ea, din raţiuni feminine nepătrunse de mintea noastră simplă a bărbaţilor, a dublat-o. I-am dat jumătate din cât îi propusesem la început. M-a făcut zgârcă. Bineînţeles că nu am luat-o în seamă şi am sfătuit-o să-mi aducă restul.

Isus, urcând Golgota, s-a oprit căzând sub greutatea crucii lui de trei ori. Eu, sub greutatea sacului cu bani pe care-l visam, n-am căzut niciodată, dar m-am oprit să-mi trag răsuflarea, mai la fiecare treaptă. De efort, mi se împăienjeniseră ochii şi dacă un oculist s-ar fi uitat în nebănuitele adâncuri ale ţestei mele, l-ar fi cuprins mirarea văzând colcăiala de şerpişori baraţi, verzulii şi foşnitori ca scrobitele dessous-uri ale anilor 1800.

Când Serena s-a întors, având sub fiecare braţ câte o pungă albă, eram aşa de beat încât am confundat pungile cu două gâşte durdulii. Supsesem mai mult de jumătate din biberonul cu Gordon’s. Eram lemn, îmi trecuseră toate durerile, aşa că fiolele ei de algocalmin n-au făcut altceva decât să-mi amărască şi mai tare cerul gurii. M-a uns cu tinctură de iod, mi-a bandajat umărul, m-a cârpit pe unde plesnisem. Se apropiase de mine fără reţineri şi sub atingerea mâinilor ei n-am zis nici pâs. Mă pusesem pe supt şi cu fiecare nouă înghiţitură înţepeneam şi mai tare, ca ocheanul unui lup-de-mare ce priveşte-n fundul butoiului cu rom pe sfârşite. Aşa că, atunci când mi-a burduşit nările cu tifon, făcându-mi septul nazal şi vomerul să-mi cârâie de-ar fi plesnit de invidie orice greier, n-am scos decât câteva slabe gângureli. Apoi m-a primenit ca o mamă şi m-a lăsat să sforăi pe divanul pe care mi-l alesesem singur ca pat de suferinţă.

M-am trezit din când în când doar ca să-mi iau antibioticele şi poţiunea calmantă cu etichetă albastră – semn că se administrează intern – pe care scria Gordon’s fiind trecută pe ea şi adresa farmaciei care lucra „*with the appointment of her majesty the Queen*”. Şi uite-aşa, din beţie în beţie, am dus-o o lungă bucată de timp, în care am

trecut, nu chiar cu regrete, şi pe licori mai de-ale pământului.

În a treia zi, vineri 5 ianuarie, m-am sculat mahmur şi am cerut, mirat de cele ce mi se întâmplaseră, o cafea.

— Poate fi şi la halbă! am precizat.

— Bună dimineaţa, trântore m-a luat în primire Serena.

Tocmai ieşise din baie. Înfăşurată într-un halat alb şi pufos, îşi construia pe cap un impunător turban de prosoape. La lumina zilei ochii ei erau ceva fantastic – ferestre larg deschise spre Eutopia lui Palgrave, cel atât de mâhnit de copiii neputincioşi să-i împărtăşească „ce crinii spun, când rozele cuvântă şi nici ce fluturii pe-acolo cântă”. Am apucat-o de mână şi am tras-o spre mine. Nu pot spune că s-a lăsat greu, mi-a atras însă atenţia să nu-i stric turbanul şi nici să nu-i tocesc crusta de cremă nutritivă cu care îşi tencuise faţa. I-am făcut, cu părere de rău, pe plac. S-a sculat, şi-a îndreptat halatul şi a dispărut ia bucătărie cu un mers demn de ai fi jurat că e cel puţin Roxalana – hürem-sultana magnificului Soliman.

În lipsa ei mi-am aprins o ţigară. Fumul ei m-a zăpăcit, aşa că am uitat să mă mai mir de pijamaua bleu cu dungi fine, aurii, în care eram vârât. N-am apucat să mă mir nici de faptul că umărul nu mă mai durea aproape deloc. A apărut Serena, purtând în braţe o tavă cât o pajişte. M-am repezit asupra ei ca un uliu. Nici nu-mi mai aduceam aminte de când prânzisem ultima oară.

Aciuată şi ea pe lângă mine, Serena a întins mâna după o feliuţă subţire de salam de Sibiu.

— Jos labele, pagubă optimistă ce eşti! i-am dat eu peste mână.

— De unde până unde optimistă?! s-a mirat ea, resemnându-se şi începând să-şi pilească unghiile.

— Până la vârsta asta ar fi trebuit să ştii că, după felul cum îşi reprezintă lumea, oamenii se împart în două ciurde. În prima intră optimiştii, cei ce văd pământul ca o mare

ţâţă, numai bună de supt…

— Şi eu fac parte din categoria asta?

— Da.

— Şi din cealaltă categorie cine face parte, tu?

— În categoria asta intră pesimiştii, cei ce cred că pământul nu-i decât o bombă imensă gata să explodeze şi să-i răzbune pe ei împotriva tuturor.

— Din fericire pentru omenire, nici eu n-am găsit sfârcul, nici tu fitilul! Şi-a îndoit un genunchi şi de el şi-a sprijinit bărbia. Geamia din creştet i s-a clătinat ameninţător. A sorbit o gură de cafea şi a zis, oftând: Azi e înmormântarea Rafaelei.

— Te duci? am întrebat eu într-o doară, mestecând cu nădejde.

— Da.

— Vezi ce poţi să afli.

— Adică?

— Oare omul trebuie să-ţi trântească neapărat uşa în nas ca să-ţi prinzi urechea în ea şi să te-nţepi cu gaura cheii în ochi?!… Ascute-ţi şi urechile, nu numai unghiile! Ai putea să-l tragi de limbă pe văduv?

— Dacă umblă cu ea afară din gură, zicând Alfons şi toate celelalte, da!

Şi-a ridicat unghiile în zare. Un fior rece mi-a însoţit ultima îmbucătură. Dădusem gata tot ce fusese pe tavă. Pajiştea devenise în sfârşit mirişte.

— Dumneata, trândavule, ce mai ai de gând să faci? Pui din nou cornul jos?

— Deocamdată am de gând să fac o baie, i-am răspuns, aprinzându-mi o nouă ţigară. Pe urmă mai văd eu ce fac!

Cu ţigara în colţul gurii, m-am ridicat în capul oaselor. De atâta zăcut mă dureau toţi muşchii. Îmi simţeam picioarele moi. M-am dat jos din pat ca un pui din găoace şi m-am apropiat de geam. Lumina de afară m-a orbit. Ce repede uitasem gustul iute al luminii! Câteva zile nu fusesem decât o cârtiţă alcoolistă care săpase tranşee într-un muşuroi de

aur.

Se anunţa o zi frumoasă, cu soare. Cât timp durase scurta mea noapte polară ninsese zdravăn. Pe sub garduri zăpada se strânsese în nămeţi. Jos în stradă câteva gospodine se făceau că dădeau zăpada de pe trotuar. De fapt îşi găsiseră un prilej de a-şi bârfi vecinii absenţi.

— Te anunţ că mă îmbrac şi plec! mi-a zis Serena, ridicându-se şi strângându-şi pe lângă ea aripile halatului.

La gândul ca pe dedesubt era goală, am asudat. Am stins ţigara într-o scrumieră, n-am călcat-o cu piciorul. Eram desculţ, doar!

— Nu mă aştepţi să fac baie?!

A făcut o mutră scârbită:

— Tu nu vezi cum arăţi? m-a îndemnat ea la introspecţii. Şi-apoi, azi e o zi de doliu.

Glandele salivare mi-au secat brusc.

— Şi chiar nu poţi face nici o derogare? am tatonat eu terenul.

— Sunt flexibilitatea în persoană, numai că…

— Ehe, şi doaga, ştiindu-se îndoită, se crede flexibilă!

A ridicat din umeri şi a dispărut în adâncurile încă neexplorate ale apartamentului. Am oftat, învins de o logică feminină limpede ca apa de stâncă, pătrunzătoare ca apa-tare şi consistentă ca apa-grea. Au apele astea un singur defect. Până la urmă se arată a fi ape de ploaie. Iar când le dai drumul să curgă prin robinetul tău o fac cu noduri.

În baie m-am zgâit la mutra care mă privea din oglindă. Jurai că e o porţie de imambaialdî! M-am lungit în cadă, atent să nu iau apă prin spărtura de la babord. Cu obiceiul ei prost de a da buzna peste oameni când aceştia se află în baie, şi-a făcut apariţia Serena, după ce bătuse totuşi la uşă şi după ce eu îi răspunsesem; „ocupat!” Era în sandale de casă, cu tocuri înalte, în ciorap-chilot de doliu, şi-n sutien, tot de doliu. A căutat ceva pe etajera de sub oglindă, a mormăit ba una, ba alta, s-a mai fâţâit un pic prin faţa periscoapelor mele aburite de emoţie, şi a

dispărut la fel de precipitat precum venise.

— Dacă pleci, lasă-mi şi mie o cheie! i-am strigat în urmă.

— De ce, ai chef de ducă?

— Da.

— Unde?

— Mă duc la femei, am informat-o, lărgindu-mi nodul inexistent de cravată care mă strângea de gât.

— E bine! Vezi numai să nu le aduci pe aici. Aţi fi, toţi, într-o mare primejdie!

M-am săpunit şi m-am frecat, un timp, cu nădejde. Tocmai o făceam pe Yety, omul zăpezilor, urlam „La donna è mobile”, cântecul de-l cânt eu în astfel de situaţii, când, brusc, s-a făcut întuneric. Intrase din nou, în mare doliu de astă dată, Serena. Venise să-şi ia rămas bun de la mine. Am asigurat-o că doliul o prindea de minune şi că femeile nu vor ajunge niciodată să-şi cerşească complimentele.

După plecarea ei, înfăşurat în două prosoape mari, mi-am făcut de lucru în faţa oglinzii. Arătam rău de tot. În primul rând mi-am desfăcut cu o lamă şi o pensetă tivul cu care Serena îmi însăilase faţa. Observasem că vocea mea, deşi mai voalată acum, căpătase inflexiuni dure, aşa că mi-am lăsat tifonul în nas. Am făcut o mişcare amplă, rotativă, din umărul stâng. O durere surdă m-a avertizat că era mai bine să-l las în pace. Coasta mă mai supăra, dar puţin. În orice caz nu mai scârţâia.

Apoi am făcut apel la dresurile Serenei. Mi-am pălit vânătăile cu pudră, spărturile din sprâncene mi le-am ascuns cu creion dermatograf, şi, în general, mi-am dat silinţa să arăt bine. Numai buzei de jos nu aveam ce-i face, dar, sugându-mi-o încontinuu, n-ar fi observat nimeni cât de habsburgică era. Ce mai, eram o ruină prezentabilă!

Mă mai întrebam dacă meritam sau nu să-mi zâmbesc, când am auzit sunând telefonul. Mi-am părăsit cu regret alter-egoul pe cale de a deveni din nou om şi m-am îndreptat spre aparat. Odată ajuns lângă el, mi-am aprins o

ţigară dintr-un pachet găsit pe biroul Serenei şi l-am lăsat să sune lung, obsedant. Până la urmă s-a oprit, dar nu peste mult timp a început să sune din nou. Doar de trei ori, după care a tăcut. Figura s-a repetat de încă două ori. La sfârşitul ultimei ţârâituri am ridicat receptorul, fără să scot o vorbă însă. Era, aşa cum de altfel mă aşteptasem, Serena.

— Eram sigură că te vei prinde până la urmă! m-a felicitat ea pentru perspicacitate.

— Să înţeleg că-mi cresc şansele?… Ce vrei?

— Trebuie să ne întâlnim. Mi-am uitat acasă un articol de care am mare nevoie. N-am timp să mă întorc… Sunt tocmai la intrarea în cimitir!…

— Aşa e monden azi?

M-a întrebat, nu înainte de a bombăni probabil ceva urât la adresa mea, unde doream să mă întâlnesc cu ea.

— Nu mă pot întâlni cu tine, am dezamăgit-o, sper. Ştii tu de ce! Am să-ţi las însă articolul undeva în oraş. Stai să-mi revăd itinerarul… Ţi-l las la florăria de la Athénée Palace. Îţi convine?

— Îl găsesc acolo pe la unu, două?

— Îl găseşti. Apropo, unde e?

— Pe biroul meu, într-o mapă roşie.

Aşa era. A vrut să mai zică ceva, dar probabil că a deranjat-o un curios, căci am auzit-o explicând cu ce maşină se poate ajunge în Drumul Taberei. Când a terminat, am întrebat-o:

— Unde mi-ai lăsat cheia?

A avut un moment de ezitare.

— Nicăieri. Am uitat.

— Rău ai făcut.

— Nu-i nimic. Ia-ţi-o şi singur. În camera mea, în cel mai de sus sertar al scrinului, printre cutiuţele cu bijuurile mele, ai să găseşti o poşetuţă din strasuri şi paiete, una albă. Acolo cred că e. Du-te, te aştept să văd dacă ai găsit-o!…

M-am deplasat în camera ei… Un pat cât bivuacul unui

regiment de artilerie, mochetă verde, blănuri aruncate neglijent – ah, neglijenţa feminină! – oglinzi plasate derutant de puteai să-ţi spargi capul, lumini camuflate… Am găsit şi scrinul cu pricina, numai că în cel mai de sus sertar al lui nu era nici o poşetuţă albă. Am luat la rând toate celelalte sertare. În nici unul n-am găsit ceea ce căutam. Doar boarfe, şi iar boarfe. Era să închid şi ultimul sertar, cel mai de jos, când ceva curios mi-a atras atenţia. Era imposibil să mă înşel. Ceea ce era învelit în cârpe albe de bumbac nu putea fi decât un pistol. Asta şi era. O rablă cu butoiaş care începuse să ruginească; L-am dus la nas. Mirosea a… parfum şi naftalină. I-am cercetat încărcătura. Era completă, doar glonţul de pe ţeavă fusese tras. L-am pus la loc, aşa cum îl găsisem. Cine ştie când voi avea nevoie de el!

M-am întors la telefon.

— Ei, ce ispravă ai făcut? Ai stat cam mult.

— Unde m-ai pus tu să caut, n-am găsit decât un arsenal clandestin.

— Nu te atinge de ce-ai găsit! mi-a poruncit ea, după o pauză mai lungă. E o amintire de familie… Cu el s-a sinucis tatăl meu.

— Iartă-mă!

— Nu-i nimic!… Unde naiba însă am pus cheia?! Ia vezi, nu-i cumva în…?

Nu era nicăieri. În timp ce eu răscoleam toată casa, mi-am imaginat coada de bărbaţi dornici subit să dea telefoane formată în spatele ei. Până la urmă am găsit şi cheia: Era pusă într-adevăr într-un loc special, ca să nu uiţi de ea, cu condiţia însă să nu fii femeie. În frigider.

După ce am terminat cu Serena, am dat şi eu un telefon. Am format numărul din memorie, muncindu-mă mult până l-am nimerit. Mi-a răspuns vocea solemnă a unui desperado întărâtat de păduchi:

— Da.

— Îţi mai e încă foame, tipule?

— Cine-i acolo? s-a bosumflat fornăitul hidalgo.

— Dacă ai fost cuminte, vino, pe la ora prânzului, la Athénée Palace, în restaurant. Plătesc eu!

Vocea a chicotit. Îmi recunoscuse, în sfârşit, cu tot tifonul din nas, vocea.

— Va să zică, ai înviat! S-a făcut, Belea! Să zicem ora… trei? E bine?

Am trântit telefonul, m-am îmbrăcat şi am ieşit.

Când m-am etalat în stradă, fante de verde cu geanta diplomat a hoţului în mână şi cu ochelarii de soare ai Serenei pe nas, păream comis-voiajorul plecat să plaseze moartea ca articol de lux snobilor. Sloganul meu era: „Trăieşte cum te taie capul – pentru mătreaţă doar ghilotina e remediu!”

V. UNU, DOI, TREI, PATRU…
AM PORNIT CU CĂUTATU!…

„…găteşte-te degrab', Miţule, şi…
hai şi noi pe la revuluţie."

Pe lângă Academia Militară copiii se dădeau cu săniuţele. Chiuiau ca nişte draci, strigând cu voluptatea vitezei: „Pârtieee, pârtieee!" În aer plutea o dulce moleşeală. Zăpada sclipea orbitor sub soarele alb, îndepărtat. O boare uşor încropită se agăţase subţire în crengile copacilor şi, încercând să-şi desprindă pânza de păianjen a tutu-ului, scutura ploi de floare de cireş.

Altădată, pe străzile astea cu nume de doctori, mă plimbam cu nevastă-mea. Făcea pe deşteapta, citind tot felul de apoftegme, inepţii de-ale altora şi, uneori, chiar de ale ei însăşi. Iubea până la onirism sincretismul, ca pe ceva intrinsec, irecuzabil, iar eu eram prea tânăr ca să nu o ascult, niciodată apelpisit de probe de înţelepciune de genul: „Cine iubeşte e bogat, cine nu iubeşte e de două ori bogat".

Pe atunci narinele mele nu captau nicidecum mirosul îmbătător al oţetarilor înfloriţi în mijloc de iunie. Narinele mele fremătau doar de parfumul discret care-i emana ei din păr, de pe mâini, de pe gât, dintre sâni. „Versurile: „Notre histoire est noble et tragique…" spuse de ea mi se păreau izvorâte dintr-un anastasimatar. Străzile aveau un aer desuet. Felinarele păreau desprinse din decorurile unui teatru bulevardier. Oamenii aveau, toţi, gesturi de ultimă duioşie. Totul era vetust, ireal, agonic. Sublim însă. Visam

să devenim anahoreţi, stăpânii bombei de clorofilă cu care să aruncăm lumea în aer. O lume urmând a fi populată cu copii-monştri, hiperinteligenţi, născuţi nu din dragostea noastră, ci din somnul nostru intropat.

Cam aşa învăţasem să vorbesc, cam astfel de cuvinte şi de fraze începuseră să-mi mustească pe limbă şi cred că dacă aş fi făcut imprudenţa să scuip pe toate florile întâlnite în cale, jumătate din vegetaţia Bucureştiului s-ar fi ofilit de atâta rece cabotinism.

Bătrânul hoţ era acasă. El era întotdeauna acasă. I-am înapoiat sculele şi i-am cerut să-mi titreze sunetul de pe banda de casetofon. Stăteam într-un hol întunecos, mirosea urât, a mâncare prăjită şi a urină de pisică, uşa camerei era doar crăpată, şi ochii lui mă priveau de abia zărindu-se printre genele-i decolorate şi tocite de cine ştie ce vise neîmplinite. Închipuiţi-vă un ăla micu cu o lumânare în mână, purtând pe cap o scufă al cărei moţ, cândva flocos, năpârlise. De sub scufă, acestui Moş Coprol – zis, până nu demult, Piele Iute – i se scurgea un fuior cânepiu de păr.

Mi-a făcut semn cu o mână bâţâită, de recent parkinsonist, că nu se răsese cam de mult, lucru vizibil de altfel şi cu ochiul liber. Am scos din portofel două hârtii de o sută. Le-a înhăţat din zbor şi şi-a frecat obrazul cu ele de parcă i-aş fi dat două foi de glaspapir, numai bune să-şi tocească zimţii de pinten care-i creşteau în barbă.

— Când să trec să-mi iau vocile? l-am întrebat.

Ezita. Îşi făcea socoteala cam cum ar mai fi putut stoarce încă ceva de la mine. I-am făcut semn că portofelul meu nu mai avea de gând să nască nimic: peste cei doi gemeni înfiaţi de el.

— Ce zi e astăzi? s-a interesat.

— Sfânta Saftea.

— E, atunci mai treci tălică de Sfântu Ghişeft! i-a sărit lui ţandăra.

A dat să închidă uşa. Am pus piciorul în prag şi m-am zbârlit la el. L-am apucat de halatul soios care îi acoperea

pieptul costeliv şi l-am scuturat zdravăn. A început imediat s-o facă pe umilul zâmbăreţ.

— Ascultă, trandafir pleşuv, dacă până diseară nu am banda gata pentru audiţie, îţi dărâm şandramaua! I-am ameninţat.

L-am părăsit fără să mă asigur dacă îşi revenise. Fredonam. Mă simţeam în formă. Mă simţeam în stare să distrug un regiment întreg de parkinsonişti.

Am străbătut un Cişmigiu pietrificat în tonuri albe, sticloase. Început cu ani în urmă, sărutul pe care pe atunci clorotica dar virgina Românie îl depunea pe fruntea soldatului francez continua. O cerşetoare cu imaginea cadavrului congelat al iernii în ochi hrănea porumbei. Din când în când, zbenguindu-se, un câine lup năvălea peste ei. Ropot viu de aplauze, porumbeii se ridicau atunci în aer, fâlfâind din aripi un extaziant cancan. Când şi-a terminat de semănat ogorul de asfalt îngheţat, bătrâna s-a pierdut senină printre crengile uscate ale pomilor ca după gratiile unui azil. Ceva mai încolo, aciuaţi pe lângă focul unei vânzătoare de castane, doi copii îndrăgostiţi priveau pierdut în zare la prima pagină a poveştii lor de iubire. Degetele lui ţepene de frig ciupeau corzile unei triste chitare, ochii îi erau însă fierbinţi. Ca şi ai ei, care-i cânta, ca de-nceput, în strună.

De la un magazin de articole muzicale am cumpărat o mică muzicuţă şi în prima cofetărie întâlnită în cale mi-am umplut buzunarele cu tot felul de bomboane învelite în ţiple foşnitoare, colorate. Mă simţeam conchistadorul pornit să cucerească lumea nouă cu panglici şi cioburi colorate.

În localul poştei m-am aşezat la masă şi am scris ce aveam de scris pe foi separate, folosind litere mari, de afiş. Apoi am început să mă plimb în sus şi-n jos, în jos şi-n sus, părând a aştepta o convorbire cu provincia.

S-a aşezat cuminte, cu mâinile în poală, bălăngănindu-şi picioarele înainte şi înapoi pe sub banchetă. M-am lipit

imediat de ea. Am scos un ziar din buzunar şi un timp am mimat că citesc rubrica sportivă. Nu după mult timp însă am împăturit cu o exclamaţie de nemulţumire ziarul şi l-am băgat la loc în buzunar. M-am prefăcut că îmi dădeam seama, de abia atunci, de prezenţa ei. M-am uitat ţintă la ea. Privea undeva înainte, preocupată să-şi bălăngăne picioarele.

— O să-ţi crească nişte picioare de girafă, dacă le dai atâta de lucru! am avertizat-o.

A întors o secundă capul, a mijit din ochi şi a scos limba la mine. Apoi şi-a reluat vechea îndeletnicire. Totul se petrecuse foarte repede.

— Ha, ha, ha, hahaaa! i-am râs eu încetişor la ureche. Parcă ai fost Woody!

Pe faţă i-a trecut un nor. S-a încruntat. Nu-şi dădea seama dacă îi făcusem sau nu un compliment. Am scos muzicuţa din buzunar şi am captat o rază de soare în plăselele ei lucitoare. Şi-a ferit faţa, întorcându-şi capul. Când a revenit la vechea poziţie, i-am pus din nou raza de lumină în ochi. Am repetat figura de câteva ori. Într-un târziu a început să zâmbească. Am dus muzicuţa la gură şi i-am cântat foarte încet, numai pentru noi doi, succesul lui Fredy Fender: „How much is the dogy…”

— Mai vleau o dată! mi-a cerut ea când am terminat.

Ochii i se măriseră de parcă văzuseră un cireş copt.

Faptul că era peltică nu m-a deranjat deloc. Mi-am amintit de cazul unui prieten. Tipul urmărise săptămâni în şir o femeie splendidă, neîndrăznind să-i vorbească. Faptele se petreceau într-un orăşel de provincie. Când în sfârşit a avut prilejul şi curajul să o oprească, splendida creatură, încercând să se facă pricepută, a scos sunete neînţelese, un fel de mugete. Era mută, sărmana. Oricum, prietenul meu se lăuda că ar fi avut tăria de caracter şi prezenţa de spirit de a-i spune: „Vă rog, doamnă, să-mi scuzaţi impertinenţa! Recunosc că meritam să mă socotiţi un bou”.

— Cum te cheamă?

— Malvina.

Am scos un pumn de bomboane din buzunar. Şi-a ales una singură. A depănuşat-o la un cap şi storcând-o ca pe un sâmbure dintr-un fruct a făcut-o să-i sară în gură. Rămăsesem cu pumnul întins. Şi-a mai ales câteva bomboane şi, şi le-a aşezat în poală. Am dus muzicuţa la gură.

— Dal pe tine cum te cheamă?

I-am întins mâna.

— Guzguz cel verde, Mărar Împărat.

A părut încântată.

— Şi de ce eşti aşa ulât?

Spiritul de observaţie îi funcţiona brici. I-am explicat că sunt artist şi că mă trântise un cal rău. Chestia, cu calul i-a captat definitiv atenţia. Apoi i-am mai cântat o dată, şi încă o dată, balada potăii. La sfârşit a apărut şi taică-su. S-a convins că era cuminte, mi-a aruncat o privire complice de tată, şi a dispărut mulţumit că avea cineva grijă de fie-sa. M-am rugat să primească cât mai greu legătura telefonică pe care o aştepta.

M-am uitat la ea, clătinând apreciativ din cap şi plescăind din buze. I-am întins un nou pumn de bomboane. *Mane, tekel*... şi adjudecat tot.

— Şi totuşi eşti prea mică! am oftat.

— Şi ce dacă sunt mică! şi-a întors ea mirată spre mine ochii rotunzi.

— Dacă erai ceva mai mare, jucai într-un film.

S-a posomorât şi a început să-şi roadă gânditoare buza de sus.

— Mihaela cum joacă? a dat ea glas nedumeririi care-o măcina.

— Mihaela ştie să citească! am precizat eu.

Şi-a răsfrânt buza de jos şi şi-a încruntat faţa a neîncredere. Apoi, aducându-şi aminte, a sărit:

— Şi eu ştiu!

— Nu te cred, eşti prea mică! i-am zis, privind-o uimit.

— Dal ştiu! Pe onoalea mea că ştiu!

Am chibzuit un moment, după care am scos foile şi i le-am pus în faţă.

— Acum să te văd!

Am citit împreună. Citea destul de bine.

— Ce înseamnă colal?

I-am explicat. Am citit împreună de câteva ori până aproape a învăţat versurile pe de rost. Bomboana pe care o ţinea între dinţi şi obraji îi accentua pelticeala. La sfârşit a reuşit să citească şi singură, fără greşeală.

— Gata! m-am arătat eu satisfăcut. Pe mine m-ai convins. Rămâne să-l mai convingem şi pe şef, pe regizor, şi totul se aranjează. Vrei?

A făcut semn din cap că da.

— Când? a întrebat ea nerăbdătoare.

— Chiar acum. Îi dăm un telefon şi-i citeşti şi lui cum mi-ai citit şi mie. Bine?

S-a gândit o clipă, contrariată.

— Păi el o să cleadă că eu citesc?

— Da, dacă-i spun eu că da. Cu ocazia asta te şi înregistrează. Să mergem!

— Să vină tata.

— Mergem chiar lângă el, acolo.

I-am arătat cabinele telefonice pe lângă care taică-su pendula ca un leu înfuriat în cuşcă. S-a lăsat mult mai repede convinsă decât mă aşteptam eu. Taică-su ne-a întrebat ce facem. I-am răspuns indignat că ne jucăm şi că să-şi vadă de treburile lui.

Înainte de a forma numărul miliţiei, am dădăcit-o:

— Spui „salut” şi dacă te întreabă cine eşti, nu stai cu ei la discuţii. Le spui că vrei să le citeşti ceva şi să te înregistreze.

După formula lor de introducere, i-am pasat receptorul. Înţelesese totul foarte bine şi a făcut întocmai cum îi spusesem. I-a anunţat răspicat, de parcă s-ar fi răstit la ei, că dorea să le citească ceva şi, deci, să o înregistreze. Eu

am făcut-o să se uite puţin la mine, ca să le dau timp să o şi facă. Apoi i-am făcut semn să înceapă şi ea şi-a dat drumul, turuind pe nerăsuflate, căci învăţase aproape pe dinafară:

„Puse-o floale-atunci-n alcu-i
Şi-l lovi cu ea în piept
Şi de-atunci în olice noapte
Plânge-n patul lui deştept.

El plecă, copilul mândlu
Călălind pe-un papagal
Având zâmbetul făţalnic
Pe-a lui buze de colal.

Timble-avea şi întl-un umăl
El păstlează ca săgeţi
Numai floli înveninate
Pentlu gangsteli de la geţi."

Când a terminat, am apăsat pe furcă, întrerupând convorbirea. I-am luat receptorul din mână şi m-am făcut că le vorbesc celor cărora le citise apocrifele:

— Ei, ce zici, şefule? Ţi-a plăcut, nu? Apoi am tăcut, prefăcându-mă că ascult presupusele aprecieri ale regizorului. Malvina mă privea de jos în sus cu nişte ochi pepenii. Aha! am zis după un timp. Ca să vezi! Eu nu prea mi-am dat seama!… Când, la anu?… Nu-i prea mult, şefule?… Bine! am zis eu în final mâhnit şi am aşezat receptorul la locul lui.

Am dus-o înapoi şi am rămas unul lângă altul, tăcuţi.

— Ei! mi-a atras ea atenţia că aştepta un răspuns.

Am refuzat să-i răspund imediat. După un timp am clătinat din cap şi, oftând, i-am zis:

— Nimic de făcut! Nu ţi-a reuşit nici măcar un singur „r".

A spus să mai încercăm la anu.

În ochi i-au apărut lacrimi. Mi-a arătat, foarte tristă, locul de unde îi căzuseră dinţii. M-am simţit, aşa, dintr-odată, rău. I-am întins ultimele rezerve dulci. S-a uitat la ele cu indiferenţă. Am scos un sunet de speranţă din muzicuţa pe care apoi i-am întins-o. În priviri i s-a aprins o luminiţă. Se uita la mine cu acei ochi parşivi-întrebători pe care numai copiii şi femeile îndrăgostite îi au.

— Dacă o vrei, a ta este! am îmbiat-o.

A întins mâna după cutiuţa cu sunete şi şi-a suflat în ea, în toate felurile, marea ei tristeţe. Ne-am luat rămas bun fără să ne lăsăm adresele. Din uşă i-am făcut cu mâna un semn de adio. Nu mi-a răspuns. Nici nu meritam!

După ce am lăsat articolul Serenei la florărie, am intrat pe uşile Athénée-ului cu paşii unui cal ce se îndreaptă spre ieslea binecunoscută. Am salutat în dreapta şi în stânga toate mutrele întâlnite în cale, sperând să fi avut dreptate cel ce zisese că cea mai bună metodă, de a trece neobservat este să te faci remarcat.

Garderobiera, pe cale de a se îngrăşa, bălaie şi saşie, mi-a luat haina şi a surâs, cine poate şti însă cui? Am bătut-o uşurel, protector, pe obrazul grăsuţ, acoperit cu mortarul unui fard ce se dovedea prea puţin trainic la căldură.

Mi-am ales o masă lângă geam, cât mai departe de intrare, şi m-am aşezat în aşa fel încât să-i pot privi pe toţi cei ce se vânturau cu treburi sau fără treburi pe uşi. Prin geamurile mari puteam vedea terasa pustie, părăsită ca o femeie ţicnită subit, care, trăind de pe urma a numeroşi amanţi, face imprudenţa de a se îndrăgosti în toamna vieţii de un tânăr sărăntoc.

La o masă izolată, anume cât mai în centru, dejuna un îmbătrânit în ale scrisului, romancier cu faimă doar în cercul îngust al rudelor şi al unei găşti de adulatori întreţinuţi. El însuşi era întreţinutul unei familii încă încrezătoare în valenţele epice ale nu prea tânărului

epigon, soţ-peşte al unei coafeze plină de bani, analfabetă, dar mândră nevoie mare de plonjonul ei matrimonial în apele – interzise altădată – mereu eclamptice ale intelectualităţii de rasă chiar incertă.

Cu toate că trecuseră câţiva ani buni de când nu-mi mai călcase piciorul pe acolo, nu se schimbaseră prea multe lucruri. Gaşca, aceeaşi ca şi în anii trecuţi, se afla la felul întâi: solilocul eroului caduc. Eclectism sadea!

Chelnerul împietrise plin de deferenţă la o oarecare distanţă de grupul literaţilor. Într-un târziu i-am captat privirile. A părăsit cu greu Parnasul unde se credea şi, apropiindu-se de mine, s-a postat într-o poziţie de falsă amenitate.

— Să trăiţi! Nu v-am mai văzut de multişor pe la noi, a remarcat el, făcându-şi de lucru printre pahare.

— Am fost bolnav, l-am informat.

— Ce-aţi avut? s-a interesat ipohondrul din el, tentat de dorinţa de a constata că şi pe alţii îi trădează trupul şi spiritul.

— Ceva cumplit! Devenisem complet abulic… Bine că am scăpat!

— Şi cu ce v-aţi tratat?

— Cu multe, printre care am făcut chiar acupunctură cu ace mari… Şi toate astea doar pentru a-mi spori dărnicia faţă de dumneata. Adu-mi o listă, te rog! l-am băgat eu în viteză.

A dat ochii peste cap şi gândindu-se doar la ultima parte a epicrizei mele s-a cărat rugându-se să nu fac vreo recădere sau, şi mai rău, să-i contaminez şi pe ceilalţi clienţi.

În lipsa lui m-am cufundat în ale mele. Eram curios să le ştiu reacţia după ce primiseră mesajul meu, pentru că eram sigur că înţeleseseră cum trebuie avatarul zeului indic. Amănuntul prin care „binevoitorul anonim” lăsa să se înţeleagă că ucigaşul Rafaelei Manafu plecase din ţară îi va face să-şi râdă superiori în barbă. Stilul meu deşucheat,

inimitabil, nu-i putea înşela asupra provenienţei mesajului. Îşi vor da seama că nu plecasem nicăieri, că sunt prin preajmă, mişunând bou liber pe imaş, că încercasem să le joc o fentă stupidă în stilul meu caracteristic. Mă vor hăitui, ca pe un vânat de soi, doar pe mine. Nu şi pe adevăratul Kamadeva. Tipul va face astfel, mai mult ca sigur, greşeala fatală datorită căreia va nimeri în braţele mele larg deschise să-l primească, pe el, şi, odată cu el, afurisitele acelea de timbre. Nu-mi păsa câtuşi de puţin că vor tăbărî pe mine. Ştiam eu cum să scap de sâcâielile lor, căci, indiscutabil, nu vor fi atât de simplişti încât să mă aresteze mai înainte de a-mi şti legăturile.

Cu toate că eram îngropat în vise poleite cu aur, l-am văzut din chiar clipa când uşile automate au glisat de o parte şi de alta, lăsându-l să treacă. Mesteca gumă şi în mâna dreaptă învârtea un lănţişor de aur ce i se încolăcea pe degetul arătător. Arăta bine. Degaja siguranţa cu care trăsese în piept generaţii întregi de fraieri.

S-a aşezat în faţa mea, m-a privit lung, zâmbitor, continuând să mestece gumă şi să-şi învârtească lănţişorul. Într-un târziu, a zis:

— Salut, Belea!

Nu m-am învrednicit să-i răspund. De când nu-l văzusem, i se accentuaseră şi mai mult pungile de sub ochi şi, pare-se, că şi fesele îi alunecaseră cu câţiva centimetri buni spre călcâie. I-am întins lista de bucate. S-a uitat la ea ca la un manifest subversiv, mi-a aruncat-o înapoi, şi ridicându-şi mâna dreaptă într-un gest degajat, a pocnit din degete. Parnasianul a venit trap, mirosind vânatul mare din bătaia puştii. L-a întrebat ce aveau de mâncare şi când bietul om a dat să deschidă gura, aşa cum îi era felul, nu l-a lăsat să continue, i-a făcut semn să tacă şi şi-a debitat imperial comanda dinainte pregătită:

— Eu unul vreau o porţie de conopidă gratinată, un, muşchi de vacă Wellington cu garnitură de ciuperci cu verdeţuri şi cartofi natur, tost, unt, salată Athénée, Couppe

Jacques, banane, cafea. Atât. Bem? m-a întrebat. I-am făcut semn că eu unul nu aveam de gând să beau, dar că el putea să bea şi o lagună veneţiană dacă ar fi avut chef. Atunci – a continuat el – doar pentru mine, un Murfatlar ’68.

— Dumneavoastră? s-a aplecat şi spre mine chelnerul.

I-am făcut semn să bifeze de două ori hieroglifele pe care şi le scrijelise în misteriosul său jurnal de bord. A plecat purtând în priviri importanţa plină de responsabilităţi a unui ministru F.A.O.

Mi-am aprins o ţigară şi l-am privit în ochi pe cel mai decrepit suflet ambulant din câte îmi fuseseră date să văd în viaţă. Mă trăgea în poză cu zâmbetul său impecabil de duracryl. Habar nu avea de cât timp îmi doream, încă de pe vremea când acest dihor îmi plătise taxele de admitere la universitatea populară cu circuit închis, să fiu numit în mod oficial dentistul lui. Numirea întârzia să apară, dar nu-mi pierdusem câtuşi de puţin speranţele. Mi-era doar frică să nu-l pedepsească alţii înaintea mea, să-l pedepsească în ciuda faptului că zeul jegului sufletesc, poreclit Parandărât, avea acoperire întotdeauna pentru jigodismele lui. Cu toate că ar fi putut fi acuzat de un întreg cearceaf de paragrafe ale codului penal, pe Parandărât nu-l prinsese încă nimeni cu ocaua mică, fiind mai blindat cu dovezi de fidelitate faţă de lege decât era un seif blindat cu plumb. Parandărât era omul ideilor – şi idei avea destule –, omul cu fonduri. Forţele de muncă aparţinuseră mereu altora, celor cărora le revenise de fiecare dată responsabilitatea în faţa legii. Parandărât personal nu-şi spurcase niciodată mâna. Cugetul îi era însă negru şi cred că lui Scaraoschi cel dornic de un pui de lele gras, la ceaun, i se lungise limba de un cot aşteptându-l. Cu toate astea nu m-aş fi mirat deloc dacă Scaraoschi Profănel s-ar fi pomenit că Parandărât îi flutură pe sub nas o ţidulă eliberată de comenduirea iadului, ţidulă atestând că regele Scârnă I era trimis la desfundat haznale – meseria cea mai nobilă de pe-acolo.

Simţeam nevoie de puţină destindere, aşa că l-am

întrebat:

— Cum îţi merg afacerile?

— Amestecat, a strâmbat el din nas. Nu mai e clientela de altădată.

— Nimic nu mai este ca altădată! i-am zgândărit eu păsul.

— Aşa e! a oftat. Oraşul ăsta se împute din ce în ce mai tare. Ţi-e frică să mai rupi şi-o floare. Vigilenţă peste tot. Cinstea a devenit deviza tuturor. Ce să-i faci, vremuri de prigoană!

În ochi i se citea nostalgia hoţiilor d-anţărţ. Învârtindu-se, lănţişorul lui emitea un sâsâit uşor, de gânsac altist.

— Amanta ce-ţi mai face?

— Costă şi aia din ce în ce mai mult, a zis el scârbit, după care şi-a supt un dinte. Am să mă însor, altfel nu mai rentează, a conchis el împingându-şi falca înainte şi clătinând din cap.

Juca un teatru formidabil. Era în culmea gloriei lui, dar se îmbibase în aşa hal cu sos Tartuffe încât nici un Nufăr din lume nu ar fi scos-o la capăt cu el. A dus la gură paharul umplut de chelner jumătate cu vin, jumătate cu linguşeli:

— Fericire!

— Sănătate! mi-am urat, cu gândul la cele prin care trecusem.

Ochii lui gălbui, de fotograf particular ros de toate reactivele sociale, au sclipit.

— Aşa e, şi sănătate!… E timpul să-ţi iei maşină, să scapi de îmbulzeală, de mitocănisme. Uite ce semne urâte îţi rămân pe faţă dacă te transporţi în comun! A golit paharul. Cumperi nişte aur?…

Mi-am mutat privirile de la uşă la geam. Soarele începea să pălească. Mucegăise undeva departe, dincolo de norii gloduroşi. Mi-am adus aminte de Serena şi o undă de plăcere mi-a invadat tot trupul.

— Încă se mai poate trăi din prostia altora, filozofa comeseanul meu. Mult însă nu. Fraieri cotizanţi se mai

găsesc, pe ici, pe colo, dar banii lor, mulţi, puţini, sunt din ce în ce mai greu de cheltuit…

M-am uitat drept în ochii lui şi l-am întrebat:

— Cunoşti pe cineva cu pasiuni cinegetice submarine?

N-a clipit. Lănţişorul i se învârtea, şuierând, înainte.

— N-am aptitudini sportive, ştii doar. De ce întrebi?

Am ridicat din umeri. Doream să-i pun şi alte întrebări, când pe uşă a intrat succesorul marilor detectivi. Mirosul nu mă înşela. Cu tot aerul degajat, mirosea de departe a copoi. Era un plăvan blond, înţolit ca în vestul de pe vremuri. S-o tolănit la o masă, departe de noi, şi a început să se binocleze prin sală, lăsând să se înţeleagă că se uita după pipiţe. Ne-am încrucişat o clipă privirile. Avea o căutătură senină, binevoitoare. Sosise totuşi cam prea devreme. L-am lăsat în plata chelnerilor. Unul chiar începuse să se agite pe lângă el.

Parandărăt, prea şmecher ca să nu prindă mişcarea, s-a întors şi el, aşa, ca din întâmplare, în direcţia unde mă uitasem.

— Auliu, a behăit el, da’ ce ploaie vine-n urma ta, frate-miu! Nici nu vreau să mă mai uit! a zis, astupându-şi faţa cu degetele mâinilor răsfirate. Ceata de picoli tocmai acoperea geamurile. Inelele i-au scăpărat, reflectând apele roşii ale draperiilor. Auliu, ce necaz a dat peste noi!…

Era un actor desăvârşit. Mi-am îndreptat atenţia, fără să-l mai bag în seamă, asupra bucatelor. Am mâncat în tăcere, cugetând asupra unei descoperiri făcută pe moment. Băgasem de seamă că cel mai rentabil fel de strabism este cel divergent, acela al dentiştilor şi al chelnerilor, căci numai ei reuşesc să ţi se uite cu un ochi în gură şi cu celălalt în pungă.

La vremea cafelelor l-am luat din nou la întrebări.

— Toarnă-mi nişte barosani care se ocupă cu filatelia, i-am cerut.

— De la noi?

— Da.

S-a gândit un moment, scobindu-se în dinţi. Încă nu venise vremea să-şi joace cărţile ascunse în mânecă. Şi-a aprins o ţigară şi odată cu fumul din gură i-au ieşit şi câteva nume. Printre ele şi cel care mă interesa.

L-am întrebat, fără să-i dau voie să respire:

— Şi cam care dintre prietenii tăi s-a interesat, în ultima vreme, de timbre?

— N-am nici un prieten în afară de tine! s-a văitat el, ducându-şi mâna la inimă.

Nu l-am lăsat să-şi dezvolte splendorile de floare carnivoră. M-am răstit la el:

— Numele lor!

Nu m-a băgat în seamă. Era, credea el, stăpân pe situaţie.

— Chiar şi al ălora din… provans? s-a ghiduşit el.

— Nu. Mă mulţumesc cu indigenii. În ceea ce mă priveşte, străinătatea nu are nici un amestec. Încă.

Şi-a dat seama că venise momentul să mă renteze. A grohăit:

— Am nişte poze!… O minunăţie! şi-a sărutat el vârful degetelor. Numai fete una şi una! Va trebui să cumperi şi tu un set.

I-am prins din zbor, cu degete cu tot, lănţişorul care se învârtea ca o mică elice. I-am dus arătătorul mâinii drepte într-o poziţie de extensie forţată, apăsându-i falangina cu policele meu, mai-mai să i-o dau peste cap. De durere a chiţcăit slab.

— Idiotule! i-am şoptit în ureche. Te-aştept de-atâta timp să-ţi plăteşti datoriile, şi-acum tot tu faci pe nebunul? Numai dobânzile dacă ţi le-ai plăti şi tot aş duce-o împărăteşte!

I-am dat, scârbit, drumul la deget. Simţeam că ar fi trebuit să-mi dezinfectez mâinile.

— Nu cred să ai o chitanţă semnată de mine! a ricanat el.

Îşi recăpătase demnitatea prea puţin şifonată. Avea de gând chiar să o facă pe durul. Îi trecea prin minte – îi

citeam în priviri – să încerce chiar să-mi dea o palmă.

— Când m-ai învăţat să fur, i-am scuipat în obraz, eram prea mic ca să-ţi cer să-mi semnezi chitanţe!

— Dar dacă ai învăţat să pretinzi aşa ceva, a şoptit el scârbit, lucrul mi se datorează! Şi-a intrat apoi în rolul preferat: Nu cumva, mucos încă plin de caca la fund, crezi că am uitat zilele când mureai de foame şi n-aveai sfanţi să-i cumperi nici măcar gaura unui covrig gagicii ăleia pe care, mai pe urmă, ai fost îndeajuns de fraier ca s-o iei de nevastă? Cine te-a luat de pe drumuri, cine ţi-a dat să mănânci, cine te-a înţolit, cine…?

Am dus un deget la buze. Putea să o ţină aşa până diseară.

— Sst!

De indignare căscase ochii mari. A tras aer în piept, a strâns din pleoape, şi a dat să zică ceva.

— Sst!… Că m-ai împins spre delincvenţă şi spre porţile puşcăriei, mai treacă-meargă. Că din cauza ta, înfierat cu fierul roşu, oriunde am încercat să fiu om am trezit atâtea suspiciuni încât mi s-a făcut lehamite şi am renunţat să-i mai fac şi pe alţii să mă creadă bun, mai treacă-meargă… Dar că mi-ai siluit nevasta şi că nu sunt sigur al cui este copilul pe care l-a născut, n-am să-ţi iert niciodată!

Rămăsese înmărmurit. L-am auzit cum îşi opreşte cu limba omuşorul care i se bălăngănea în gât dând semnale disperate de alarmă. Nu bănuise că ştiam, că ştiusem în tot acest lung timp în care dorisem să-l omor în fiecare zi. Puteam să-l omor însă pe tatăl singurei fiinţe pe care o iubeam pe lume? Puteam să-l omor chiar dacă aveam mari îndoieli asupra faptului că tatăl copilului ar fi fost jigodia din faţa mea? Bineînţeles că nu!

Arăta jalnic. Insensibil la raţionamentele pe care eu mi le făcusem ani în şir, ar fi pus, dacă ar fi fost în locul meu, să fiu ucis ca un câine turbat. Acum îi era o frică de moarte că am să procedez la fel. Credea că aflasem de abia acum. Pe faţă i se citea o spaimă imposibil de ascuns. M-am bucurat.

Am aruncat o privire asupra sălii. Parandărăt mă dezgustase îndeajuns. Plăvanul cel blond intrase în vorbă cu o damă. În ceea ce mă privea, se făcea că plouă. Marele orator şi necunoscutul maestru al epicului românesc o ştersese, luându-şi cu el şleahta de delatori publici ai talentului său.

Mi-am aprins o ţigară şi am sorbit o gură din cafeaua care se răcise. În alte împrejurări, Parandărăt ar fi fost ultimul om la care aş fi apelat. Iată însă că viaţa mă punea din nou faţă în faţă cu acest găinaţ al societăţii. Mi-era greu să recunosc, aveam însă nevoie de el şi de relaţiile lui cu lumea interlopă a Bucureştiului.

I-am întins un pix şi o foaie de hârtie.

— Numele care mă interesează, te rog!

A părut surprins. Parcă de abia acum înţelegea cu adevărat ce-i ceream. A mâzgălit ceva pe hârtie şi mi-a întins-o.

— Ţine cont – a murmurat el obosit – că nu sunt atotştiutor. Indivizii ăştia s-ar fi putut amesteca în afacerea Manafu doar cu mare probabilitate.

— Ştiai deci? A zâmbit modest. De când?

— De cum ai pomenit de timbre.

M-am mirat şi eu de faptul că avusesem impresia că nu ar fi ştiut ce urmăream. Unul ca el, băgat până în gât în murdării de tot felul, era musai să ştie tot. Parandărăt era unul din principalele canale colectoare ale scursorilor oraşului.

Am băgat hârtiuţa, fără să o citesc, în buzunar. Acelaşi lucru a făcut şi el cu pixul meu. Devenise o obişnuinţă să-şi însuşească ce nu-i aparţinea.

— Dă-mi un fir sigur! i-am cerut.

S-a uitat la mine cu nişte ochi tâmpi, cum îi avea atunci când era sincer.

— N-ai să fii mulţumit dacă ai să tragi de firul ghemului pe care ţi-l dau eu!

— De ce, pentru că duce într-un loc cu verdeţuri, unde nu

este durere, nici întristare, nici suspin?

Şi-a ales cea mai frumoasă banană şi a desfăcut-o de parcă ar fi umblat cu un nou explozibil.

— Desigur, şi cimitirul e un loc liniştit. Nu acolo te sfătuiesc însă să te retragi. Din câte miros eu, jocul în care ai intrat e un joc nou pentru tine şi regulile lui nu te văd în stare să le pricepi. Nu te văd trecut pe foaia de arbitraj nici măcar rezervă… Nu, n-am nici un fir sigur! Încearcă cu numele pe care ţi le-am dat. Amatori ar mai fi. Alţi făptaşi însă, în afara celor de pe hârtie, nu!

Îl credeam. Nu-mi rămânea decât să o caut singur pe Ariadna.

— Eşti cu maşina? l-am întrebat, cu gândul la copoiul cel blond.

Tipul trecuse cu dama lui la lucruri compromiţătoare de-acum. Avansase cam prea repede în graţiile ei, încât trucajul lor sărea în ochii oricărui prost.

Parandărăt se făcea că nu auzise ce îl întrebasem. M-am răstit la el, explicându-i că trebuia să renunţe la talentele lui de mare artist, că trebuia să dispară discret, să-şi tragă maşina în spatele Bisericii Albe, să lase cheile în contact şi să plece acasă cu un taxi, căci, la urma urmelor, băuse cam mult.

Înţelesese tot, cu o mică nelămurire însă, nelămurire pe care şi-a exprimat-o pe loc:

— Pe mine nu mă plăteşte nimeni?

M-am uitat urât la el. Şi-a dat seama că, din dorinţa de a-mi fi pe plac, supralicitase. Dorise să dea de înţeles că redevenisem amici, că totul fusese uitat între noi şi, prin urmare, i se cuvenea o plată pentru ceea ce făcea pentru mine.

Făcusem din miez de pâine un guguloi. I l-am aruncat în faţă cu o îndemânare de fost campion la scuipat printre dinţi şi la alte încercări unde se cere să fii bun chitaci. Pornit dintre degetele mele ca un bondar chior, guguloiul l-a nimerit drept între sprâncene. I-am ţinut o ultimă

cuvântare:

— Te sfătuiesc să te fereşti din calea mea. Să nu încerci să-mi pui beţe în roate. Să-mi dai mai degrabă ajutor, căci s-ar putea să mai am nevoie de tine. Şi-acum, cară-te!

A plecat părând povârnit de atâtea evenimente cu răsunet nefast asupra sa. Nu aveam nici cea mai mică îndoială că mă va muşca de fund cu prima ocazie. Rămas singur, mi-am concentrat atenţia asupra copoiului. I-am cerut chelnerului să-mi facă nota. Drept recompensă pentru faptul că nu îl jignisem oferindu-i bacşiş, l-am rugat să-mi aducă o cafea comandă specială. Mare, fierbinte şi amară, ca o iubire între un amărât şi o amărâtă, care, în final, află cu stupoare că de fapt ei doi sunt: el bunicul şi ea nepoata lui.

Până venea cafeaua m-am gândit la greutăţile vieţii şi mi-am descojit şi eu o banană. Viaţa e ca o banană. După ce ai mâncat-o te încurci de coaja ei.

Am oftat. Ceea ce îmi dorisem se împlinise. Îmi fusese luată urma, chiar mai repede decât sperasem. Dar nu datorită mesajului citit de Malvina aveam eu acum fericita plăcere de a fi ţinta unui lasou de cireadăman, ci pentru că îmi ştiuseră vadul de altădată, şi primul telefon dat de la recepţia hotelului, după ce îmi făcusem apariţia în hol, sunase pe masa miliţiei.

VI. GHINIOANE CÂT CUPRINDE

„Tremur viaţa me, nu mai putem merge cafiné”.

I-am făcut semn unui picolo să se apropie. Părea un puşti dezgheţat. I-am întins două hârtii noi-nouţe de zece lei şi, brusc, m-am văzut escaladând în ochii lui ierarhia treptelor sociale mai repede decât ar fi urcat un şerpaş în turnul Mitropoliei. L-am luat repede, până nu-i scădea presiunea cu care îmi umflase balonul:

— Tinere, ar fi bine să dispar în mod miraculos de aici. Pe urmele mele e una ce ţine morţiş să se mărite cu mine. Ştii vreo altă cale de ieşire în afara celei tradiţionale?

A căzut pe gânduri. Gândea însă la cu totul altceva decât la calităţile mele volatile. Pe el îl interesa cu cât se scumpiseră transporturile. Ce să-i faci, curiozitate de copil! I-am echilibrat acul busolei după care învăţa să se orienteze în viaţă, adăugându-i rotundului său buget şi polul lipsă. Acum îi puteam cere orice, chiar şi să-mi coboare geamul din spatele draperiei lângă care eram postat.

Am aruncat o privire spre masa blondului Păsări-Lăţi-Lungilă. Marele detectiv îşi lua la revedere de la dama cu care dejunase. Se credea stăpân pe situaţie şi se căra cu cugetul împăcat să se posteze la pândă undeva prin faţa hotelului. În urma lui, mirosul de naftalină cazonă a persistat mult timp.

Când am simţit că mă ia cu frig de la picioare, m-am prefăcut că îmi cade batista. M-am aplecat după ea, dar am uitat să mă mai ridic. M-am strecurat în dosul draperiei,

fără să o fac să fâlfâie prea tare, am încălecat geamul intrat în pământ până la nivelul unui pârleaz accesibil de sărit oricărei femei, şi am dispărut în întunericul de afară.

Am găsit maşina lui Parandărăt – un Taunus bine îngrijit – la locul fixat. Eram doar în costum – haina îmi rămăsese la garderobă – şi frigul mă pătrunsese deja până la os. În două ore crescuse un pui de frig cât alţii în două ere glaciare.

Am deschis portiera şi m-am aşezat la volan. Mi-am suflat în palme şi am întors cheia în contact. La gândul că un timp voi rămâne fără palton, am oftat. Strada era pustie. Am băgat în viteză, mă pregăteam să accelerez şi să o şterg din loc, când am simţit că cineva din spate mă bate pe umăr. Am întors capul şi, în clipa în care mi-am pus braţul drept pe speteaza banchetei, o brăţară de oţel mi-a încolăcit şerpeşte încheietura pumnului.

— Consideră-te, din clipa asta, arestat! a cloncănit un glas înfundat.

Am aprins plafoniera. Era cât se poate de bolovănos în priviri. Părea degajat şi animat de un pronunţat spirit de *fair-play.* Semăna cu unul gata să aplice o frecţie unui picior de lemn.

— Nu mi-am închipuit să fiţi atât de bătuţi în cap încât să mă arestaţi. La ce vă ajută? l-am întrebat, zâmbind amar.

Mi-a făcut semn să nu complic lucrurile. Am stins lumina şi el mi-a poruncit, exact cu tonul uzitat în astfel de situaţii:

— Mişcă!

— *Yes, sir!* am răcnit. Unde?

— Calea Vic…

N-a mai apucat să-mi spună şi numărul. Eram încă întors spre el, şi cordonul ombilical care ne lega era tocmai bun pentru ceea ce-mi pusesem în gând să-i fac. L-am apucat cu mâna dreaptă de guler, cu stânga pe după ceafă, m-am opintit, şi l-am răsturnat, cu toată indicaţia de *long vehicle* pe care i-o agăţase maică-sa de fund, peste banchetă. A venit pe locul mortului cu capul în jos şi cu picioarele în sus. Am ambreiat brutal, cauciucurile au scos un ţipăt scurt,

tulburând liniştea străzii, şi am pornit încet, ca la promenadă, spre Snagov.

Se redresase rapid. Simţeam că dacă ar fi avut libertate de mişcări mi-ar fi rupt oasele. Nu-mi putea face însă nimic. Înţelesese că eram în stare să comit şi prostii. Şi-a lăsat mâna stângă în voia mea. Braţul începuse să-mi amorţească. Cu toate că ţineam amândouă mâinile pe volan, conduceam mai mult cu mâna stângă şi cu genunchii. Cei câţiva centimetri de lanţ ne incomodau pe amândoi. La fiecare mişcare mai violentă – şi avea el grijă să facă, din când în când, o astfel de mişcare – cătuşa mi se strângea, singură, cu încă un zimţ. Lui ce-i păsa, doar îşi trăsese pe mână o brăţară ştirbă!

Şi-a ales o poziţie cât mai comodă, şi-a tras pălăria peste ochi, şi-a mormăit:

— Vezi, ai grijă, trezeşte-mă şi pe mine când ajungem!

— *Yap!* am ţipat, cuprins de o admiraţie fără seamăn faţă de miştoul americănesc pe care îl afişa.

Aş fi fumat o ţigară, dar nu aveam cum. Am dat drumul la radio. Un macaronar îi dădea, pe unde medii, cu: „Amore, scuza mi, amore, baccia mi. Arividerci, amore mio, io amo te!” Ordinea: scuză-mă, sărută-mă, zi-mi pa, căci te iubesc!, era, cel puţin, hazlie. O optică pur masculină. Bravo ţie, macarone! Cum faci?

Mergeam la limita vitezei legale. Odată însă scăpat de interdicţii de viteză, am apăsat acceleratorul până când mi-am lipit pingeaua de podea. Vibraţiile fine ale motorului şi felul în care pedala cedase sub picior mi-au amintit de momentul solemn când un funduleţ neexperimentat de copil primeşte primul său supozitor.

— Cum te-ai prins de figură, tipule? l-am întrebat. Nici un răspuns, zăcea, mal surpat, în colţul lui. Hei, înţelepciunea pământului!…

— Gura! a mârâit.

Nu aveam însă de gând să tac. Era neapărată nevoie să-i incit, şi mai mult, spiritul sportiv. L-am întrebat:

— De când e modern să te afişezi în compania unor doamne plătite de stat cu solde barosane?

A foit. Se pare că înţepasem unde trebuie. N-a scos o vorbă însă. Lăsa impresia că se cufundase în vise. Dreptul lui! Toţi visăm. Şi bogaţi şi săraci. Din punctul ăsta de vedere e mai bine să fii sărac. Ai voie să-ţi memorezi visele. Pe când bogatul e obligat să şi le uite. Dacă şi-ar îndeplini toate visele, ar ajunge din nou sărac. Asta înseamnă ca fiecare să-şi cunoască lungul nasului – optimul necesar, cum se zice astăzi.

Am închis radioul. Îmi distrăgea atenţia.

— Nu simţi lipsa conversaţiei, nu-i aşa?

Şi-a ridicat cu un bobârnac borul pălăriei şi mi-a aruncat o privire rece, dispreţuitoare.

— Tipa era străină, a catadicsit, totuşi, să-mi spună.

Am fluierat de încântare.

— Străină de ce?

Nici o vorbă. Obosise. Căscase de trei ori şi, gata, obosise. Am luat-o de la capăt. Tema îmi plăcea.

— Dumneaei o fi fost Văduva Veselă!… În veci neconsolată, văduvă, vând una pereche regrete în bună stare.

Şi-a îndreptat trupul, s-a întins doar cât îi permitea lanţul, şi-a clămpănit, flegmatic:

— Tacă-ţi fleanca!… Mă oboseşti.

— Sunt curios, am pus eu în ac o râmă mică, sunt curios să ştiu ce-mi puneţi în cârcă?

— Fleanca.

Mi-am ieşit din pepeni. Am smucit de lanţ.

— Uite ce-i, copoiule, mă calci pe nervi! Cineva, pe care nu-l cunoşti, într-o astfel de situaţie, ţi-ar spune: „Hai sictir!”… Te zbaţi degeaba. N-ai să-ţi poţi înfige în nici o parte a corpului meu dinţii tăi deja paradontotici!

Îmi ascultase micul discurs în tăcere. S-a căutat cu o singură mână prin buzunarele scurtei sale îmblănite şi şi-a aprins o ţigară. Mult timp n-a scos nici o vorbă, părea că

uitase de mine, de aceea am fost mirat să-l aud zicând:

— Cred că am să te caftesc cu o mare plăcere!

A smart guy, a realy smart guy!

În lumina sidefie a aeroportului Otopeni i-am văzut cu coada ochiului cuţitoiul acela formidabil vârât în carâmbul cizmei stângi.

— Ce faci cu ăla, l-am întrebat, tai moţul la curcani?

Nu înţelesese la ce mă refeream. I-am arătat cu mâna.

— Las-o moartă! a murmurat.

Era îngrozitor de sigur.

— Şi ce legi ziceai că am încălcat?

— Toate.

— Legile sunt ca marcajele unei şosele, am zâmbit eu strâmb. Ca zebrele pe unde suntem siliţi să traversăm. Ai călcat pe-alături, gata, te-ai ars, suferi rigorile legii. Te-ai gândit câţi nevinovaţi au murit călare fiind pe chiar zebrele astea?

— Găseşte-ţi locul unde vrei să ne disputăm întâietatea, şi, hai, s-o terminăm odată!

— Ce ştii tu despre mine, copoiule?

— Că-ţi place noroiul şi că te-ai bălăcărit destul în el.

Am ales un loc cât mai ferit. Eram undeva pe malul Snagovului. Lumina lunii ne era de ajuns. Am deschis portiera şi l-am tras, furios ca un câine turbat, afară. Ne-am oprit faţă în faţă, cu braţele întinse, trăgând fiecare de câte un capăt de lanţ. Nici dacă mi-aş fi uitat mâna între fălcile unui crocodil nu m-ar fi durut la fel de tare. L-am tras spre mine şi mi-am înfipt mâna în pieptul lui. Aproape că ni se atingeau feţele.

— Din motive fără rost să ţi le explic – i-am aruncat în obraz – n-am nici un chef să te urmez acolo unde ţi-ai propus să mă duci. Aşa că am de gând să mă împotrivesc la arestare!

Rămăsese calm. L-am îmbrâncit înapoi. Mi-a făcut semn să încep.

— Dă-i drumul! m-a invitat.

L-am privit în albul ochilor şi i-am zis:

— „Nu te încrede-n harul tău orbeşte. Rău folosit cuţitul se toceşte!”… Îşi pierduse răbdarea. Fremăta. O chestie din Shakespeare, dar n-ai tu de unde să ştii aşa ceva, cuţitarule!…

M-a privit lung, zâmbitor, şi a făcut apoi un lucru neaşteptat. Şi-a scos cuţitul – o lamă lungă şi grea, numai bună pentru un fier de plug –, l-a cântărit cu mult regret în palmă şi, cu un gest hotărât, l-a aruncat în tulpina unui copac. S-a înfipt frumos. Copacul, un ulm tânăr, a vibrat îndelung, bâzâind ca un tăun înfuriat.

Eram cu ochii încă după cuţit, când m-a pocnit scurt, cu genunchiul între picioare. Lovitura m-a încovoiat. M-am îndreptat însă sub forţa teribilă a unui alt genunchi dat în plină figură. Noroc că aveam încă tifon în nas, tifon care a atenuat mult din forţa loviturii, altfel azi aş fi avut în loc de nas un bujor mănat.

M-am aruncat în genunchi şi i-am placat picioarele. A căzut pe spate. M-am prăvălit peste el, strivindu-l sub mine. Directa de stânga cu care l-am nimerit la bărbie i-a mutat falca din loc şi l-a făcut să regrete că îi căzuseră dinţii de lapte. Urma să scuipe dinţi pe care doar proteza îi mai înlocuieşte. Mă pregăteam să-i aduc falca la loc cu un dos de labă. A fost însă mai rapid şi m-a lovit cu muchia palmei peste beregată. Mai încercam încă să nu-mi înghit limba când m-a azvârlit de pe el. În cădere mi-am refracturat coasta, necaz de care aproape uitasem.

Ne-am rostogolit unul peste altul, cărându-ne nenumărate lovituri şi încercând să ne strângem de gât. Mi-am dat seama că era, ca şi mine, stângaci. Jucam, oarecum, de la egal la egal. El avea braţul stâng imobilizat de cătuşă, eu de rana care mi se deschisese de la primele lovituri. Forţa îmi scădea văzând cu ochii.

S-a repezit în umărul meu ca un lup tânăr dornic de supremaţie în haită şi lovitura pe care am încasat-o în

ureche n-a fost decât un preludiu. Urechea, biată foaie de varză încreţită, a început să-mi ţiuie ascuţit. Upercutul parat cu bărbia m-a aruncat înapoi şi dacă în spatele meu nu s-ar fi nimerit un copac aş fi căzut. Apoi a început să mă piseze cu meticulozitate, şcolăreşte. Un upercut la plex, un umăr în figură. Un upercut la plex, un umăr în figură... La fiecare lovitură icnea, parcă ar fi crăpat lemne.

Mă înmuiasem aproape de tot. Eram mândru însă. Rezistasem destul de bine. Fără coasta fracturată, fără rana din umăr, simţeam că l-aş fi putut învinge. Mă pregăteam să mă resemnez, când, fără să-mi dau seama cum, am nimerit cu mâna peste ceva rece. Era chiar cuţitul lui. În rostogolirile noastre ajunsesem lângă ulmul în care îl aruncase. Am rămas o secundă paralizat de şansa ce mi se ivise. Probabil că şi el îşi dăduse seama de schimbarea petrecută în mine, pentru că şi-a oprit din zbor lovitura de sfârşit. Părea că presimţise pericolul. Rămăsese în aşteptare, atent, cu ochii aţintiţi undeva în întuneric.

L-am lovit, şi ţeasta i-a crăpat ca un pepene scăpat pe ciment. Fusese un gest reflex, un gest regretat imediat. Nu dorisem nici să-l lovesc atât de tare. Pe mine o lovitură ca aceea m-ar fi ameţit doar. Oasele sale prea tinere nu rezistaseră însă.

L-am prins în braţe. Cântărea enorm. Mi-am dat drumul să cad în zăpada mocirlită şi am rămas să zac pe spate cu ochii în înaltul cerului unde începuseră să sclipească primele stele. Gâfâiam ca un ogar după o cursă epuizantă. Adevăratul copoi, prăvălit lângă mine, părea mort.

În jurul nostru era o tăcere deplină. Peste pojghiţa de gheaţă a lacului luna trăsese o punte de argint.

Revedeam în minte, în imagini seriate, ultimele secvenţe ale luptei. Îmi stăruia în gând momentul când capul celui de lângă mine căzuse pe spate, cu gâtul parcă frânt. Genunchii i se înmuiaseră şi mâna liberă îi bătuse aerul într-o unică mişcare spasmodică. Eram sfârşit. Viaţa mea ar fi devenit un chin perpetuu dacă acest gentleman ageamiu

ar fi făcut imprudenţa să moară.

Nu, nu sunt rău! Dacă aş şti că încă mai există, m-aş întoarce oricând pe mizera stradă a copilăriei mele şi aş căuta, din ulucă în ulucă, poarta curţii mele. Aş intra în casă, mi-aş schimba hainele rămase prea strâmte şi aş ieşi din nou în stradă – altul. O, de câte ori nu încercasem să fac întocmai! De fiecare dată mă alungaseră însă foştii mei vecini. Ei, şi nu alţii, aruncaseră în mine cu bolovani, ca într-un câine nedorit.

Când pulsul mi-a revenit la normal, şaisprezece bătăi într-un sfert de minut, m-am ridicat cu greu în genunchi. Am încălecat peste trupul fostului meu adversar şi i-am descheiat nasturii scurtei. I-am căutat cu o mână tremurândă, schelălăind de emoţie, bătăile inimii. Se simţeau foarte slab, dar, oricum, se simţeau. O cascadă de bucurie mi-a invadat sufletul.

I-am căutat cheile cătuşelor în toate buzunarele. Nu erau nicăieri. Am repetat manevra până am simţit că mă prostisem. De ciudă îmi venea să urlu. Am început să-l înjur pentru sinistra sa infatuare. În căutarea unei, imposibil de găsit, unităţi de măsură a propriei valori, acest Enkidu bălai, cântărind o tonă, îmi dădea – pe lângă faptul că putea să moară din clipă-n clipă inutil – planurile peste cap. Dacă nu găseam rapid un mijloc de a ne separa, aş fi fost silit să mă predau primului miliţian întâlnit în cale.

L-am luat în spinare. Sub povara greutăţii lui mi se îndoiau genunchii. Numai eu ştiu cum am ajuns la maşină şi cu ce eforturi inimaginabile am reuşit să-l vâr înăuntru. I-am luat capul în poală şi tot drumul l-am îndemnat în toate chipurile să nu moară. Ajunsesem să-l şi implor.

Goneam. Nu-mi păsa de nimeni şi de nimic. Zimţii de oţel ai cătuşei îmi ajunseseră aproape până la os. Umărul şi coasta mă dureau îngrozitor. Eram confuz. Nu ştiu ce aş fi simţit dacă ne-ar fi oprit o patrulă a miliţiei. O mare uşurare sau gustul amar al eşecului mi-ar fi coclit sufletul?

Treceam ca o nălucă prin sate ce se pregăteau de

culcare. Era ora opt. Am avut noroc. Nu ne-am întâlnit cu nimeni, nici un miliţian nu a fost curios să ştie motivul goanei noastre nebuneşti.

Am oprit în dreptul primului şantier întâlnit. În faţa intrării am început să claxonez. Prelung. Minute în şir. Mă pregăteam să plec, când din umbra nopţii a apărut – slavă Domnului! – paznicul. Era buimac, nu se dezmeticise încă din somnul tras pe undeva pe la căldurică. L-am lăsat să se apropie, orbit de lumina farurilor, am coborât geamul şi l-am luat scurt:

— De ce dormi, bă, netrebnicule? Ai?

A dat să zică ceva. Nu l-am lăsat. Trebuia să fiu iute, foarte iute. Trebuia să termin cu el înainte de a-şi acomoda privirile, înainte de a mă vedea la faţă.

— Foarfecă de tăiat fier-beton aveţi?

— Da, a bâiguit el, nepricepând nimic.

— Unde, suflete adormit?

— Acolo, în dosul barăcii ăleia!

— Fă-te mai aproape, să-ţi iau numărul!

Când s-a apropiat destul, l-am prins de reverele dolmanului, l-am tras spre mine şi l-am pocnit cu capul de partea de sus a portierei. A căzut, complet năuc, pe marginea drumului.

Prin tot felul de hârtoape am ajuns şi în spatele barăcii pe care mi-o arătase paznicul. Mi-a fost mult mai uşor să-l scot din maşină decât îmi fusese să-l bag. Am lucrat cu o viteză cosmică. Mi-a trebuit toată forţa ca să tai, dintr-o poziţie caraghioasă, nenorocitul acela de lanţ.

Apoi totul a decurs ca într-o joacă. L-am luat din nou în spate – acum mi se părea mult mai uşor –, l-am aşezat în portbagaj, şi am plecat din locul acela atât de periculos. Paznicul îşi revenise. Era însă ameţit rău. Habar n-avea ce i se întâmplase. Stătea clătinându-se în mijlocul drumului. I-am pus faza mare în ochi şi până în dreptul lui am claxonat disperat. Mă pregăteam să frânez şi să mă dau jos la el, când, în ultima clipă, s-a ferit, aruncându-se într-o parte.

La Casa Scânteii am oprit undeva în umbra zidului în spatele căruia era Spitalul C.F.R. nr. 2. L-am scos din maşină. Trăia. L-am luat din nou în spate şi l-am cărat în aşa fel încât oricine m-ar fi întâlnit ar fi crezut că duc în cârcă un beţiv. În căsuţa portarului ardea o lumină slabă. L-am lăsat în dreptul portiţei de intrare. Am căutat destul de mult până am găsit un pietroi convenabil. M-am suit la volan şi în dreptul căsuţei portarului l-am azvârlit în geam. Am şters-o din loc doar când uşa s-a deschis şi în prag a apărut precipitat un om.

Luminile oraşului m-au liniştit. Încet, încet, pulsul mi-a revenit la normal din nou. Mi-am aprins o ţigară, o ţigară pe care mi-o dorisem de foarte mult timp. O ţigară nemaipomenită. O havană Partagas. Mi-o însuşisem, împreună cu alte câteva, de la copoi, ca pradă de război. Se vede treaba că doar cu atât se alesese de la cea pe care o asemuisem cu Văduva Veselă. El unul nu va mai avea multă vreme nevoie de astfel de lucruri. M-am uitat la ceas. Dacă totul ieşise bine, probabil că acum urmaşul Cavalerului Tristei Figuri îşi fuma liniştit pipa pe care i-o vârâseră pe gât doctorii de la reanimare.

Am tras încă un fum din splendoarea de havană, groasă cât un deget de analfabet. Tubul de aluminiu în care zăcuse aveam de gând să i-l fac cadou lui Piele Iute. Cine ştie ce maşină diabolică de recoltat gulii ar fi reuşit să facă el din tubuleţul acela.

Începuse să ningă. Iarna, pictorul mohorelii citadine îşi făcea simţită din nou prezenţa. Rana din umăr îmi sângera uşor. Dacă respiram ceva mai adânc, coasta ruptă îmi dădea dureri insuportabile. Mâna dreaptă îmi înţepenise de tot. Sufeream cumplit.

Piele Iute zăcea în viziunea lui, hibernând. Mi-a deschis uşa cu greu. Am tăbărât peste el fără să-i las posibilitatea să se gândească dacă era bine sau nu să mă primească în bârlogul lui. În cămăruţă era o căldură umedă, de paie

râncede, şi un fum subţire, ca aburul ce se ridică în dimineţile răcoroase de toamnă din bălegarul împrăştiat pe câmp.

Mi-am întins mâna sub ochii de pechinez ai lui Piele Iute.

— Desfă-mi iute scula asta preţioasă! m-am răstit la el.

— Halal curea de ceas! a bălmăjit el, bâţâind caraghios din cap.

Am dat drumul la radio. Eram sigur că se ascultă pe la uşi.

— Grăbeşte-te! am răcnit. N-am chef să-ţi leşin în braţe!

S-a apucat de lucru. Mi-a operat cătuşa cu mâini precise, de falsificator de bani. Era de mirare cum încordarea cu care lucra îl oprise să se mai bâţâie.

— De ce te-ai retras? l-am întrebat. Ai avea încă talent!

— Nu mai rentează, a clătinat el din cap, dezamăgit. Ce să mai furi acum? Nici plăpumile nu şi le mai scot afară, pe frânghie. Azi hoţi sunt nişte găinari mititei!

Cătuşa a clacat cu un sunet sec, metalic. Am simţit o uşurare imensă. Mi-am spălat rana într-un lighean murdar, la firicelul de apă pe care Piele Iute mi-l turna dintr-un borcan ciobit. Zgârcitul de el nu avea nici o moleculă de alcool prin casă, aşa că mi-am înmuiat batista în propria mea urină şi mi-am înfăşurat cu ea încheietura zdrelită.

Piele Iute îşi făcea de lucru, bâţâind, pe lângă radio. Pe masa sa de lucru erau aparate de tot felul. Ai fi putut crede, privindu-le, că te afli într-o rachetă gata să-şi ia zborul spre ţara lui Fricandulis, fiul lui Hui-Ahai.

— Ei, gata vocile? l-am întrebat.

A tresărit şi a început să tremure şi mai tare. A început chiar să se bâlbâie.

— Să vezi…!

— Ce să văd? i-am întrebat crunt, presimţind o murdărie.

— Banda… E aşa cum ţi-am dat-o. Nou-nouţă. Curată. Nu-i nimic înregistrat pe ea, nici măcar plânsul universului.

Am dat radioul şi mai tare şi i-am ars lui Piele Iute o palmă răsunătoare. „Plânsul universului”!… Am căscat.

— Lasă-te de glume! l-am sfătuit. Ţi-am promis că-ţi dărâm şandramaua, vrei să mă ţin de cuvânt?... Nu mai vezi nici un ban de la mine.

— Ştiam că n-o să mă crezi, a şoptit el speriat. Nu joc însă teatru, crede-mă! Nu vreau nici un ban. Pur şi simplu mi-ai adus caseta goală.

— Sper că nu mă duci cu zăhărelul? am zis, căzând pe gânduri.

Şi-a dat cuvântul de fost hoţ că nu. Ce ghinion! Din cauza unei neatenţii – cine ştie ce buton uitasem să apăs?! – banda se învârtise în gol. Cea mai mare speranţă a mea se prăbuşise, irosită de o neglijenţă stupidă.

Mi-am reaprins havana care mi se stinsese între dinţi. I-am căutat ochii şi l-am întrebat:

— Te pricepi la timbre?

— Nu.

Răspunsul venise instantaneu, rostit pe un ton neutru.

— Ai însă idee de furturile de timbre comise în ultima vreme?

— Habar n-am! a zis el, privindu-mă în ochi.

— Numele Manafu îţi spune ceva?

— Manafu, Manafu! şi-a schimonosit el caraghios faţa, încercând să-şi aducă aminte. Da, da!... Mi-am adus aminte! Timbre în valoare de milioane de lei. S-a mai încercat un furt asupra lor... Nu te sfătuiesc să te încumeţi. E imposibil să le scoţi din ţară, şi chiar să le comercializezi, dacă, să zicem, ai reuşi să le treci graniţa. Ar trebui să iei legătura cu rechinii filateliei mondiale. Şi ăştia te-ar hali cât ai zice peşte. În ţară n-ai cui le vinde...

— Opreşte-te, moară stricată! Cum îi zice ăluia de-a încercat, pe vremuri, isprava?

— Nu ştiu, a ridicat el din umeri.

— Eşti sigur?

— Cât se poate de sigur.

Am pufăit din ţigară şi i-am aruncat fumul în nas.

— Ce sumă ţi-ar stimula memoria?

— Nu i-am ştiut niciodată numele, zău, crede-mă!

Părea sincer. Nu aveam nici un motiv să-l suspectez că ar minţi.

Ne-am luat la revedere şi eu am plecat. Înainte de a apuca să mă gândesc la altceva, mi-a trecut prin cap că bătrâneţea e pedeapsa tuturor greşelilor noastre. O pedeapsă inutilă.

Am găsit un telefon ascuns într-un gang întunecos. Am băgat o fisă în aparat şi am format numărul pe care îl învăţasem pe de rost dis-de-dimineaţă.

— Da, mi-a răspuns o voce plictisită.

— Mă mai aştepţi? am întrebat după un moment de tăcere.

— Unde eşti? a întrebat vocea, căpătând subit un vădit interes.

— Pe lângă tine.

— Şi ce faci, nu vii?

— Ba da.

— Hai odată!

M-a cuprins o plăcere buimacă şi aproape am uitat de toate relele. Am închis şi până la Athénée Palace am zburat. Prin faţa intrării se preumbla un general plin de fireturi. I-am făcut semn să se apropie.

— Vrei să câştigi ceva supranormativ? l-am întrebat.

— Dă-mi pace, omule! a zis el circumspect. N-am timp de şmecheri!

Mă taxase drept bişniţar sau, mai ştii, proxenet. I-am întins fisa şi o hârtie de o sută de lei.

— Adu-mi şi mie, te rog, plapuma! i-am zis. În drum fă-mi rost de un braţ de trandafiri. Opreşte-ţi şi tu unul şi înţeapă-te cu spinii lui în palmă. Poate-ţi schimbi linia norocului!

A luat suta scârbit, parcă ar fi fost falsă şi a dispărut. Borfaşi ca mine mai văzuse el grămezi-grămezi dând roată prin preajmă. Ce-ar fi zis însă să mă fi văzut în toată splendoarea mea? Bătut, sfârtecat, murdar ca un porc.

Când mi-a adus cojocul şi un buchet de trandafiri necăjiţi,

trandafiri totuşi, i-am mulţumit din vârful buzelor:

— Eşti o comoară, *thanks!*

— Mie-mi spui! a scuipat el într-o parte. Când v-o-ţi potoli odată? A scuipat din nou. De, norocul calcă-n urma minţii! …

Am lăsat maşina lui Parandărăt parcată pe o străduţă lăturalnică, printre alte maşini. Am oprit un taxi şi i-am cerut şoferului să mă ducă până în Piaţa Operei. Noroc că era întuneric şi reuşisem să mă înfofolesc într-atât de bine încât să nu mă vadă în ce hal arătam. Cu buchetul de trandafiri în mână păream un soţ căruia nevasta îi născuse îndeajuns de mulţi copii dintr-odată ca să-l zăpăcească.

Până acasă la Serena am mers pe jos. Aerul rece, pur, m-a făcut să-mi revin. Îmi dilatam cu plăcere plămânii, atât cât îmi permitea coasta ruptă.

Am deschis cu cheia mea. Serena citea la lumina caldă a unei veioze. Lumina îi estompa contururile, dându-i o nouă plasticitate chipului. Când m-a văzut, ochelarii i-au alunecat de pe nas. Nu a reacţionat totuşi chiar aşa cum m-aş fi aşteptat. Ori nu eram în halul în care mă adusese primul mardeiaş, ori se obişnuise cu mine căsăpit. Doar s-a răstit la mine:

— Să nu-mi spui cumva că singura cărămidă căzută dintr-un horn bucureştean de la cutremur încoace te-a nimerit tocmai pe tine în cap! I-am făcut semn că nu aveam de gând să susţin aşa ceva. Atunci prin ce mijloace reuşeşti să te mutilezi în halul ăsta într-un timp record?… Oricare ţi-ar fi mijloacele, *Who’s Who*-ul tralala-ilor tot ar fi onorat să te înscrie printre celebrităţile sale.

I-am întins trandafirii şi am sărutat-o. Buzele ei aveau miros de portocale, iar în priviri îi lucea leneş o miere verde de conifere.

M-am dezbrăcat de noroaiele în care fusesem împachetat şi am intrat în baie. N-am cântat nici o „La donna è mobile”, am făcut doar un duş scurt, după care m-am dat din nou pe mâna Serenei. Fără să ţină cont de gemetele mele, m-a

doftoricit până când am ieşit iarăşi fercheş. Nu chiar cum îşi închipuie tinerele fete bleguţe că ar arăta Curierul Inimilor. Pe-aproape. Eram numai plasturi şi bandaje.

Apoi Serena mi-a făcut un ceai fierbinte cu multă lămâie. Mi-am turnat în ceaşcă rom până când ceaiul s-a asortat cu dunguliţele aurii ale pijamalei mele, mi-am aşezat picioarele pe un scăunel şi mi-am aprins o nouă Partagas.

— Cum faci să arăţi aşa bine? am întrebat-o.

— Crezi?

— Parcă ai fi Koh-i-noor scufundat în miere.

— Eşti drăguţ.

— Ce veşti îmi aduci?

Şi-a aruncat părul pe spate, scuturând din cap.

— Te caută întreaga poliţie de pe pământ.

— Interesant. Altceva?

A ridicat din umeri:

— Altceva!… Văduvul mi-a cerut din nou mâna.

— Cum?!

— Aşa bine, cum ai auzit.

— De unde până unde?

Şi-a aprins o ţigară cu o brichetă minusculă şi a căzut pe gânduri învăluită într-un fum albăstrui. Aveam acum un motiv în plus să mă cred călcat pe nervi de Manafu. Proxima noastră întâlnire se va solda cu o şi mai mare gaură în bugetul său. Pentru rahatul în care mă băgase, cu voie sau fără voie, merita chiar mai mult. Şi când te gândeşti că la Alboteni avusese neruşinarea să-mi ceară să i-o prezint pe Serena!…

— De unde până unde? Crezi că lumea începe cu tine? Îmi propusese el şi mai înainte. Înainte chiar de a-i intenta divorţ Rafaelei. Pretinde că m-a iubit, în taină, toată viaţa.

— Ai acceptat?

A plecat privirile, oftând:

— Are şi Arcadie farmecul lui!

Am zâmbit. Femeile operează cu un etalon de măsură a farmecului masculin curios şi întotdeauna mai mare decât

cel cu care umblăm noi.

— N-ai auzit nimic din ceea ce m-ar putea interesa şi pe mine?

— Se zvoneşte că lucrezi pentru cineva rămas în umbră, mi-a răspuns ea, zâmbindu-mi.

Probabil că îşi închipuia că acel cineva rămas în umbră era chiar ea. Nu avea decât. Fiecare e liber să-şi închipuie despre el ce vrea.

— Şi mai ce se zvoneşte?

— Că ai avea nişte complici teribili.

— Teribili?!

— Ei, nu ştiu, unii răi de tot.

— Complicii sunt, din păcate, exact cum i-ai descris.

A clătinat ameninţător din cap. Se gândea tot la ea. De data asta corect.

— Complici care te vor trăda la prima ocazie sau te vor omorî.

— Bârrr, mă ia cu frig! Nici nu mă îndoiesc. Chiar aşa va fi… Mâine ce faci?

— Mă duc la slujbă.

— Ai putea să te întâlneşti cu Manafu?

— Ce-ţi trece prin cap?

— Poţi?

S-a gândit un moment.

— Să zicem că da. Dar mai întâi aş vrea să ştiu ce-ţi trece prin cap.

— Vreau să afli a cui a fost ideea de a mă folosi pe mine în planurile lui de divorţ.

— A lui, a cui altuia!

— Sunt gata să pariez că nu.

— Singur mă trimiţi în gura lupului! a clătinat ea din cap.

— Ehe, dragă Scufiţă Roşie, n-are el, Manafu, dinţi pentru fundul tău! Şi cu ocazia asta poate-mi faci rost şi de o poză de-a lui.

— Asta la ce-ţi mai foloseşte?

— Treaba mea.

A rămas gânditoare, cu bărbia sprijinită în pumni. M-am ridicat, am ocolit masa la care stătea, am cuprins-o în braţe şi am dus-o, lipită de pieptul meu, beat de mirosul ce i se ridica din păr, la ea în cameră.

VII. TREI, DOAMNE, ŞI TOŢI TREI…

„Să fie trădare la mijloc? ai?”

Spre deliciul câtorva puşti cu ghiozdan în spate, Nevasta şi-a luat soţul beţiv la bătaie, cărându-i în cap cu o mătură cheală o ploaie scurtă de lovituri seci, sacadate. Nu crescusem decât în ochii puştilor, vag, poate, şi în ai mei, nicidecum însă în cei ai junei care se tot fâţâia prin bătaia puştii mele, repunând ţintele în funcţie şi ispitindu-mă să-i înfig o alică în fundu-i lătăreţ. Juna mesteca gumă, avea coşuri pe faţă şi o indolenţă de balenă drogată în priviri.

— Şi la ce ziceai că-ţi trebuie adresa? m-a mai tras încă o dată de limbă tânăra cetaceu.

— *Gold, baby, gold!*

În baracă eram numai noi doi şi copiii. O muzică spărgătoare de timpane ar fi trebuit să ne ţină de cald, eu însă, cu tot ritmul îndrăcit al ţambalelor, făcusem piroane.

Mă privea neîncrezătoare. I-am asociat la repezeală lui „gold” – probabil nu singurul cuvânt după care i se aprindea, în dimineaţa aceea, călcâiul responsabil cu judecata – ce-am crezut şi eu mai nimerit:

— Dolari, *baby!* Milioane!…

S-a apropiat şi s-a rezemat într-un şold de mantinelă.

— Oi fi vreun presar? m-a iscodit ea moale.

Mi-am scos ochelarii de pe nas, jignit.

— Eu, *hany?!*

— Mda! a clătinat ea din cap. Nu prea te-arată mutra, în ce maşină zici că ţi-ai prins între uşi aparatul expresiv?

— Adresa, *hany!* m-am rugat de ea. N-am timp!

S-a îndreptat din şale şi, în sfârşit, a luat o decizie:

— Am să le dau un telefon, să-i întreb.

— De ce tocmai tu, *hany?!* am sărit eu ca ars. Se poate atâta deranj! Lasă, le dau eu!

A gândit preţ de un minut. La sfârşit, am citit pe faţa ei că nu sesizase nici o primejdie.

— Şi-aşa, a fost de acord comoda din ea. Dă-le!

Mi-a spus numărul. I-am promis că mă reîntorc şi am plecat glonţ în căutarea unei cărţi de telefon.

Eram vioi. Dormisem bine şi mă sculasem cu o teribilă poftă de viaţă. Aseară, Serena dispăruse repede de lângă mine, poate chiar imediat după ce adormisem. O auzisem atunci, ca prin vis, murmurând, cu faţa îngropată în aşternuturile cu care se pregătea să se mute în altă cameră, în alt pat: „Nu mai poate dormi nimeni de sforăielile ăstuia! Belea ai vrut, belea ţi-ai căpătat!”... În lipsa ei, mă lăfăisem fără părere de rău în patul cât un maidan şi cred şi eu că sforăisem, căci aveam cel puţin o parâmă de tifon în fiecare nară, tifon rămas, mai de voie, mai de nevoie, pe loc.

După ce deschisesem ochii, îmi aprinsesem, zăcând încă în pat, o ţigară. Apoi îmi făcusem o cafea pe care o băusem în bucătăria curată şi sclipitoare a Serenei, privind pe geam şi încercând să-mi pun în ordine gândurile. Era trecut de zece. Afară era soare, era frumos. Începuse să se dezgheţe, lăcrimau streşinile. Pe pervazul ferestrei, două-trei vrăbii ciuguleau firimituri.

După ce îmi băusem cafeaua, am spălat ceşcuţa delicată şi am aşezat-o să se usuce alături de cea a Serenei pe un ştergar curat. Apoi îmi aprinsesem o nouă ţigară şi, cu ea între dinţi, mă apucasem să scormonesc prin maldărul de boarfe murdare cu care fusesem îmbrăcat cu o seară mai înainte. Ordonată nevoie mare, Serena mi le strânsese într-o boccea cu gândul că mă voi învrednici vreodată să mi le duc la Nufărul. Cu puţină trudă, râcâind prin noroiul care îmi umpluse toate buzunarele, am dat şi de biletul lui

Parandărăt.

Erau trecute pe el doar trei nume.

Primul, cel al lui Piele Iute, mă făcuse să zâmbesc. Îl ştersesem din planurile mele pe Tremurici, trăgând peste numele lui o dungă apăsată cu unghia.

Pe ceilalţi doi indivizi îi cunoşteam prea puţin, doar din auzite. Despre primul – Ionescu, şi atât (Parandărăt nu îmi trecuse şi numele mic, doar porecla: Vulpe) –, fost scamator, actualmente proprietar de barăci prin târguri, barăci dindărătul cărora învârtea cele mai veroase afaceri, auzisem tot felul de istorii. Printre altele se zvonea că i-ar fi închis definitiv gura concubinei, atunci când aceasta ameninţase cu un scandal mai mare decât cel cu care ameninţase legitima.

Cel de al doilea – Maran Stere, zis Clanţă, om cu discotecă pe litoral şi un fel de tată al bişniţarilor – se dădea, de regulă, la fund iarna, odihnindu-se şi fiind cel mai paşnic cetăţean al capitalei. Îşi făcea provizii de cu toamnă şi se căznea, apoi, să le termine cu ultima dintre muierile căzute în plasa promisiunilor matrimoniale şi în mirajul unor luni de miere estivale.

N-ar fi fost exclus, însă, să-şi fi schimbat stilul, tentat de gândul marii lovituri pe care o visează toţi borfaşii, mai ales cei în prag de retragere, lovitură pe care şi-o doresc din cale-afară de mănoasă, într-atât de mănoasă încât să le asigure o bătrâneţe caldă, lipsită de griji şi de frica zilei de mâine. Şi colecţia de timbre Manafu era pentru mulţi dintre borfaşii lumii o astfel de lovitură.

De dragul de a le face cât mai grabnic câte o vizită acestor doi domni ai dedesubturilor voalate, renunţasem la micul dejun pe care Serena mi-l lăsase la vedere. Făcusem iute un duş, mai estompasem o vânătaie, două cu fond de ten, îmi schimbasem pansamentul la mâna zdrelită de cătuşă şi o ştersesem, oftând doar cât mă lăsa durerea din umăr, animat şi eu de o aprigă dorinţă de înavuţire.

Ce păcat că în cartea de telefon nu sunt trecute şi

porecla şi profesia abonaţilor! Mi-ar fi fost atât de uşor, încă de acasă, să caut prin suprapomelnicul Ioneştilor pe supranumitul Vulpe, de profesie afacerist murdar şi, din când în când, poate, criminal. La fel de uşor mi-ar fi fost şi să-l întreb pe Parandărăt, el, în mod sigur, ştiind adresa unde îşi avea vulpea asta vizuina. Dar, pe de o parte mă împiedica orgoliul, iar pe de altă parte, habar nu aveam ce se întâmplase cu poliţistul cel blond. Dacă scăpase ieftin – lucru pe care i-l doream din tot sufletul! –, doar cu o plesnitură în carcasă, cu memoria rămasă însă intactă, în mod sigur şacalul de Parandărăt fusese luat în supraveghere. În consecinţă, era mai prudent să nu apelez la serviciile lui.

Nici unul dintre Ioneştii din cartea de telefon nu aveau numărul pe care mi-l dăduse tânăra „albă-n cioc, subţirică la mijloc, tragi cu puşca, nu ia foc”. Puţin contrariat, am format, totuşi, numărul. Mi s-a răspuns imediat.

— Cu domnul doctor, vă rog! am bâiguit de parcă mi-ar fi perforat apendicul – rudiment al stării mele de mai bine.

— Care dintre ei, că pe-aici toţi suntem doctori? m-a luat peste picior o voce de fost ţârcovnic bolnav de piept.

— Nu-i casa Barbu?!

— Ba, Panait. Greşeală.

Se vede treaba că aveam noroc în dimineaţa aceea. Am căutat la Panaiţi. Numărul de telefon era ai unei oarecare Panait Felicia cu domiciliu undeva pe lângă Foişorul de Foc. Am trecut pe la juna indolentă, i-am mulţumit, am anunţat-o că totul era în regulă – urma să fiu primit mâine, şi am întins-o, însoţit de zâmbetul ei colţuros, spre fieful vulpii. Mai mult ca sigur, domnia-sa îşi avea, vremelnic, cartierul general la o nouă amantă, de data asta preafericita lele Panait.

Casa, dorind să imite un stil maur în viziune neaoşă, era impunătoare, solidă şi pătrăţoasă ca un buncăr, cu gratii de fier forjat şi la parter şi la etaj. Curtea era despărţită de stradă printr-un zid, aproape chinezesc, mai înalt decât un

stat de om şi acoperit cu olane de ţiglă. Atât de strident, de iritant, a scârţâit portiţa – ca o turelă de tanc scos la iveală de Schliemann la Micene – încât am crezut că voi cădea secerat pe loc de lungi rafale de pistol automat, fără să mai pot străbate dalele de beton care se sfârşeau în faţa treptelor de la intrare.

Am sunat nădăjduind că nu voi declanşa un mecanism secret, care, fără să mă întrebe cine sunt şi ce vreau, să mă pocnească cu un pumn de fier peste bot. Am vrut să par degajat şi am început să mă scotocesc după ţigări cu un aer de indiferenţă totală faţă de lipsa de reacţie a uşii de fier din faţa mea. Reuşisem chiar să-mi vâr o ţigară în gură, când uşa s-a deschis şi două mâini zdravene m-au tras înăuntru fără să am timp să zic nici câr, nici mâr. Am trecut, cam repede şi cam adus de şale, printr-un hol pe pereţii căruia se găseau tot felul de arme medievale, printr-o cameră aducând a bibliotecă dacă te luai după rafturile pline de cărţi nemişcate din loc de când fuseseră cumpărate la metru şi aşezate acolo după mărime şi culoare, şi am fost îmbrâncit, după ce mai înainte mi se pusese piedică, pe parchetul lucios al unei sufragerii, parchet ce salva încăperea de la a nu fi confundată, din cauza sumedeniilor de plante exotice care o înăbuşeau, cu o oază.

— Ia zi, m-a îndemnat acelaşi glas de ţârcovnic cu care vorbisem la telefon, tu eşti ăla care are o nevoie urgentă de un doctor de cap?

Cu vocea lui ascuţită se puteau sparge surcele. De abia atunci mi-am dat seama de ce toanta buboasă de la Tir Sportiv, care nu era chiar toantă, îmi zâmbise atât de frumos la plecare. Le dăduse imediat telefon şi îi înştiinţase că îi căuta un curios insistent.

— Ce, ţi-ai pierdut glasul, sau ai dat-o pe telefonul fără fir?

Mi-am aprins, fără să-i răspund, ţigara şi am continuat să zac pe podeaua mai lucioasă decât un patinoar, cu spatele

rezemat de un hârdău în care încerca să ia amploare un lămâi ciufulit. Gestul meu l-a enervat probabil teribil, căci s-a repezit la mine şi a dat să îmi vâre ţigara pe gât cu piciorul. I-am prins în mâini ciubota repezită spre faţa mea şi i-am răsucit-o, ca pe un volan, cu 180 de grade. S-a învârtit, şi, deloc sprinten, a aterizat pe burtă, ca un călugăr mai tomnatic care surprinsese departe în câmp o ţărăncuţă adormită într-un lan înalt de trifoi. S-a sculat mai repede însă, uimit de ce i se întâmplase şi cu gândul de a extermina cealaltă jumătate din populaţia camerei.

Se trezise cam târziu însă. Între timp, populaţia camerei se dublase. Nişte mâini, la fel de viguroase ca şi ale lui, m-au ridicat apucându-mă de gulerul hainei şi săltându-mă ca pe o jucărie. Un tip spilcuit şi mirosind a toate sprayurile de pe pământ, îmi rânjea în faţă.

— Ce bă, eşti chiar aşa rău?! mi-a scuipat noul venit printre dinţi, ridicând mâna să mă plesnească, atunci când dădusem din cap în semn că da, sunt rău.

— Lasă-l! a sărit celălalt. Nu te-atinge de el! E omul meu… Ia întoarce-l puţin cu faţa spre mine.

Tot ce a urmat s-a petrecut fulgerător. Individul care mă ţinea de guler mi-a scos haina cu un gest brutal, m-a pivotat în jurul propriului meu ax, m-a întors cu faţa spre cel care părea mai şef, şi mi-a prins umerii şi capul într-un dublu Nelson perfect. Înainte de a-mi baga bărbia în piept, apucasem să văd că în cameră se mai afla un personaj. Un tip mai în vârstă, cu o burticică de om ajuns, cu dinţi regulaţi, care îi aureau zâmbetul plin de satisfacţie şi îi împingeau mult înainte buzele subţiri, vinete. Cred că în tinereţe semănase destul de bine cu o vulpe.

— Excelent! a rânjit prima gorilă. Ia să vedem noi dacă nu cumva micul guguştiuc e înarmat!

M-a căutat cu gesturi văzute în filme, apoi s-a dat cu un pas înapoi. Apăsarea celuilalt îmi frângea gâtul. Fumul ţigării, pe care încă o mai aveam în gură, îmi intra în ochi. Ochelarii îmi căzuseră de pe faţă şi acum zăceau stingheri

lângă un fotoliu. Mi-a părut rău de ei, când, înainte de a se aşeza, Vulpe i-a zdrobit înadins cu piciorul.

— Ia desfă, neamule, puţin picioarele, să văz, n-ai pe-acolo niscaiva arme? m-a poftit cel care mă căutase, acum mult mai sigur de el.

Ştiam ce urmărea. Să mă lovească între picioare. Îi plăceau, probabil, numai loviturile aplicate cu piciorul. I-am făcut gustul. Mi-am depărtat călcâiele, şi-a luat avânt şi şi-a lansat bombeul ghetei într-o lovitură năprasnică. Înainte însă de a-şi ajunge ţinta, mi-am strâns picioarele la loc şi şutul i-a rămas blocat între coapsele mele. M-am răsucit pe tocuri, namilei i-a trosnit genunchiul şi a fost nevoit să-mi urmeze mişcarea. A zburat, aproape prin aer, şi a bufnit cu capul într-o uşă de dulap pe care a făcut-o praf. Apoi m-am aplecat adânc în faţă. L-am săltat mult de la pământ pe adeptul amiralului chior, m-am întors pe spate şi m-am lăsat să cad, ca din pod, pe colţul unei lăzi de zestre ferecată în metal. Între coastele tipului din spinarea mea s-a auzit pocnind ceva, un răget ca de măgar m-a lăsat surd de-o ureche, şi apăsarea din ceafă a cedat brusc.

M-am ridicat, m-am scuturat, şi, cu ochii în lacrimi din cauza fumului, i-am sărit în cârcă lui Vulpe, rămas paralizat, cu gura căscată de uimire. I-am înfipt o mână în chică, am tras cu nădejde, dar am rămas cu coama între degete. L-am drăcuit în gând cu peruca lui cu tot, am trecut în spatele fotoliului în care se aşezase şi mi-am strecurat mâna între gulerul cămăşii şi gâtul lui.

Am răsuflat uşurat, mirându-mă de ce nu mă mai dureau nici coasta, nici umărul. Îmi revenise pofta de hârjoană şi gustul aventurii mă făcea să uit de vechile răni.

Am privit în jurul meu. Spărgătorul de dulapuri era gata să se arunce la mine cu un cuţitoi lung în mână. Celălalt încă se mai zvârcolea pe jos. Îşi rupsese, negreşit, câteva coaste.

Chiar lângă mine, pe o măsuţă joasă de nuc sculptat, se afla un radiator cu rezistenţa încinsă la roşu. L-am luat în

mâna dreaptă şi i-am spus, calm, celui cu cuţitul.

— Vezi rotisorul ăsta? Dacă nu stai cuminte, i-l pun pe faţă puiului pe care-l am în gheare. O să iasă o friptură pe cinste şi primul degustător o să fii chiar tu.

Tipul cumpănea. Nu-l ducea mintea ce ar fi trebuit să facă.

— Stai pe loc, Max! a răcnit Vulpe. Pe chelie îi apăruseră broboane de sudoare. Aruncă cuţitul, idiotule!

Cel cu nume de câine i-a făcut pe plac stăpânului său. Şi-a vârât cuţitul înapoi de unde şi-l scosese. Celălalt dulău era în continuare inofensiv şi avea multe şanse să rămână încă mult timp la fel.

— Îmi pare bine că sunteţi înţelegători, le-am zis. Ce dracu vă apucase?

— Cine eşti şi ce vrei? a întrebat gâjâit Vulpe.

— De ce nu m-aţi întrebat asta de la început? V-aş fi spus imediat.

— Las-o moartă! a răcnit Max. Cum ai să ieşi de aici?

L-am strâns şi mai tare de guler pe Vulpe şi m-am răstit la el:

— Zi-le să fie politicoşi!

— N-auzi, idiotule, să te potoleşti! a răcnit, prompt, fostul scamator.

Răguşise. Strunit şi neînţeles, Max a mârâit, rămânând în continuare la pândă. Îmi era milă de el şi de nereuşitele lui.

— Ce vrei? m-a descusut Vulpe.

I-am slăbit gulerul. A ridicat capul şi a tras cu nesaţ aer în piept. Scrumul ţigării mele i-a căzut pe chelie unde a sfârâit o fracţiune de secundă. Nu o făcusem intenţionat şi mi-a părut rău. Nu am obiceiul să îmi umilesc adversarii.

— Vreau să-ţi propun o afacere.

— Ce fel de afacere?

— O afacere cu timbre. Vreau să-ţi vând nişte timbre.

— Dă-i banii, Max! a răcnit el. Te previn că, oricine ai fi, vei plăti cu vârf şi îndesat pentru porcăria asta!

— Uşurel, nu te repezi! l-am domolit. Nu eu am tăbărât

pe voi, ci voi pe mine. Nu uita asta!... Ai auzit de colecţia Manafu?

M-am uitat la cei doi mardeiaşi. Max îl ajuta pe celălalt dur să se ţină pe picioare. La întrebarea mea nu schiţaseră nici un gest.

— Da, a confirmat Vulpe.

— E la mine.

— S-o stăpâneşti sănătos! Nu te cred însă. Şi dacă ar fi aşa, nu mă interesează. N-am ce face cu nişte valori imposibil de comercializat. Încearcă în altă parte.

Îi revenise aerul de mare boss localnic. Vocea lui, mică până atunci, căpătase valenţe batjocoritoare. I-am apropiat radiatorul de chelie şi muşamaua i s-a înroşit instantaneu.

— Ce-ai făcut în ziua de 2 spre 3 ianuarie? l-am întrebat.

— Ieri de-abia am venit din ţară, a bâiguit el, din nou umil.

— Şi anume de unde?

— De la Eforie, hotel Europa.

— Ce-ai făcut acolo?

— Anul nou. Împreună cu ei, i-a arătat el cu mâna pe cei doi.

— Şi aţi fost înregistraţi toţi trei la recepţie?

— Altfel cum! Dă-le telefon.

Am lăsat jos radiatorul şi i-am făcut semn cu mâna lui Max să-mi paseze telefonul. A vrut să mi-l aducă personal.

— Nu te obosi, l-am sfătuit, păstrează-te pentru când voi pleca. Telefonului fă-i vânt pe jos, cu piciorul. Am observat că ştii să te slujeşti de picioare mai bine decât de mâini.

Max a mârâit din nou ceva, Vulpe l-a liniştit însă, făcându-l încă o dată imbecil. Am ridicat receptorul şi i l-am pus lui Vulpe pe umăr, apoi am format numărul.

— Miliţia la telefon, a murmurat suav un glas indiferent de herald obez. Vulpe a tresărit ca muşcat de şarpe. Vă ascult, a făgăduit glasul.

— Sunt Kamadeva, m-am prezentat, aplecându-mă spre receptor.

Cele două gorile rămăseseră stană de piatră. Cea cu coastele rupte uitase chiar şi să scâncească.

— Sunt numai urechi, Kamadeva.

— Mă aflu în casa… nu are rost să vă spun în care, o să aflaţi şi singuri. Se găsesc lângă mine domnul Ionescu, zis Vulpe, şi încă doi amici. Am impresia că toţi trei mi-au pus gând rău. Asta ca să ştiţi de unde să mă luaţi dacă nu veţi mai auzi de mine. În altă ordine de idei, n-ar strica să trageţi o fugă până aici. Multe din firele pe care le-aţi pierdut se mai află încă în vizuina asta. Vă salut, şi… îmi pare rău de cele întâmplate aseară.

Am închis legătura cu piciorul, fără să mai ascult comentariile de rigoare. I-am dat drumul lui Vulpe şi le-am zâmbit celorlalţi doi. Se holbau la mine, neputincioşi. Vulpe a scuturat din cap ca un struţ care avusese gâtul înnodat. Apoi, fără să ţină cont de mine, a început să zbiere:

— De ce staţi, cretinilor? Vine peste voi miliţia şi voi staţi degeaba?! Vreţi să vă găsească cu toate porcăriile asupra voastră?… Max, strânge ce e mai important din calabalâc şi dă-i drumul!

Mi-am rotit privirile după haină. Zăcea aruncată pe o canapea. Am ridicat-o şi m-am îndreptat spre uşă mai indiferent la necazurile lor decât un virus la antibiotice.

— Condu-l pe domnul, boule! a răcnit Vulpe la celălalt acolit. Vom fi politicoşi şi-i vom returna, cât de curând, vizita!… Dacă n-o să-l calce până atunci vreo maşină, a murmurat el ca pentru sine.

Costiţă m-a ajuns din urmă în sala de arme. Gâfâia. În uşă mi-a zis:

— Ne mai întâlnim noi, şmecheraşule! Şi-atunci, ai să vezi tu pe dracu!

Coborâsem treptele şi îl priveam amuzat, de jos în sus. A rânjit ofilit, clătinând din cap, după care mi-a scuipat dispreţuitor între bombeuri. Am ridicat din umeri, m-am făcut că plec, dar m-am întors fulgerător şi i-am sărit în gât. L-am apucat de reverele sacoului său de piele şi l-am săltat

până când privirile ne-au ajuns la acelaşi nivel. Mă gândeam să-l fac să lingă pe unde scuipase, numai că în ochi îi apăruseră licări de frică, aşa că m-am răzgândit.

I-am dat drumul şi l-am bătut încurajator pe umăr. L-am rugat chiar să-mi facă un serviciu. Să-i dea un telefon lui Parandărăt şi să-i comunice unde îi lăsasem maşina. Din privirile lui am înţeles că Parandărăt rămăsese în lumea lor acelaşi cal breaz. Am plecat, ferm convins că rugămintea mi se va îndeplini negreşit.

Nici unul dintre speculanţii de bilete din faţa Patriei nu ştia unde se află locui de hibernare al lui Sterică Maran. Am fost nevoit să trag o fugă până la Piele Iute. Era imposibil ca marele tehnician audio să nu ştie pe unde îşi făcea veacul Clanţă, unul dintre clienţii săi fideli probabil.

L-am găsit pe Piele Iute meşterind ceva la un aparat cu mulţi tranzistori. În bârlogul său mirosea la fel de urât, dar nu m-aş fi mirat ca din măruntaiele spaghetoase ale aparatului peste care stătea aplecat să se audă, clar şi sacadat, vocea majordomului de la Casa Albă anunţând că masa e servită.

Repară Tot părea convins că am nevoie de adresa lui Clanţă, făcea însă din nou pe nebunul, dând vina pe spiritul de colegialitate, care, susţinea el, bântuia de la un timp, ca gripa, printre borfaşi. Banii storşi de la mine l-au umplut de satisfacţie şi au ştirbit toţi spinii crăcuţei rupte din pomul prieteniei, crăcuţă pe care mi-o tot vânturase prin faţă, apărându-se, de mine şi de tentaţii, ca de o albină înfuriată.

Am traversat din nou oraşul, chinuit de o foame cumplită. Nu îmi ardea de mâncare însă. Aş fi băut în schimb o cafea, dar cum în drumul meu n-am găsit nici un loc retras unde să mă pot opri fără să trezesc bănuieli din cauza ochilor mei încă prea încercănaţi, am renunţat.

L-am găsit pe discofilul Sterică Maran în apartamentul unei doamne platinate de curând şi grasă mai de mult, doamnă căreia nu i-am dat prilejul să-mi trântească uşa în

nas. Am intrat, s-ar putea spune, mai cu forţa, mai cu ajutorul farmecelor personale.

Clanţă huzurea într-un apartament luminos. Stătea tolănit, în halat de mătase vişinie şi în pijama vernil, pe o canapea cu valuri mari de perne, aşteptându-şi dama, cu care juca pocher, să deschidă jocul. În jurul său se găseau numai bunătăţi. Decorul aducea a drugstore. Piramide de portocale, stive de cutii de bere, mormane de bomboane de ciocolată, maldăre de blugi, cămăşi, sarafane şi alte asemenea articole cu mare căutare pe strada Covaci. Dinspre bucătărie venea un miros îmbietor de friptură la tavă înăbuşită în toate mirodeniile orientului.

M-am apropiat de măsuţa din faţa canapelei printre ale cărei perne Clanţă rămăsese mut de uimire, am luat în mână cărţile doamnei, am deschis cu un băţ de chibrit şi am mascat o damă de tobă între cei doi popi (vorba grefierului Urmuz: ardeleneşti) cu care deschisesem.

Ochii porcini ai lui Clanţă nu îşi puteau desface şi mai mult decât o făcuseră cele două petale groase, prevăzute cu gene roase de moliile unor ani nefaşti. I-am fluturat prin faţa ochilor o mână cu degete răsfirate, încercând să văd dacă nu cumva îl hipnotizasem. A tresărit, scuturând din cap. Şi fiindcă uitase ce ar fi trebuit să facă, i-am luat din mână pachetul de cărţi, mi-am dat mie două şi l-am întrebat:

— Dumneata, nea Sterică, câte vrei?

— Trei, a bâiguit el.

— Serveşte-te, l-am îndemnat.

Mi-am filat cărţile. Nu îmi intrase nimic, rămăsesem doar cu deschiderea.

— Cip, am zis.

— Pas parol, a mormăit el, ceva mai animat.

— O sută, nea Sterică! i-am cerut, sperând să fac senzaţie.

Îmi place tare mult să câştig trăgând cacialmale. Clanţă şi-a filat cărţile din nou. Doamna cea platinată rămăsese în

picioare, neştiind ce să facă cu mâinile.

— Dragă, serveşte-l pe domnul cu o cafea! a rugat-o Clanţă. O cafea specială, dragă! Din cea cumpărată de la nemţii ăia doi…

— Nu vă deranjaţi! le-am zis, dar cam cu jumătate de gură.

— Ce deranj, dragă, ce deranj! Nici un deranj!… O sută ai zis? Joci tare, ai? Atunci, dă-mi şi mie… două sute!

Nici eu, nici el nu scosesem vreun ban. L-am privit în ochi. Şi i-a plecat imediat, speriat.

— Sec, nea Sterică. Ce ai?

— Doi aşi, dragă, a zis el tremurat. Tu?

— N-am nimic, nea Sterică. Eşti bun.

Pe faţă i-a apărut un zâmbet alunecos, fantastic, un zâmbet dispărându-i de pe buze şi reapărându-i cu repeziciune, de parcă i-ar fi dat ocol capului rostogolindu-se pe o aureolă de sfială. Şi-a aruncat cărţile pe măsuţă şi s-a ridicat în picioare. Şi-a petrecut în jurul trupului fleşcăit aripile halatului şi mi-a întins o mână moale, asudată, parcă anume făcută să dezmierde sânii şi fesele pufoase ale doamnei, care, cu paşi de balerină în întâmpinarea ultimei pensii, venea zâmbind de la bucătărie. Aducea cafeaua şi, de emoţie, ceşcuţa zdrăngănea pe farfurioară.

— Poftiţi! m-a îmbiat ea, mieros.

I-am mulţumit. Clanţă, din ce în ce mai sigur pe el, m-a întrebat:

— Domnul…? Ştiţi, nu v-am reţinut numele.

— Berberi. Anatol Berberi. Impresar.

Mi se făcuse cald. Mi-am scos haina. Cafeaua era tare, foarte amară.

— Cărei ocazii vă datorăm vizita, domnule Berberi?

— Hai, nea Sterică, să lăsăm la o parte protocolul ăsta fals. Zi-mi simplu, Anatol!… De ce te-am vizitat? Pentru că vreau să lansez o vedetă şi am mare nevoie de ajutorul dumitale, nea Sterică.

— O vedetă?!… Unde s-o lansezi?

În cameră era foarte cald. Mi-am lărgit gulerul cămăşii. Clanţă mi-a întins o ţigară. Scosese pachetul dintr-un cartuş nou şi-l desfăcuse în faţa mea. Şi-a aprins şi el una. În viaţa mea nu fumasem o ţigară ca aceea. Iute şi dulce.

— Cum unde s-o lansez?! La mare, unde altundeva?! La vară.

Clanţă mă privea clipind repede din ochi şi frecându-şi mâinile asudate de halat.

— A mai cântat undeva?

— Sigur. A mai cântat.

— Unde?

— Într-un bar din strada Alexandrina.

N-a schiţat nici un gest de surpriză. Dacă ar fi fost amestecat în afacerea mea ar fi fost imposibil să nu fi tresărit cât de cât.

— Într-un bar de pe strada Alexandrina?! N-am auzit de un bar care să fie pe o astfel de stradă!... Pe unde vine strada asta?

— Pe lângă Arcul de Triumf, i-am răspuns, acoperindu-mi cu mâna un căscat.

De atâta căldură mă moleşisem. Clanţă mă privea uimit.

— Habar n-am!... Cum o cheamă pe fată?

— Manafu. Rafaela Manafu.

Am căscat. Am vrut să-mi duc din nou mâna la gură, dar am renunţat. Mi se făcuse lene.

— Manafu, Manafu!... Unde am mai auzit eu numele ăsta oare?!

Mă uitam la el zâmbind prosteşte. Am vrut să-i răspund, dar n-am mai putut. Buzele şi limba, ca de altfel tot corpul, nu mă mai ajutau. Eram un dobitoc. În sfârşit, pricepusem de ce atâta amabilitate. Cei doi mă drogaseră ca pe ultimul dintre proşti. Ca pe un sugar agitat, forfecat de crampe abdominale.

Mi se făcuse un somn teribil. Capul mi-a căzut în piept ca şi cum aş fi avut vertebre de plastilină. Înainte de a intra în lumea viselor, l-am auzit pe Clanţă răcnind:

— Hai, dragă, nu sta! N-avem timp să leşini! Trezeşte-te! … Ăsta e tipul care a dat lovitura cu timbrele Manafu. Mă mir că nu ne-a făcut felul!…

Când m-am sculat, într-atât de buimac încât îmi uitasem schema corporală, afară era deja întuneric. M-am uitat la ceas. Şapte. Dormisem mai mult de cinci ore. M-am frecat la ochi. Eram întins pe ceva moale. În jurul meu era linişte deplină şi la fel de cald.

M-am ridicat în picioare şi m-am îndreptat spre locul unde îmi aminteam că e uşa. În drumul meu am răsturnat câteva măsuţe, câteva scaune. Am nimerit apoi într-un perete. Pipăit cu mâna, înţelegător, peretele m-a scos în dreptul uşii. În dreapta ei am găsit comutatorul.

Lumina m-a orbit. Un fulger, transformat imediat în mii de steluţe verzi, mi-a explodat în cap. Când am deschis din nou ochii, mi-am dat seama că mă aflam în acelaşi bârlog, întreg şi nevătămat, numai că fusesem lăsat singur. Am trecut în revistă, cu un mers şovăielnic, fiecare cameră a apartamentului. Cei doi porumbei zburaseră din cuib, lăsând în urma lor o dezordine aproape apocaliptică. Pe măsuţa de joc, de o parte şi de alta a celor trei beţe de chibrit ce reprezentau meschinul pot de deschidere, se aflau cărţile mele şi ale lui Clanţă. Am privit în cărţile fostului meu adversar. Avea, într-adevăr, doi aşi. Am întors cărţile pe spate. Privite foarte atent, se vedea că fuseseră înţepate fin, cu vârful acului, în toate cele patru colţuri. Nemernicul de Clanţă trişa. Trişa într-un mod grosolan, trişa chiar şi când juca cu dame planturoase, chiar şi când juca pe beţe de chibrit. Străfulgerat de o idee, m-am căutat prin buzunare. Se vedea că fusesem scotocit. Banii erau însă la locul lor, dar, numărându-i, am constatat stupefiat că îmi lipseau fix… trei sute. Am zâmbit în sinea mea amuzat, am stins luminile, mi-am luat haina şi am ieşit. În urma mea uşa s-a închis singură cu un clănţănit sec.

Afară ningea repede, cu fulgi mari şi grei. Până acasă am

mers numai pe jos şi, încet, încet, buimăceala care îmi învăluise creierii s-a risipit.

Serena nu se întorsese încă. Înăuntru era curat şi cald. Căldura unei săli de spectacol înaintea premierii. M-am dezbrăcat cât am putut de repede de absolut tot ce aveam pe mine. Frigul îmi pătrunsese până în măduva oaselor. M-am repezit în baie şi am dat drumul la apă. Am luat apoi în cârcă un halat de al Serenei şi, până se umplea cada, mi-am făcut de lucru prin bucătărie. Am revenit la ţanc, exact când apa era să dea pe dinafară. Am lăsat jos televizorul portabil, am pus tava pe care o adusesem cu mine pe colţul chiuvetei şi am împiedicat rapid inundaţia pe cale să se producă. Apoi, făcându-mi de lucru cu o sumedenie de flacoane de cristal cu dopuri de argint, am presărat în apă diferite esenţe de baie. Am realizat, precum un alchimist priceput, un talmeş-balmeş de culori şi de mirosuri. M-am oprit doar atunci când în jurul meu s-a răspândit mirosul răcoros al pajiştilor şi pădurilor alpine.

Am suit televizorul pe capacul closetului, i-am dat drumul, am mutat tava pe jos, mai la-ndemână, şi am intrat în apă. Mai întâi până la genunchi, pentru a da voie surplusului de apă să se scurgă prin orificiul special creat. Am profitat de moment şi mi-am aprins ultima Partagas pe care o mai aveam. Şi, în sfârşit, cu un fior de plăcere care mi-a electrocutat întreg mapamondul epidermic, m-am întins în cadă cu voluptatea viermelui de mătase în gogoaşa lui.

Când am ridicat sonda, cubuleţele de gheaţă au clinchetit argintiu, ca salbele unei Apsarse dansând. Am plescăit de plăcere, jumătate votcă, un sfert gin fizz, un sfert suc de ananas, părându-mi-se băutura cea mai indicată pentru întâlnirea de sâmbătă cu Falconetti. Cu trabucul într-o mână şi cu paharul în cealaltă, bucurându-mă de căldura ce-mi intra încet în trup, am început să-l urmăresc pe chior cum se fandosea prin Las Vegas ca o mare cocotă, producând insomnii printre femei cu faţa lui

de conte mirosind obiele.

Mă cuprinsese, către sfârşit, o moleşeală de harem. Era să adorm, când, după tipic, a intrat peste mine Serena. Era într-o cămaşă de noapte cu volănaşe, brizbrizuri, mantilă şi alte chestii foşnitoare. Cămaşa era verde, ca peluza din ochii ei, transparentă, iar ea, pe dedesubt, era mai goală decât prima femeie care muşcase din fructul oprit.

Am ieşit ceva mai la suprafaţă:

— A, am exclamat, iat-o şi pe mademoiselle Charllote Corday d'Armont! Ce plăcere, ce plăcere!

Aluzia mea a lăsat-o precum venise de afară: rece.

A ridicat din umeri, şi-a legat coama morcoveaţă cu o panglică – bineînţeles, verde – şi mi-a făcut semn, înghiontindu-mă de la spate, să mă mut în celălalt capăt al copăii, cel cu robinete. M-am executat, năpădit brusc de senzaţia că mă scăldam într-o copcă de gheaţă. Şi-a suflecat poalele cămeşoiului, a intrat în apă, mi-a zis să închid ochii – lucru pe care nu l-am făcut, doar nu eram prost; în astfel de situaţii femeile având pretenţia să înţelegi pe dos – şi, în timp ce se lăsa în jos, şi-a tras cu o mişcare rapidă, dezinvoltă, cămaşa peste cap. Volănaşele şi brizbrizurile i s-au încurcat în păr, dar am trecut cu bine amândoi şi peste hopul ăsta.

Zâmbea, mândră de isprava ei. A profitat de momentul meu de derută şi mi-a luat sonda din mână. A plescăit, ca şi mine, din buze, apoi a început să se bălăcească. Dădea din picioare, ridicând valuri cu care spera să mă înece. I-am trimis un uragan de fum în nas, făcând-o să tuşească.

— Pfff! a strâns ea din ochi, a întors în altă parte capul şi a îndepărtat fumul cu mâna. Cum poţi fuma aşa ceva?!

A sorbit o nouă înghiţitură şi a început să înfulece din sandvişurile pe care mi le pregătisem cu destulă trudă. Mânca cu foamea unui purcel uitat de mămica lui în pădure şi găsit de nişte oameni buni.

— Mi-ai adus poza lui Manafu?

— Da, a zis ea, strâmbând din nas.

— Şi ce veşti îmi mai aduci?
— Pe omul tău – a zis ea cu gura plină – îl cheamă Spiridon Partenie.
— Cine mai e şi… paracliserul ăsta?!
— S-ar putea să ai dreptate, a zâmbit ea. Doctorii s-or trage din paracliseri. Din câte am înţeles de la Arcadie, îl cunoşti. Jucaţi cărţi împreună, la Alboteni.
Am scos un fluierat lung. Tocmai îmi duceam trabucul la gură şi de mirare gestul mi se frânsese. Rămăsesem cu braţul suspendat în aer, binecuvântând parcă răpirea sabinelor.
— Frumos! am murmurat după un timp. Nici că se putea mai simplu. De unde până unde însă mă cunoştea ăsta pe mine?!
— De la nevastă-ta. După ce-ai părăsit-o, nevastă-ta a fost o vreme pacienta lui Partenie.
Începeau să se lămurească o grămadă de lucruri. Mă deranja însă faptul că Serena aflase de căsătoria mea ratată de la un altul şi nu de la mine.
Terminase de mâncat şi acum îşi aprindea o ţigară luată tot de pe tava mea. Fără să-i mai dau atenţie, m-am învăluit şi eu într-un nor de fum şi am căzut pe gânduri. Nu peste mult timp însă m-am pomenit cu un pumn de apă în faţă.
— Ascultă, mi-a zis ea, vorbind serios, nu ai putea să-mi explici şi mie tot misterul ăsta în care m-ai vârât şi din care nu pricep o iotă?
Am întins mâna şi mi-am recăpătat sonda. Am tras un gât, şi încă unul, după care i-am înapoiat-o. Şi pentru că apa se răcise, am scufundat între noi duşul şi am dat drumul apei calde.
— Eşti în stare să raţionezi? A dat din cap, incert. Atunci, urmăreşte-mă!… Aveam, mai am încă, o mare nevoie de bani. Ca tot omul, de altfel. Mă dădeam de ceasul morţii şi eram în stare de orice pentru banii ăştia, tocmai combinam nişte nerozii sinistre, când apare în viaţa mea unul uns cu

toate alifiile pământului, pentru că aşa părea la început inginerul electronist Arcadie Manafu. Tipul are tupeul să mă trişeze, din clipa în care mi-am dat seama, de trei ori la rând, trei sâmbete una după alta.

— Arcadie?!… Trişează el?!

— Întocmai. Dar într-un mod foarte curios. Trişa în favoarea mea.

— Cum adică în favoarea ta?!

— Trişa astfel încât cartea cea mai mare să-mi revină mie. Când nu făcea el cărţile, manevra în aşa fel încât să-mi dea şanse în plus. Acum realizez că îl ajuta şi doctorul. Ca să nu mai vorbesc de domn Mimi, care, cu felul său stupid de a juca, le era de cel mai mare folos! Ce mai tura-vura, îmi clădeau un prestigiu de mare şi invincibil cartofor.

Faţa Serenei exprima o mare nedumerire.

— Nu înţeleg! Pentru ce făceau asta?!

— Nici eu nu am înţeles de la început. Am gândit atunci până mi s-au tocit creierii. Încet, încet, m-am prins însă. Mizând pe vanitatea mea, judecaseră cât se poate de subtil. Nu aveau de unde şti că sunt desperat, că am o nevoie de bani mai stringentă decât nevoia de reparaţii morale prin harakiri a unui samurai. Aflaseră doar că sunt un tip cu cazier, întreprinzător şi inventiv, numai bun la ce le trebuia, în parte, fiecăruia, dar care, credeau ei, se teme de poliţie ca dracul de tămâie.

— Ai cazier?!

— Uşoare urme.

Şi-a compus o faţă preţioasă, de efigie martelată – imagine adecvată a orgoliului feminin zgândărit paroxistic.

— Nu-ţi spun ce încântată sunt că fac baie împreună cu antecedentele tale penale!

— Nu cumva ţi-am turtit armura de vanitate cu cazierul meu?! Ar însemna că te-am rănit cu scutul.

— Blazoanele pe pavăză erau trecute.

— Fleoşc!

Zâmbea. Era clar însă că în ochii ei decăzusem de la

bivel-vornic la tretii-logofăt. Se închisese în ea precum o scoică în cochilia ei. Sânii bolovănoşi îi căpătaseră o nouă greutate şi, toată, părea cufundată în mercur.

— Continuă!

— Mai rămânea doar un singur lucru de rezolvat. Trebuia ca şi eu sa fiu de acord să intru în joc. Aş fi putut-o face de bunăvoie, dar, la fel de bine, aş fi putut şi refuza. Şi atunci, în cazul când nu aş fi avut chef să intru în horă, s-au gândit să mă silească. Nu Manafu. După el ar fi fost mult mai simplu să-mi cârpească două palme, să-mi umfle buzunarele şi, cu un şut în fund, să mă trimită acolo unde ar fi fost nevoie de mine. Gândul său era să obţină probele edificatoare ale dezmăţului în care se bălăcea nevastă-sa, dar, oricât de jignit ar fi fost în amorul său propriu, oricât de mare ar fi fost setea cu care dorea să-şi pedepsească şi să-şi umilească soţia – căci cine ştie ce soi de mândră demagogă o fi fost şi Rafaela! –, oricâte avantaje materiale i-ar fi adus un divorţ câştigat, pe el singur nu l-ar fi dus mintea la un plan atât de complicat.

— Mie mi-ai turnat alte gogoşi la început!

— Pe vremea aceea tu nu aveai nici o importanţă… încă.

M-am ferit la timp de ghiuleaua udă, buretele, cu care era să mă nimerească drept în faţă. Nu de alta, dar mi-ar fi stins trabucul din care mai aveam de tras doar trei-patru fumuri.

— Apoi, am continuat, mare pagubă dacă aş fi fost nerod şi aş fi refuzat nişte bani picaţi din cer! Pentru nevoile lui, s-ar fi găsit oricând un altul numai bun să-mi ia locul. Numai că cineva mă dorea numai şi numai pe mine. Se pare că întruneam toate calităţile unei perfecte marionete. S-ar cădea să mă întrebi cum aş fi putut fi silit. Simplu, după mintea lor! Odată consolidat prestigiul meu de cartofor invincibil, cei doi nu m-ar mai fi ajutat să câştig. Mizau, repet, pe orgoliul meu. Erau aproape siguri că la un moment dat mă voi apuca să trişez… pentru că, află, a fost o vreme când am fost cotat drept unul din marii trişori ai

acestui oraş.

— Nu mă mai miră nimic!... Cu toate că altădată aş fi pariat că ai o cu totul altă facultate.

— Am comis şi fapta asta. Nu până la capăt, însă.

— Ce naiba ai început?

— Medicina.

— Aha!...

— Ce a vrut să însemne aha-ul ăsta?

— Nimic. Spune mai departe.

Am făcut o mică pauză necesară să închid robinetele. Apa devenise prea fierbinte. Ventilaţia încăperii era însă perfectă. Nici un pic de abur, de fum, cu toate că fumam amândoi ca nişte turci.

— De ce erau aproape siguri că voi trişa? Pentru că aflaseră cât de uşor mi-ar fi fost s-o fac. Apoi se bazau pe psihologia cartoforului, care, uneori, este dispus să trişeze pentru a-şi salva vanitatea gâdilată şi nealimentată la timp de alţi stimuli.

Mi-am aruncat o privire spre televizor. Stelele baletului bucureştean, apucate de un straniu tremolo la buric, mi-au produs aceeaşi emoţie ca atunci când, deschizând uşa frigiderului, constaţi cu stupoare că vecinul de apartament ţi-a halit sărmana ta găină jumulită de cu seară.

— Mare brânză tot n-am înţeles! mi-a întrerupt Serena ocheadele aruncate spre hăţişul de picioare de pe ecran. Nu poţi fi mai explicit?

— Deci, vine la mine un oarecare pe care eu îl ţineam de zmeu şi-mi arată, luându-mă la bătaie, ce dur e el. După asta, în schimbul unor sume bunicele, îmi cere să-i procur probe de divorţ. Îmi vinde chiar şi pontul cum aş putea-o face. Mă las bătut în speranţa că, având norocul să-i fraieresc pe toţi, mă voi alege cu un purcoi de bani, exact suma de care aş fi avut nevoie. Unde mai pui că îmi aruncă pe deasupra şi argumentul suprem: prestigiul meu zdruncinat în cazul când m-ar fi demascat şi m-ar fi supus oprobriului public ca trişor. Atât de îngust la minte e acest

domn Manafu încât, chiar împotriva evidenţei, insista în a mă ameninţa cu demascarea ca trişor, cu toate că, mai în glumă, mai în serios, îl imitasem trişând în favoarea lui.

Oricum, am fost lucrat cu multă fineţe. Foarte ambiguu şi cât mai pe ocolite. În aşa fel încât să pară extrem de verosimil. Mârâi, fac fasoane, dar accept. Normal că întreaga poveste mi se pare cusută cu aţă albă. Ce interes avea Manafu ca eu să mă aflu la o anumită oră într-un anumit loc? Desigur, numai pentru a-mi arunca în cârcă întreaga răspundere a unor fapte pe care urma să le comită el, sau, dacă nu el, cel care ne manevra pe amândoi. Pe scurt, cineva urmărea să fiu băgat în rahat în locul lui. Cam aşa miroseau lucrurile la început.

Am intrat în joc, deoarece, indiferent pentru care motiv eram chemat să trag cortina (atâta minte am avut şi eu: să bag de seamă că nu fusesem angajat doar ca simplu fotograf), mă interesa, la fel de mult ca şi pe toţi ceilalţi, ceea ce se ascundea în spatele ei. Şi, odată intrat în mister, aş fi ştiut eu să mă descurc.

Cadavrul din spatele cortinei m-a surprins, şi nu prea. Mult mai mult m-a surprins celălalt personaj, dirijorul, cel a cărui baghetă a schimbat radical partitura mea, cel care, în mod normal, ar fi trebuit să mă ucidă. Nu a făcut-o însă, ţi-am explicat altădată de ce.

— Am uitat.

— Ţineţi voi minte ceva!… Mort, şi găsit la faţa locului, ar fi însemnat ca şi timbrele să fi rămas pe loc.

— Miliţia ar fi putut crede că te-a ucis un complice.

— Primul lucru pe care un complice l-ar fi luat din casa Manafu ar fi fost cadavrul meu. E clar. Omul care a tras în mine pentru a mă face să las cât mai multe urme nu dorea decât să îndrepte privirile miliţiei asupra mea. Ori era un individ care habar nu avea că voi da peste el, ori era un iniţiat, caz în care înscenarea i-a reuşit de minune.

— Înscenare! Numeşti „înscenare” halul în care te-a bătut?!… Te-a făcut mai atractiv însă, a conchis ea şi a ieşit

din apă demnă şi mai sătulă de mine decât Euridice de infern.

Am urmat-o, dar a trebuit să treacă foarte mult timp apoi până să ne revină dispoziţia de a ne relua discuţia de acolo de unde o lăsasem. Ne înfofolisem în halate călduroase, moi şi pufoase, şi ne cuibărisem în câte un fotoliu, fiecare cu câte o sticlă de bere rece în mână. Ni se făcuse somn. Serena chiar începuse să moţăie. Aveam de gând să o iau în braţe şi să o culc, când, m-a întrebat:

— Cine e criminalul? Manafu?

Era ca un copil, un copil dornic să asculte o poveste înainte de a adormi.

— Manafu?! În nici un caz. Criminalul e un tip cu mult mai scund decât Manafu... Tot ceea ce s-a petrecut e ori o înscenare menită să mă prindă pe mine în laţ, ori o întâmplare nenorocită în care s-a nimerit să pic ca musca în lapte. Mobilul, se vede de la distanţă, este un cumul de interese materiale. Cad crimele pasionale, răzbunarea, şi alte gogoriţe... Cine avea interes de a o suprima pe Rafaela?

— Manafu.

— Ştii una şi bună! De ce?

— Ca să se însoare cu mine, a zis ea, întinzându-se şi căscând.

Mi-a venit să râd.

— Sigur că şi el avea interes să o suprime pe Rafaela. Apropo, unde lucra fata asta?

— Habar n-am! a ridicat ea din umeri. M-am încruntat. Ba nu, stai! Mi-am amintit. Undeva la Snagov, la o fermă a Horticolei 1 Mai... Nu mi-ai explicat însă de ce n-ar putea fi Manafu criminalul.

— El, primul suspect, nu şi-ar fi permis să ucidă decât dacă ar fi avut un alibi infailibil. Or, aşa ceva nu există pentru un criminal sadea, aşa cum nu există crimă perfectă. Dacă Manafu a plecat la Iaşi, apoi acolo a şi ajuns, fără nici o întrerupere. Dacă ar fi ştiut de crimă, nu şi-ar fi

permis nici măcar să scoată nasul pe geamul cabinei de dormit în care a călătorit. Altfel în acest moment ar fi făcut hand după hand eu nişte pietre ai dracului de grele într-un loc unde toţi sunt siliţi să-şi facă o carieră cât mai solidă. Apoi este prea puţin probabil ca arcaşul să-i fi fost complice. În cazul când mobilul crimei ar fi fost alte bunuri decât timbrele, bunuri pe care, să zicem, Manafu nu ar fi clorit să le împartă, în urma divorţului, cu Rafaela, jumătatea cuvenită ei şi râvnită de Manafu numai pentru el ar fi fost silit să o cedeze complicelui. Dacă acela ar fi fost cât se poate de bleg, pentru că unul cât de cât deştept i-ar fi luat totul, l-ar fi adus în sapă de lemn. În cazul în care mobilul ar fi fost timbrele, ce rost ar mai fi avut un complice?! Cine era mai în măsură să fure timbrele decât Manafu însuşi?! Nimeni nu îşi fură căciula de pe cap. Manafu e singurul om care ar fi reuşit, cu cele mai mici riscuri, să scoată timbrele din ţară pentru a şi le valorifica în străinătate. În ţară lucrul ar fi fost imposibil. Şi totuşi dacă, prin absurd, Manafu şi-a ucis soţia pentru un motiv, care nu era colecţia asta afurisită de timbre, acum ar fi trebuit să fiu mort. Ţi-am explicat de ce. Dar nu sunt şi, în mod logic, nu Manafu este criminalul. Cine a ucis-o atunci pe Rafaela, dacă nu au făcut-o nici Manafu şi nici un complice de-al lui? Înseamnă că eu mă întâmplasem pe acolo doar aşa, de florile mărului? Ipoteza asta am verificat-o astăzi şi, din păcate, nu am găsit nimic de care să mă agăţ pentru a-i dovedi valabilitatea. Înseamnă, că totul a fost o înscenare. Şi cine altul putea să înscenezе totul atât de perfect? Nimeni altul decât amantul Rafaelei!

— Avea deci un amant până la urmă! a tresărit ea, aţintind asupra mea un ochi sfredelitor.

— Te bucuri?

— Cine era?

— Cine i-a şoptit lui Manafu de mine? Cine i-a şoptit că aş fi tocmai bun să-i surprind nevasta în flagrant delict? Cine a manevrat-o pe Rafaela să rămână acasă? Cine i-a şoptit lui

Manafu ziua şi ora exactă când nevastă-sa ar fi urmat să-i pună coarne? Cine ştia că voi veni şi eu în toiul conflictului?

— Cine? a ridicat ea somnoroasă din umeri.

— Spiridon Partenie.

— Lua-l-ar dracu! Mi-e somn!… Ce-ai de gând să-i faci lui Partenie?

— Nimic.

— Cum nimic?!

— Acolo unde este el acum, nu-l mai poate ajunge gheara unuia ca mine! A intrat deja în teritoriul indian, loc unde numai poliţia îi mai poate veni de hac. Mă îndoiesc însă că îl vor prinde vreodată. E un tip prea deştept ca să se lase prins.

— Vrei să spui că a plecat din ţară?

— Exact.

Şi-a aşezat lângă fotoliu sticla pe care o ţinuse până atunci în poală, s-a întins, a căscat, şi-a cuibărit picioarele sub ea şi a închis ochii. Credeam că se gândeşte şi aşteptam să-mi spună concluziile ei. Mă gândeam la Manafu şi gândul la el m-a făcut să zâmbesc. Eram sigur că mă considera ucigaşul Rafaelei şi hoţul timbrelor. Nu ar fi pregetat o clipă să-mi tragă un glonţ în cap. Nici prin gând nu-i trecea că altcineva ne fraierise pe amândoi. Întâi pe el, apoi pe mine.

Mi-am dat seama că Serena adormise. Am luat-o în braţe. A gemut uşor prin somn. Am dus-o în patul ei. Vroiam să o las singură, aveam de gând să-mi deschid o nouă sticlă de bere, să-mi termin ţigara şi să fac apoi puţină ordine prin casă, când am auzit-o strigându-mă. M-am întors, m-am aplecat asupra ei şi am mângâiat-o pe păr. Mi-a luat mâna şi mi-a dus-o la buze. Răsuflarea ei frigea. A zis, prin somn:

— Manafu e criminalul!

— Bine, dormi.

— Ba el e, el e!

— De unde ştii tu?

— Asta e, că nu ştiu. Dar el este criminalul.

— Zi mai bine că ţi-ar face plăcere ca el să fi fost criminalul.

— Da.

— Nu e el. N-ar fi avut cum s-o facă.

— Ba da! a murmurat ea.

— Cum? Spune-mi şi mie, sunt curios.

— Habar n-am. Glumeam. Mi-ar plăcea însă să-l pedepseşti rău de tot şi să mă chemi şi pe mine să te ajut.

Şi-a lipit buzele de palma mea, s-a răsucit de pe o parte pe alta şi a adormit.

PARTEA A DOUA

„De pe un hectar de apă năpădit de zambile se poate obţine o energie echivalentă cu aceea dată de 350 litri de benzină.”

Informaţia
3 aug. 1973

VIII. PATIMA GHICITULUI

„A căzut din tren băiatul! Ţaţă, mor!”

Îşi ascuţea un creion. O făcea mai mult de dragul şpanului delicat care rezulta. I-am bătut în geam. A zis „imediat!”, fără să ridice ochii, şi a mai învârtit de două-trei ori ascuţitoarea – un bivol portocaliu. Înainte de a mă privi, şi-a ridicat opera în zare. Ieşise un creion cât se poate de ascuţit.

Uitându-se când la mine, când la el, m-a întrebat:

— Ce doriţi?

Aveam cornetul cu îngheţată la gură, aşa că mai întâi am tras o dâră cu vârful limbii prin fleşcăiala roşie şi de-abia pe urmă i-am zis:

— Ascute-mi şi mie degeţelul ăsta mic!

S-a uitat la mâna mea întinsă pe sub geam ca la un cârnat sleit pe care ai de gând să-l mănânci totuşi. După un moment de gândire, s-a hotărât:

— Numai dacă eşti Tom Degeţelul.

Mi-am compus o mină tristă:

— Acu, nu mai sunt chiar aşa sigur c-aş fi ăla. Aş putea fi însă… Hans.

Şi-a încercat creionul pe un petic de hârtie. Cea mai ascuţită parte a vârfului s-a rupt. Exact ceea ce şi aşteptase.

— Şi ce vrei, Hans?

Mi-am retras mâna şi am început să bat darabana pe tejgheaua ei.

— Spun numa dacă spui că mă ajuţi.

Vorbeam de parcă aş fi avut prune în gură. Ochii însă îmi erau serioşi. Lucrul ăsta l-a constatat şi ea, cu părere de rău, muşcându-şi buza de sus cu nişte dinţişori ascuţiţi. A ridicat geamul aşteptându-se tot timpul să găsească pe prichiciul lui un pui de vrabie mort, căzut din cuib. S-a rezemat în coate, holbându-se cu nişte ochi mari, albaştri, la mine.

Spune! m-a îndemnat.

— Ai putea să dai o geană prin listele tale?

— Aş putea, nu zic nu. Nu văd însă la ce bun!

— Mi-ai şopti mie apoi o vorbă.

A ridicat dintr-o sprânceană. O fentă, credea ea, care o aranja de minune.

— Păi, vorba aia ţi-o şoptesc şi aşa, fără să mă uit prin diagrame.

— S-auz!

A rostit murmurat, de-abia auzit, din vârful buzelor:

— Legitimaţia!

M-am căutat prin toate buzunarele, până s-a plictisit tot ea.

— N-ai legitimaţie, nu-i aşa, Hans?

— Îhî.

Fusesem prins din nou cu limba prin zloata roşie, de zmeură.

— E, atunci plimbă ursu! a zis ea, cu multă satisfacţie în glas, şi a dat să coboare geamul.

— Faci o mare greşeală, i-am atras eu atenţia.

— De ce?! s-a mirat ea, rămânând cu gestul neterminat.

Am scos ziarul şi i-am arătat anunţul încercuit cu roşu: „Pierdut legitimaţie de serviciu pe numele Toma Alexandru. O declar nulă."

Faţa i s-a lungit a mirare:

— Ăsta eşti tu?

— Din păcate! am oftat.

— Buletin ai?

I-am bătut semnificativ cu degetul în chenarul roşu al

anunţului.

— Şi mai ce ţi-a pierdut?

— Numărul de la picior. De ăsta-mi pare cel mai rău. Acu' mi se năzare-ntruna c-aş trăi pe picior mare.

M-a privit mai atentă.

— Eşti sigur că...?

Şi-a dus arătătorul la tâmpla dreaptă şi, şi l-a învârtit pe loc ca pe un tirbuşon. Am strâmbat din nas: adică, eram în toate minţile, dar, aşa şi-aşa.

— Şi de la mine ce vrei?

Am făcut un pas înapoi şi, cu o mare precizie, am aruncat îngheţata, restul de îngheţată, la coşul de gunoi.

— Numele cui i-am lăsat actele mele.

— Îl ştiu eu?!

Mi-am scos batista şi m-am şters cu ea pe degete.

— Nu, dar îl poţi afla.

— Cum?

— Te uiţi în diagrame şi vezi cine a fost însoţitorul vagonului meu de dormit în noaptea de luni spre marţi. Trenul 83.

S-a gândit un moment.

— Nu prea am voie să fac asta.

— Ştiu. Nu prea.

Şi-a muşcat buza de jos, s-a foit pe scaun, apoi s-a hotărât. A unduit spre fundul încăperii, a consultat nişte diagrame scoase dintr-o cartotecă şi m-a întrebat:

— Luni spre marţi, zici?... Marţi, adică.

— Da.

— Ce clasă?

— Clasa întâi.

A scris ceva pe peticul de hârtie pe care îşi încercase creionul. S-a întors, la fel de unduitoare, a împăturit hârtiuţa, şi mi-a întins-o.

— Altceva?

Am scos pachetul de ţigări, am tras afară două ţigări, am luat eu una şi i-am întins-o ei pe cealaltă. Mi-am aprins eu,

apoi i-am oferit şi ei foc.

— Nimic. Mulţumesc.

S-a codit puţin, apoi s-a uitat la ceas.

— Omul tău e acum în gară. Şi nu peste mult timp pleacă… exact în aceeaşi direcţie.

Am avut şi eu micul meu moment de surpriză. I-am zâmbit, i-am mulţumit şi am dat să plec. Când am ajuns în pragul uşii, m-a strigat:

— Hans!

M-am întors. Zâmbea.

— Da.

— Na ţi-ai pierdut nimic, nu-i aşa?

— Nu dintre cele la care te referi tu. În rest, totul.

A zâmbit. Am tras uşa spre mine.

— Hans!

— Da.

Şi-a răsfrânt buza de jos, a zâmbit din nou, îngustându-şi ochii uşor miopi şi-a spus:

— N-aş avea nimic împotrivă, dacă într-o zi, m-ai invita la o bere, Hans!

Agitaţia peroanelor se mai potolise. Sosiseră, deşelate, şi ultimele trenuri. Printre linii fulguia şi vântul aducea pe peroane trâmbe de zăpadă. Era frig. Fulgii de nea armonizau cu pătrăţelele galbene de ciment, aleile paşilor uitaţi păreau acoperite cu un strat gros de flori de muşeţel. Luminile peroanelor se pierdeau în noapte. Departe, departe, semafoarele clipoceau.

Trenul pleca la unu şi cinci. Mai aveam până atunci douăzeci de minute. Mi-am cumpărat bilet şi câteva ziare. Mi-am cumpărat chiar şi ultimul *Secol XX.* Ştiam că nu voi avea timp să-l deschid – nici nu mai erau vechile *Secole!* – dar cartea impresionează în mâna oricui.

Înarmate cu mături şi lopeţi, apăruseră limfocitele şi anticorpii organismului de fier, beton şi sticlă. Împrăştiau pe jos rumeguş. În urma lor mozaicul rămânea curat şi

lucitor – piele pergamentoasă de mumie.

Omul meu stătea priponit pe lângă scara vagonului. Emana fudulia câinelui care păzise coteţe şi mai impozante. Pe ecusonul lui era scris Palatin Francisc. Acelaşi nume era trecut şi pe bileţelul meu.

După felul cum o privea pe femeia pe care o ajuta să se urce, mi-am dat seama cu cine aveam de-a face. M-am apropiat de el, m-am ferit de autocarul care îmi claxona înfundat în spate şi am dat să-i vorbesc. Exact în clipa când am deschis gura, după ce tot timpul cât mă apropiasem de el mă privise în ochi, a scuipat sub tren, între şine, şi s-a aplecat să-şi refacă nodul şiretului de la pantoful stâng. Ce mai, avea o înaltă şcoală flamandă!

— Mai are locuri căruţa? l-am descusut.

La întrebarea mea o gaură de şvaiţer ar fi reverberat mult mai puternic decât cele din encefalul lui. S-a interesat cu un glas domol:

— Până unde mergeţi?

— Până la un prieten.

— Ee, s-a ferit el din calea mea, atunci se schimbă treaba! În cazul acesta pentru dumneavoastră se vor găsi întotdeauna locuri.

— Şi ce număr are scaunul electric pe care mi l-ai destinat? l-am iscodit.

— Scaun electric aţi spus?! Ha, ha, ha! Cea mai confortabilă cuşetă! Cea mai confortabilă cuşetă din lume! Cuşeta numărul 9. Ea aparţine Romvaredului!

Nu era cine ştie ce lume în hotelul nostru pe roţi, numai că stând toţi pe culoar aducea a îmbulzeală. Sprintena ocheadă – cântărirea la prima vedere – funcţiona cu încetinitorul. Nu se vedea nici un catalizor prin preajmă, nici o femeie nu se arătase încă în şaua calului de fier. Pe culoar eram, de-a fir-a păr, numai bărbaţi.

Cuşeta numărul 9 era sus. Pe cea de jos se afla un geamantan voluminos. Mi-am scos haina, am crucificat-o pe un umeraş de ebonită şi cu un salt care mi-a redeşteptat

toate durerile m-am căţărat la cucurigu.
Lăsasem uşa deschisă, stinsesem lumina şi, cu mâinile sub cap, aşteptam să pornim. După zumzetul discret, o foire ca o adiere într-un lan îngălbenit de păpuşoi, am înţeles, că îşi făcuse apariţia, în sfârşit, păsărica sperietoare a roiului de muşte ţeţe ce căzuse pe capul masculilor de pe culoar. Îşi amplificaseră, toţi deodată, sonorul.
Am plecat lin, aproape fără să-mi dau seama. Până când vor elibera culoarul, mai aveam în jur de un sfert de oră. După sfertul ăsta de oră, la câteva minute după ce păsărica îşi va fi mutat cuibul, se vor retrage, unul după altul, în vizuinile lor. Nu se cunoşteau între ei, schimbaseră însă amabilităţi cu vecinul din dreapta sau din stânga, şi acum se despărţeau de parcă dimineaţă ar fi urmat să ia viaţa în piept împreună. Dimineaţă însă, nu-şi vor da nici măcar bineţe.
După ce bătuse în uşa deschisă, Francisc şi-a făcut apariţia.
— Aici sunt! mi-am semnalat eu prezenţa.
— Biletul şi buletinul dumneavoastră, vă rog!
Nu era musai să-i dau buletinul. I-am întins numai biletul şi i-am îndrugat la repezeală, arătându-i şi anunţul din ziar, minciuna de rigoare. Îmi pierdusem actele şi mă duceam unde mă duceam ca să-mi scot altele. A întors biletul pe toate părţile şi, într-un târziu, a zis:
— Bine, atunci rămâne să-mi daţi numai diferenţa pentru cuşetă.
I-am întins suta pe care i-o pregătisem din timp.
— Primiţi restul dimineaţă, la coborâre.
— Când ajungem?
— Fără nici o întârziere, la opt.
— Întârzie regulat?
— Nu, neregulat. Bună seara.
A închis uşa după el. Pariez că a aşteptat întregul minut pe care şi-l acordase, fără să se dezlipească din dreptul cuşetei mele, după care a ciocănit din nou. A băgat capul

înăuntru imediat, cu toate că nu zisesem nimic.

— Am uitat să vă întreb cum vă numiţi:

Curiozitate inutilă. Citise doar anunţul din ziar.

— Toma Alexandru.

— A, da, exact. Uitasem… Poftiţi!

Invitaţia lui se adresase stăpânului cuşetei de jos, un tip mititel, plin ochi de prestanţa pe care i-o confereau ochelarii şi tocurile înalte.

— Bună searra la toată lumea! ne-a urat el.

Graseia. Era omul potrivit să ia trenul de la un capăt la celălalt şi să strige, din doi în doi paşi: „Non tirrarre la maniglia, e perricoloso sporrgerrsi!”

— Ce băuturi se pot bea la dumneata? l-a chestionat rârâitul pe Francisc.

— De toate.

— Berre ai?

— Este.

Francisc se învârtea în aşa fel încât să nu-l pună nici un moment în inferioritate cu statura lui.

— Rrece?

— Am şi rece.

Mititelul s-a gândit un moment. (Se dădea mare sugativă.) Unii, mai slabi de înger, ar fi putut crede că îşi socotea setea în lăzi de bere. Când s-a convins că într-adevăr scăpase pentru câteva ore de nevastă-sa, sau de cea care îi amăra lui viaţa, a zis:

— Poţi să-mi aduci… trrei sticle?

— Desigur.

— Dumneavoastră nu dorriţi? m-a întrebat şi pe mine.

— Ceva mai încolo. Mai întâi să mănânc ceva. Eu sunt om, nu… plantă.

A râs, mândru de el. Francisc a dat să plece, dar mititelul l-a întors din drum şi i-a cerut tot felul de detalii despre orarul trenului. Mai mult ca sigur că dorea să-şi regleze mica lui vezică în aşa fel încât aceasta să intre în contracţii la orele fixe de sosire în diferitele oraşe prin care trecea

trenul. Cu toate că nu era voie, dorea să stropească terasamentele prin toate gările, precum un căţel tânăr toţi copacii din calea sa.

Am profitat de moment şi l-am rugat pe Francisc să-mi pună şi mie câteva beri la gheaţă.

— Vin puţin mai târziu să le bem împreună, i-am promis.

A lăsat să se înţeleagă că era încântat.

— Vă aduc imediat berea dumneavoastră, domnule! l-a asigurat el pe mititel.

— Mulţumesc! s-a arătat îndatorat marele setos.

Începuse să se dezbrace. I-am aruncat o privire să văd în ce ape se scaldă. În pijamaua lui cea nouă – se vedea că era comandă specială pentru marele drum – arăta şi mai comic decât era în realitate. Nu-şi scosese ochelarii de pe nas şi nici pantofii cu tocuri înalte din picioare. Şi-a tocit îndelung dinţii cu periuţa – putea fi dat de exemplu oricărui copil – apoi s-a schimonosit în toate felurile în faţa oglinzii. Mi-a explicat că ceea ce făcea era o combinaţie savantă, inventată de el, ceva între yoga şi karate.

— La ce e bună? am fost eu curios să aflu.

Şi-a încordat toţi muşchii, a tras aer în piept şi a zis:

— Potenţa! Menţine o potenţă de fier.

M-am făcut ghem.

— Sper că nu reprezint o tentaţie…!

Nu m-a luat în seamă. Făcea parte dintre aceia convinşi că numai ceea ce spun ei e important. Şi-a mai bombat încă o dată pieptul – numai vână, numai os – şi m-a înştiinţat:

— Domnule, eu sforrăi.

— Şi eu.

A rămas surprins. În mintea lui de puiuţ, îşi închipuia că numai el avea voie să practice acest viciu. După el, ar fi trebuit să zic: „E, asta e! Ce să-i faci! N-aveţi decât, îmi faceţi chiar plăcere”. Era profund nedumerit. Mi s-a făcut milă de el. Nu era decât un mititel scăpat din ghearele unei teroriste. L-am liniştit:

— Glumeam. Eu am să sforăi pe culoar.

— De ce?!

— Am de gând s-o fac lată.

— Aha!

Cineva a ciocănit uşor de trei ori în uşă. Mititelului i-a făcut o mare plăcere să rostească: „Intrră!” Era Francisc. Cele trei sticle pe care le aducea erau curate, neasudate, semn că berea era caldă. A avut chiar neobrăzarea să i le deschidă deodată pe toate trei. La gabaritul mititelului, până le-ar fi băut, berea s-ar fi trezit cu siguranţă.

Au schimbat amabilităţile de rigoare. Francisc i-a urat să apuce să-şi bea sănătos berea şi i-a cerut banii. Mititelul i-a împins un bacşiş cu care, credea el, îşi cumpărase şi stima însoţitorului. Francisc i-a mulţumit.

— Să crreşti marre! i-a urat mititelul, trăgând primul gât de bere.

Un gât cam scurt. Nu scosese exclamaţia de satisfacţie comună băutorilor de bere când aceasta este rece. Acum regreta toţi banii, dar nici prin cap nu-i trecea să-i dea dreptate neveste-sii, care-l învăţase de bine la plecare.

Mie, la plecare, Serena nu-mi spusese nimic. O lăsasem dormind. Renunţasem la cea de a doua bere pentru că simţisem subit nevoia să adulmec nişte urme. Mi se aprinsese un beculeţ în cap – unul micuţ, e drept, de lanternă, dar, oricum, mi se aprinsese.

După mintea mea, fusese imposibil ca în noaptea crimei Manafu să fi rămas nesupravegheat. Ar fi fost o mare prostie. Cine îl supraveghease pe Manafu? La întrebarea aceasta doream eu să aflu un răspuns, pentru că nu-mi venea să cred că – indiferent de faptul că fusese ghidonat cu mare dibăcie de Partenie – Manafu făcuse lungul drum al Iaşului singur, de capul lui. Ştiindu-se încornorat, i-ar fi putut veni oricând cheful de a-l vedea şi el la faţă pe teribilul amant.

Îi lăsasem lui Francisc timpul necesar să se liniştească. Când n-am mai auzit nimic altceva decât zgomotul roţilor

sărind sacadat peste branşamente, m-am dat jos. Micuţul adormise de mult. Nici măcar nu sforăia. Nevastă-sa îl minţise şi în privinţa asta. Lumina meschină a unui peron de gară invadă pentru o secundă celula noastră ambulantă. Mi-am privit tovarăşul de drum. Îşi aşezase sticlele pline în şir indian lângă cuşetă şi, în goană după inedit, îşi îngropase faţa în foaia de clătită numită pernă Romvared. M-am ferit să-i vărs sticlele. Nu de alta, dar n-am vrut să-i dau prilejul de a-şi încărca conştiinţa cu un păcat pe care, la urma urmei, nu-l va săvârşi.

Culoarul era liber. Faza mică a plafonierelor împrăştia o lumină făinoasă. Afară era un întuneric deplin. M-aş fi aşteptat să văd luminile rafinăriei de la Brazi. Avusesem impresia că timpul trecuse mult mai repede. Clătinat uşor de balansul trenului, m-am îndreptat spre capătul culoarului.

În coteţul lui, înconjurat de buletine, Francisc făcea socoteli. Când m-a văzut, mi-a zâmbit strâmb. M-am aşezat pe strapontina din dreptul gheretei lui.

— S-a răcit berea?

A dat afirmativ din cap.

— Numai o clipă, vă rog! Să termin chitanţa asta.

— Munceşti, munceşti. Din greu.

A ridicat capul. Am făcut semn spre hârţoagele lui.

— Ce să-i faci? Toată viaţa muncim, a filozofat el.

— Aşa-i. Pentru unii, viaţa e un 1 Mai perpetuu.

A săltat capacul unui frigider mititel şi dintre sloiurile albe, colţuroase, iradiind sclipiri diamantine, a tras afară o sticlă care s-a aburit imediat. A şters-o grijuliu cu un şervet imaculat. A ales o sondă şi a privit-o în zare să vadă dacă e curată. A părut mulţumit de ea. A lăsat să curgă de sus, foarte de sus, lichidul gălbui. Spuma s-a ridicat, albă şi groasă, până la buza sondei.

— Atenţie, e foarte rece! m-a avertizat el.

— Dumneata, nu…?

— Ceva mai târziu.

Am luat sonda din mâna lui, am sorbit o gură, şi, instantaneu, am avut impresia că înghiţisem din greşeală un ţurţure lung de o jumătate de metru pe care un prieten binevoitor mi-l mărunţea dându-mi lovituri cu muchia palmei de-a lungul esofagului. Era plăcut însă. Am arătat cu mâna în care aveam berea spre actele din faţa lui.

— Nu-mi plac actele. Sunt ca zgarda câinelui.

— Probabil că de aceea le şi pierdeţi, a zâmbit el.

— Poate, am încuviinţat. Şi nici papirusografia asta, pe care eşti silit s-o faci în orice muncă astăzi, nu-mi place.

— Nimănui nu-i place.

— Oricând, am continuat, poţi face o greşeală cu implicaţii nefaste. Fatale uneori.

Mi-am aprins o ţigară. O uşă s-a deschis şi cineva, cu halatul fluturându-i în urmă, s-a legănat îndreptându-se spre toaleta din celălalt capăt al vagonului. Şi cum istoria nu e decât un cumul de fapte repetabile, a căror importanţă creşte progresiv în timp, s-a mai deschis o uşă şi a apărut frumoasa pe care o ajutase Francisc să se urce – păsărica ţeţofagă.

Era în cămaşă de noapte, halat, papuci. M-am ridicat şi i-am cedat locul meu. S-a aşezat fără fasoane. A scos o ţigară şi eu i-am oferit foc. În timp ce-şi aprindea ţigara, mi-a zâmbit. Cu ochii. Îmi plac femeile care ştiu să zâmbească încontinuu. Serioasele sunt proaste, prea femei.

— Nu pot să dorm, s-a văitat. E prea cald… Am să beau o bere. Rece.

— Imediat! s-a precipitat Francisc.

A repetat ritualul cu care mă uimise pe mine. De data asta a lucrat şi mai spectaculos decât prima oară, precis, ca un prestidigitator al spaţiilor restrânse. M-am sprijinit cu spatele de perete.

— Noroc! mi-a urat ea ridicând paharul în dreptul ochilor.

Am ciocnit. A mormăit de plăcere şi şi-a şters mustăţile albe de spumă cu limba. Era o pisică conştientă de farmecele ei. Una din acelea cărora şoarecii li se predau de

bunăvoie.

— Nici nu v-aţi dezbrăcat, a constatat ea.

— Eu nu am venit, ca dumneavoastră, după o pereche de schiuri scurte, ci după unele lungi. Am de gând să stau mai mult.

A zâmbit. Mi-a plăcut foarte mult. Cred că trecuse prin toate cu fruntea sus. Căsătorie, copil, divorţ. Era încă tânără şi dornică să recupereze tot ce pierduse. Lui Francisc îi lăsa gura apă. Nu era însă de nasul lui.

— Ce-i cu faţa dumneavoastră?

Se referea la urmele, încă vizibile, pe care cei doi mardeiaşi: poliţistul şi, mai înaintea lui, ucigaşul mascat al Rafaelei, ţinuseră morţiş să mi le lase pe chip.

Am ridicat din umeri:

— De, meseria!

A schiţat o mişcare de degajare cu mâna:

— Pugilist?…

— Nu, încasator.

— A, încasator!… Înseamnă că v-aţi luat de curând leafa. Ar trebui să faceţi cinste.

— Chiar asta şi aveam de gând. Nu îndrăzneam însă.

Mi-a zâmbit încurajator, dar a schimbat imediat vorba:

— V-am întrerupt, poate. Despre ce vorbeaţi?

Am tuşit:

— Despre mai nimic. Eram încă în fazele preliminare ale conversaţiei. Până la urmă am fi ajuns la fotbal. Sau la femei.

A sorbit o nouă înghiţitură de bere şi din nou a plescăit de plăcere.

— Până unde mergeţi?

— La femei?… Până la capăt. Dumneavoastră?

M-a ameninţat cu degetul:

— La fel. Îmi place teribil de mult să mă plimb.

Se vedea. Era beată de fericirea de a trăi.

— Îi spuneam lui Francisc…

— Cui, dumnealui?

— Da, dumnealui. Îi spuneam, privindu-l cum îşi întocmeşte actele, că orice greşeală poate avea o însemnătate fatală.

— Fatală?! În astfel de situaţii!

— Chiar şi în astfel de situaţii. Să vă dau un exemplu. Într-o zi am avut surpriza să constat că primele două numere ale tragerii Loto din acea săptămână le jucasem şi eu. Îmi ieşiseră în ordine. Al treilea număr era treisprezece. Eu aveam însă pe bilet doar trei.

— Ghinion! a murmurat Francisc.

— Da, ghinion. M-am gândit însă să profit de şansă şi să le joc colegilor de birou o farsă. L-am transformat pe trei, nici nu era greu, în treisprezece. Plastografia îmi reuşise perfect. Nu se cunoştea nimic. A doua zi la serviciu, am întrebat, din oră în oră, dacă veniseră sau nu ziarele. Mă prefăceam foarte interesat de rezultatele tragerii Loto care avusese loc cu o seară înainte. Începuseră chiar să facă glume pe socoteala mea. Când, în sfârşit, au sosit ziarele, mi-am scos biletul, am căutat numerele, şi, părând stupefiat, am anunţat incredibila minune: Îmi ieşiseră toate cele trei numere în ordine. Au sărit, care mai de care, pe mine. Îşi dădeau, fiecare, cu părerea cam cât o să câştig. În orice caz, ziceau ei, nu mai puţin de cincizeci de mii.

L-am rugat pe Francisc să ne umple din nou paharele.

— Şi?… Ce-a urmat? s-a arătat ea curioasă.

Mă ascultase cu atenţie, zâmbind însă tot timpul. Nu era deloc naivă, dar sunt sigur că nici nu-şi pusese vreo-dată întrebări de genul: De ce m-am născut aici şi nu în altă parte, şi de ce în trupul ăsta şi nu în altul? Era foarte bine că nu-şi pusese astfel de întrebări.

Francisc ne-a întins paharele pline. Am sorbit o înghiţitură lungă. Mi-am stins ţigara şi mi-am aprins alta. Cerul se luminase. Eram la Brazi.

— Ce-a urmat? Nimic. Adică totul. Când erau la paroxismul invidiei, mi-am pus o ţigară în gură şi le-am cerut foc. Mi-au oferit trei deodată. Am întins biletul, care

circulase din mână-n mână, spre flacăra unei brichete, l-am aprins şi le-am spus calm: „De când îmi doream eu să-mi aprind o pipă cu o bătrână de cincizeci de mii!”…

L-am privit pe Francisc. Se uita la mine urât.

— Şi? a întrebat din nou ea, cu ochii numai zâmbete:

— Şi!… Şi prietenul ăsta al meu – m-am căutat prin buzunare – unde l-am pus eu oare… a, iată-l, a comis marea nerozie să facă infarct. A murit pe loc.

A izbucnit în hohote de râs, fără să ţină cont că putea deranja pe cineva. Poza pe care i-o întinsesem, întâi lui Francisc, apoi ei, îi rămăsese în mână. Nici nu se uitase la ea.

— Drăguţ, a zis ea, când s-a oprit din râs.

M-am întors întrebător spre Francisc. Îl privisem tot timpul cu coada ochiului. Uitându-se la poza pe care mi-o adusese Serena, nu-i tresărise nici un muşchi. *Rigor mortis,* nu altceva!

— Mulţumesc! a zis ea, ridicându-se şi înapoindu-i paharul gol lui Francisc. A fost foarte bună! S-a întors spre mine şi mi-a întins mâna: Mi-a făcut plăcere. Noapte bună.

A dispărut aşa cum venise. Discret. O apariţie plăcută. Mi-am dezlipit şi eu cu greu, asemeni lui Francisc când o ajutase să urce, privirile de pe fundul ei.

— Ei, tipule, ce ai de spus? l-am întrebat când am rămas singuri.

— Eu?! s-a arătat el surprins. Ce să zic? Nimic.

— Cum nimic?! Doar îl cunoşti pe tipul din fotografie!

— Te-nşeli, amice…

Mi-am făcut, cu un gest rapid, manşetă din gulerul lui. Odată cu zbilţul de gât, s-a înmuiat. L-am ridicat până la nivelul meu şi i-am şoptit rar, în timpan:

— Ai alunecat pe o pantă periculoasă, prietene! Revino-ţi! Am să-ţi fiu recunoscător! L-am aşezat la loc şi i-am scuturat un fir de praf, inexistent, de pe reverul uniformei lui impecabile. Uite ce-i, vreau să rămânem amici. N-are rost să te scapi pe tine de frică. Dar nici poftă de arţag să

nu-ţi vină. E mai bine. Au încercat şi alţii şi nu le-a fost deloc moale… Răspunde-mi, foarte pe scurt, la nişte întrebări. Unu: Eşti cumva un refulat stupid?

Rânjea. Un rânjet onctuos, stilat. Rânjetul confecţionat doar atunci când ai dat în cineva cu cuţitul, şi cuţitul ţi s-a îndoit în mână ca o macaroană.

M-am reaşezat pe strapontina rămasă goală. Ah, femeile! Când nu sunt cu noi uităm cât am fi dat să scăpăm de ele.

— Nu mi-ai răspuns. Înseamnă că nu eşti un refulat stupid, şi deci, periculos. Doi: Ai mai fost luat la întrebări şi de alţii?

— Da. Numai că…

— Numai că?

Înghiţea în sec de parcă ar fi supt toată ziua o codiţă bearcă de căţel.

— Nimic, a ridicat el din umeri.

— Bine. Cu cine a călătorit tipul meu?

— Cu nimeni. Avea bilete pentru întreaga cabină.

— Cine s-a interesat de el? Aşa, în mod special, înţelegi ce vreau să spun.

A dat din cap în semn că înţelegea. S-a gândit câteva clipe.

— A stat de vorbă, un timp, cu una. Pe culoar.

— Descri-o! i-am cerut, tresărind.

— N-are importanţă. Una. O Zgornelă oarecare.

Mi-am băut paharul dintr-o singură înghiţitură.

— Mai dă-mi unul.

— De unde atâta sete! s-a mirat el.

Nu l-am slăbit nici o clipă. I-am pus întrebări şi în timp ce-şi făcea datoria. Răspundea frumos. Era un înţelept. Accepta viaţa aşa cum era ea.

— Cum arăta Zgornela aia?

— Tipul dulce-urduros.

— Aşa e. Era un bărbat pe care-l speriau iniţiativele. A stat şi ea, pe-aici, pe lângă tine?

— Un timp, da.

— Îţi aminteşti, cumva, numele ei, prietene?

A ridicat din umeri decepţionat:

— Nu. Dar poate fi aflat. Când ne întoarcem în Bucureşti… Am să beau şi eu o bere.

— Eşti invitatul meu. Şi ce-a mai făcut tipul?

— Nimic!… Când s-au potolit, m-a chemat la el. Mi-a cerut o sticlă cu apă minerală.

— Ce gusturi, nu?

A rânjit:

— A luat un somnifer. I-l dăduse un amic doctor ca să doarmă neîntors… Noroc! a ridicat el sticla pe care şi-o deschisese.

Era exact lucru care-mi lipsea. Că-n rest, aveam de toate!

— Nu s-a mai lipit nimeni de el?

— De unde să ştiu eu? L-am mai văzut doar o dată. În halat şi-n pijama, se ducea la toaletă. Şi încă o dată, când l-am sculat la Bârnova. Venise miliţia după el. Era buimac rău când a deschis uşa şi nu a înţeles mult timp ce vrem de la el…

Eram foarte mirat. Lucraseră cu o rapiditate formidabilă, dar, ca şi mie, fisa le picase invers.

— A venit miliţia la Bârnova după el?!

— Da. Noroc că au lucrat fără gălăgie. Ar fi fost păcat să-mi trezească muşteriii.

— Începeţi să vi-i pierdeţi, de când cu avioanele.

— Nu pe ruta asta.

Am căscat:

— De ce?

— Nu-i nici un avion care să ajungă înainte de nouă în Iaşi. Şi foarte mulţi – a zâmbit – ca şi dumneavoastră, îşi au treburile la primele ore ale dimineţii.

— Şi înapoi când sunt zboruri? am întrebat eu, cu mintea la Serena.

— Spre Bucureşti? După nouă.

Am oftat. Eram exact de unde plecasem. Trenul sălta

voiniceşte peste macazurile care se înmulţeau. Se apropia Ploieştiul.

— Şi?

— Şi ce?

— Ce-a mai făcut?

Mă cuprinseseră o oboseală şi un plictis imens.

— A coborât la Iaşi, cu toţi ăilalţi. Părea prăbuşit. Şi-a uitat o grămadă de fleacuri. Pasta de dinţi, periuţa, ziarele, papucii…

— Ce-ai făcut cu ele?

— Ce era să fac cu ele!… Cu pasta de dinţi îmi fixez cărarea, cu periuţa-mi fac ochii, papucii-i port în mână să nu-mi fie frig. Ziarele le-am citit. Eram curios să ştiu cine câştigase crosul din seara Anului nou de la Sao Paulo. Ştiţi, sunt şi eu… maratonist.

— Ce vorbeşti? Bravo.

— Asta lovitură!… Alergi nouă kilometri, două'ş patru de minute, şi te umpli de bani.

Mi se făcuse somn. De altfel, băusem destul ca să-mi fie somn.

— Lasă, ai să te umpli şi tu. Ai stofă de campion.

— Nu ca ăla, a oftat el.

— Care ăla?

— Ăla de-a câştigat la Sao Paulo.

— Cum îi zice?

— Nu mai ştiu. Un francez. Unul Bouster şi nu mai ştiu cum. Scria pe ultima pagină, jos, chiar în colţul drept. O notiţă mică…

— Ho, moară stricată! m-am răstit eu la el, exasperat de atâtea vorbe goale. Nu mai bate câmpii! Zi-mi ceva odată de care să mă pot lega!

— Păi, nu mai ştiu nimic altceva.

— Ce te-au întrebat tovarăşii de la miliţie?

— Exact ce m-aţi întrebat şi dumneavoastră.

I-am întins o nouă hârtie de o sută de lei.

— Pentru bere. Păstrează-ţi restul. Bea-l în sănătatea

mea. Păstrează-ţi şi celălalt rest, de la cealaltă sută, şi uită că ne-am întâlnit. M-am ridicat. Mă duc să mă culc, i-am spus. Trezeşte-mă la Bârnova.

— Nu la Iaşi.

— Nu. Am de gând să trag, foarte matinal, ozon în piept. Salut!

Eram la jumătatea culoarului, când m-a strigat, şoptit:

— Domn Toma!

— Da.

— Ar fi neplăcut să aveţi ghinionul de a da ochii cu miliţia. N-aş vrea să pomeniţi de…

— Fii pe pace! N-am să le divulg că am avut onoarea să bem împreună. Salut.

— Somn uşor.

Am plecat, dar, de data asta, m-am întors singur din drum. L-am întrebat:

— S-au interesat de mine?

— Au spus un alt nume, dar după descrierea lor: „zdrahon brunet cu ochi albaştri”, cam ăla aţi fi.

— Cum o cheamă pe tipa cu care-am băut?

— De ce?

— Aşa. Mi-e drag de ea.

— N-am voie să vă spun.

Am zâmbit.

— Totuşi. Fă un efort.

S-a codit, dar până la urmă a cedat. A citit din buletin:

— Tomescu Ioana, Gheorghe Lazăr 11, Bucureşti, necăsătorită – a socotit în gând –, 28 de ani…

I-am luat buletinul din mână. Aşa era. Tomescu Ioana, Gheorghe Lazăr 11, Bucureşti. Numai că Tomescu Ioana era o hoaşcă de vreo 70 de ani.

L-am privit mustrător şi l-am ciocănit cu un index de fier în scalp:

— Cu mine ţi-ai găsit, şacale?

Datele corecte erau: Muşat Maria, Bistra OD6, necăsătorită. Vârsta nu m-a interesat. Femeile au vârsta pe

care eşti dispus să le-o dai.

La spartul târgului, am apucat şi eu sa visez. Cineva, alerga după mine, urmărindu-mă cu ditamai bâta de frasin, mi-era frică, voiam să fug, picioarele îmi erau însă moi, nu-mi dădeau ascultare. Reuşeam doar să mă târăsc ca un melc.

— Bârnova… Peste cinci minute… Bârnova!

Am sărit drept în capul oaselor, şi, bineînţeles, m-am pocnit cu el de tavan. Francisc, sunt sigur, fusese la curent cu chestia asta. Ar fi putut, şmecherul, să aprindă o luminiţă cât de mică. M-am stropit cu apă pe ochi. Mititelul a gemut prin somn. O visa, probabil, pe nevastă-sa. L-am căutat prin buzunarele hainei. Şi-o aşezase pe un alt umeraş, lângă haina mea. Am avut noroc. Am dat peste buletinul lui repede. Pe mititel îl chema – de uimire era să scap lanterna din mână –, nici mai mult nici mai puţin decât… Mareş! Mareş Janiol. Ciudat nume pentru un mititel! Norocul lui, dar mai ales al meu, era că locuia în Iaşi.

Francisc dormea. Am băgat capul în văgăuna lui:

— Ascultă, ştii ce?… N-am nevoie nici de chitanţă. Nu, nu! Nu te deranja. Rămâi cu bine.

Mi-a făcut semn, de sub pătura sub care se ghemuise, că n-ar avea nimic împotrivă dacă aş ajunge între roţile trenului.

În gară am aflat că în locul acela mic, păcălit şi pierdut printre brazi, i se adaugă trenului o nouă locomotivă. Până la Iaşi, o azvârlitură de băţ, mai era un singur hop. Un deal greu de urcat. Am mai aflat că, la câteva sute de metri de gară, se intra într-un tunel destul de lung. Mi-a părut rău că nu trecusem şi eu prin tunel.

Chiar i-am împărtăşit regretul meu impiegatului de mişcare, un tinerel blond, de la care aflasem toate cele de mai sus. Mi-a zis că nu era timpul pierdut. Trenul era în gară şi mai stătea încă zece minute. I-am dat de înţeles că aveam alte intenţii.

Vorbea cea mai dulce limbă din câte auzisem de la

plecarea mea din Bucureşti.

— De unde eşti, bădie? l-am întrebat.

— Din Ieşi, di undi să hiu?!

— Şi şi faşi aişi?

— Iaca, ghini. Mân, încolo şi-ncoaşe, trinurile.

— Bine faci. Să trăieşti!

— Mulţămesc ţâii!

Era frig şi aerul străveziu şi curat ducea până hăt departe glasurile noastre. Începea să se crape de ziuă. Era şapte şi jumătate. Pădurea seculară absorbea orice zgomot. O linişte colosală năvălea în valuri dinspre negurile montane. Era ceasul când ziua e încă noapte şi noaptea nu-i încă zi.

În sala de aşteptare, doi tineri – el da, ea nu prea – dormeau ţinându-se de mână. Ea îşi sprijinise faţa urâtă de umărul lui. El avea gura deschisă şi horcăia uşor. Mărul lui Adam, deasupra cravatei strânsă într-un nod sugrumat, se răsfăţa ca un abces gata să spargă.

Vai de ţara care se arată străinilor când încă nu s-a trezit!

După geamul casei de bilete moţăia un moş prizărit. I-au trebuit minute în şir ca să priceapă ce doream.

— Taxi?!… Dar bine, omule, de ce nu iei trenul? E-n gară, doar?

Până la urmă, văzând că nu o scoate la capăt cu mine, s-a plictisit să-mi mai dea sfaturi. S-a convins că nu confundasem locurile, că într-adevăr ştiam că acolo era sanatoriu Tbc, şi nu ospiciu. Mi-a cerut chiar şi să-i arăt banii cu care urma să plătesc taxiul. În sfârşit, a dat telefon şi a chemat un taxi de la Iaşi.

M-am plimbat pe peronul gării cu paşii celui care nu are nimic de făcut. Ziarele şi *Secolul XX* le uitasem în tren, care, între timp, îşi luase… dealul, era să zic valea.

Pornisem, cum era şi normal, cât se poate de încrezător la drum, dar mă poticnisem iar. În afară de o pistă subţirică, Zgornela, nu-mi mai rămânea nimic altceva de făcut decât să iau taurul de coarne. Trebuia să vorbesc cu Manafu, şi asta cât mai repede.

Taxiul a sosit cam după o jumătate de oră.

— Dumneavoastră sunteţi cel care a dorit un taxi? m-a întrebat şoferul, nevenindu-i să creadă că arăt totuşi a pământean.

— Eu.

— Poftiţi! Am lăsat maşina în spatele gării, în parcare.

În timp ce mă conducea spre maşină, l-am întrebat:

— E mare staţiunea asta, Bârnova?

— Este! mi-a răspuns el cu mândria ieşeanului care ştie că până la Ceahlăul lui Cantemir sunt mai aproape muntele şi mănăstirea lui Miron Barnovschi.

Gara avea de toate. Poştă, Miliţie, parcare. Primea o mulţime de lume, din toate colţurile ţării. Sanatoriul, dar mai ales cele două cabane înghiţeau în fiecare zi o mulţime de clienţi.

Taxiul, o Dacie 1300, era în bună stare. M-am suit lângă şofer, m-am înfofolit în haină – era frig de-a binelea –, m-am uitat la ceas şi l-am ispitit:

— Ai de la mine două Kenturi dacă mă duci la Iaşi în aşa fel încât să ajungem înaintea trenului cu care am venit!

I-am aruncat pachetele în poală. Avea o mutră bună pentru făcut reclamă oţetului de mere putrede. S-a uitat la ceas. Era opt şi cinci.

— Păi trenul ăla – a zis el – a ajuns la Iaşi! Acu e-n gară… Sau a trecut de Nicolina.

— Vezi! Ar mai fi timp. Oricum, fă-te că-ncerci!

Sunt sigur că după vorbele acelea nu l-a mai mirat nimic în ceea ce mă privea. Dacă i-aş fi cerut s-o ia pe calea ferată, şi nu pe şosea – care nu era nicidecum înzăpezită – i s-ar fi părut o dorinţă cât se poate de firească atâta timp cât venea din partea mea.

Până la Iaşi am mers în tăcere. Prima parte a drumului, numai serpentine, mi-a plăcut foarte mult. Zăpada dădea naturii sfieli feciorelnice. Pădurea de-abia se trezise la viaţă. Era darnică. Puteai să-i furi oricând puţin din măreţia ei. Dacă n-am fi fost în maşină, am fi auzit poate cântând

câteva mierle.

În Iaşi i-am întins şoferului, odată cu buletinul mititelului, banii potriviţi, şi, pretextând că am treburi mult mai grabnice, mai importante, decât să iau bilet de avion cam neajutoratului meu frate mai mare, l-am rugat să mă aştepte, după ce-şi va fi terminat treaba, în faţa hotelului Unirea. A plecat spre agenţia TAROM ferm convins că mai apoi voi avea chef să mă dacă la băile Purcica, tentat fiind de ideea de a mă scălda în copcă, gol puşcă şi cu un măr în gură.

În drum spre Unirea mi-am cumpărat câteva articole de cosmetică de la o tutungerie deschisă şi duminica, iar de la un magazin de cafea, bomboane şi gumă de mestecat.

Înfăţişarea mi-am schimbat-o într-o toaletă subterană. În unghiul extern al ochiului drept mi-am lipit genele una de alta cu oje incoloră, pe care apoi am înnegrit-o cu rimel, ca să nu sclipească. Dând ochiul peste cap, ai fi jurat că, dacă nu-l aveam scurs, atunci sufeream cel puţin de albeaţă şi ptoză palpebrală. Între dinţi şi obraji, şi sub buza de sus, mi-am vârât gumă de mestecat, devenind subit buflei. Mi-am înroşit discret obrajii cu fond de ten şi am luat o bomboană în gură. Apoi privindu-mă în oglindă, mi-am căutat în adâncul fiinţei o mutră cât mai dură şi mai optimistă. Ceva în genul Căpcăunului Jovial. Ieşise o combinaţie deplorabilă. Parcă eram un lihnit de foame apărut în drum la „Banii sau viaţa!” cu mâinile goale, doar cu un ciolan de cal mort subsuoară.

La Unirea, recepţionera, foarte amabilă, mi-a confirmat că, da, fratele meu, Arcadie Manafu, şi cumnata mea, Rafaela Manafu – nu alta – reţinuseră o cameră pentru zilele de 2 şi 3 ianuarie. Nu se prezentase însa decât fratele meu, care plecase în aceeaşi zi din hotel într-o direcţie necunoscută, renunţând, cu scuzele de rigoare, la cameră, şi fără să-mi lase nici un mesaj. M-am arătat foarte indignat de porcăria lui.

— Altcineva s-a mai interesat de fratele meu? am

gângăvit eu.

Mi-a rânjit cu un zâmbet care-i înconjura tot capul:

— Da, domnule Manafu, rudele dumneavoastră de la miliţie. Şi dânşilor le-am spus, şi eu, şi colegele mele, acelaşi lucru. Aşa că nu mai avea rost să ne plictisiţi, încă o dată, pentru că avem o memorie cât se poate de bună.

M-am cărat cu coada între picioare, surprins să aflu că-mi stătea bine şi în chip de poliţist prins cu ocaua mică. Taxiul meu era în faţa hotelului. Am chemat un cărător de bagaje şi i-am dat banii pentru şofer. Urma să-mi aducă restul, biletul de avion şi buletinul mititelului.

Când s-a întors, l-am întrebat:

— Ce-a zis şoferul?

S-a clătinat de pe un picior pe celălalt şi, văzând că nu-i dau nici un bacşiş, s-a obrăznicit:

— N-a zis nimic, cu toate că i-am transmis că acum vă simţiţi mai bine.

Nu l-am luat în seamă. Am traversat Piaţa Unirii, l-am salutat pe tătucul Cuza şi m-am mirat şi eu, ca toată lumea, de cât de încet merg ieşenii. Cei get-beget. Mi-am dat imediat seama de talentul lor. Sufereau congenital de calopsie. Am pus buletinul mititelului într-un plic, i-am trecut adresa şi l-am azvârlit în despărţitura Locco a unei cutii poştale. Apoi m-am suit într-un alt taxi care m-a dus fără complicaţii până la aeroport.

Nu m-au mai confruntat cu buletinul de identitate – ştiam că nu aveau obiceiul ăsta –, m-au pus în schimb la raze şi s-au convins că nu am nici o armă asupra mea. Miliţienii au fost încântaţi să scape cât mai repede de un hidos ca mine. Chiar dacă posedau sub tejghea poza mea – şi o aveau în mod sigur –, oricâtă experienţă ar fi avut, le-ar fi fost tare greu să recunoască în ea pe nătăfleţul din faţa lor. Erau şi ei convinşi, ca şi mine de altfel, că nu aşa se prind infractorii.

În sfârşit, am decolat. În jurul meu erau mai mult străini. Flecăreau şi ei de-ale lor. Erau şi la ei necazuri – ho, ho, ho,

şi câte încă! Babele se prefăceau pasionate după peisaj. Asta ca să nu-şi vadă bărbaţii cărora li se scurgeau ochii după stewardesă. Zburătoarea la taxi-trapez era conform stasului. Mare avuţie naţională şi femeile astea ale noastre!

Un timp am zburat nu prea sus. Sub noi, câmpia drapată în tonuri cenuşii şi albe părea spinarea unei zebre imense. Fâşii infinite de alb şi cenuşiu intercalate riguros se succedau la nesfârşit. O ceaţă siderală estompa orizontul. Din când în când se zăreau sate îndreptând spre cer braţe de fum.

Apoi ne-am ridicat dincolo de stratul de nori. Acolo era soare, un soare orbitor. Când m-am plictisit să văd nori şi numai nori, mi-am întors privirile spre vecinii mei. Priveau şi ei pe geamuri, cum făcusem eu, sau citeau câte un ziar. Zumzetul avionului mă adormea. Aş fi vrut să rămân treaz. Stewardesa dispăruse, aşa că nu mai avea cine să-mi reţină atenţia. Tânăra din stânga mea era prea tânără. Se cufundase cu nasul într-un maldăr de ziare din care îşi clădise în poală un adevărat castel de hârtie. M-am întors spre ea:

— Sunteţi atât de amabilă – i-am zis – să-mi împrumutaţi şi mie unul din ziarele dumneavoastră?

Nici nu s-a uitat la mine, doar a mormăit:

— Aveţi pe scaunele din spatele avionului câte doriţi. Puteţi să vă luaţi şi singur.

Astea de mici sunt obraznice! Mi-am luat singur câteva ziare, dar nu m-am mai întors lângă viitoarea scorpie, am rămas acolo, în fund, şi m-am cufundat în lectură. Scânteia avea o rubrică care mă făcea să mă strâmb de râs în fiecare duminică. „Caietul Grefierului” conţinea, duminică de duminică, nişte perle!…

Bine, dar şi azi e duminică!… Înţepenisem. Înţelesesem, în sfârşit, cine era ucigaşul Rafaelei Manafu.

IX. CU REVOLVERUL DUPĂ MINE

„Trebuie să vrei! auzi! fiindcă-ţi trag palme, mă-nţelegi!…”

Cu liftul de serviciu al subconştiinţei mele urca spre infinit o doamnă bezmetică, cu priviri adânci, halucinante. Uram… Cu toate că încă nu era nevoie, mi-am legat centura de siguranţă. În felul acesta mă simţeam mai sigur pe gesturile mele. Am închis ochii şi am refuzat să mă mai gândesc la descoperirea făcută. Mi-era silă.

Am ajuns, fără incidente neaşteptate, într-un Bucureşti îngropat în dulci troiene de zăpadă. Era duminică, omenirea păşise într-un decor feeric, ningea din chiar bucuria universului. Pământul leşinase alb, mişcările se insinuau letargic, destinul pivota şi timpul suferea anonim de levitaţie.

Pe făptura platinată de la Informaţii am chestionat-o cu abilitatea unui chinez adoptat de Cosa Nostra. M-a lămurit cum nu se poate mai bine. Acum ştiam aproape tot. Cum am scăpat de gura ei, m-am oprit în faţa primului telefon. Am format, cu degete înfrigurate, numărul lui Parandărăt. M-a identificat imediat.

— Salut, Belea! a zis el mieros. Ce-ai mai făcut?…

— Vreau lista pasagerilor zborului nr. 5 Bucureşti – Iaşi din 3 ianuarie.

A trecut ceva timp până când a înţeles.

— Greu, greu, a pufnit el pe nas, dar, se face!

— Vreau lista tuturor străinilor care au călătorit cu avionul ăsta şi care se mai află în ţară. Vreau adresa unde locuiesc, în momentul de faţă, fiecare…

— N-ai vrea, cumva, şi numărul firelor de păr care le cresc ăstora pe limbă?!…

— Gura! Ascultă, sunt pus pe rele!

— Când n-ai fost tu pus pe rele?! a mârâit el.

— Când îmi dai răspunsul?

— Mâine, poimâine… La ce-ţi trebuie lista?

Nu i-am răspuns. Am trântit telefonul şi am tăbărât pe un taximetrist amator. Roiau destui prin preajmă. De profesionişti îmi era frică. Ăştia s-ar fi putut să aibă semnalmentele mele. Ar fi fost o nedreptate să fiu arestat tocmai acum. Nu mi-ar fi păsat câtuşi de puţin, sau foarte puţin, dacă aş fi fost arestat cu o oră în urmă, atunci când mi se părea totul ratat, terminat.

Într-una din maşinile parcate în faţa casei Serenei am zărit, printre alte lucruri cunoscute, Nikonul cel atât de puţin folositor într-o noapte oarecare. M-am întrebat cu uimire de ce aflam cu atâta întârziere de faptul că Serena avea maşină. Atâtea alte lucruri s-ar fi rezolvat într-alt fel, şi cu mai multă uşurinţă.

Serena înlăturase toate lucrurile care ar fi putut împiedica lumina să intre prin ferestre şi se îmbăia cuminte într-o ploaie de fotoni. Părea venită de undeva din spaţiu, odată cu fulgii de nea încremeniţi în aşteptarea ei. Instalată într-un fotoliu, cu o măsuţă joasă în faţă, îşi dădea în cărţi, bând cafea.

Cu tot machiajul meu, ceva se schimbase în mine. Probabil că arătam crunt, mai crunt decât un urs grizzly rănit. Obosit, scârbit, turbat…

Uimirea ei era enormă. Rămăsese, uitându-se la mine, cu cărţile suspendate în aer. Aducea cu o squaw iubitoare care îşi aştepta în wigwam soţul plecat la piaţă. Numai că soţul se întorcea oţărât rău, pus pe harţă, de parcă nu i-ar fi rămas din banii de coşniţă nimic şi pentru inima lui. Cărţile de pe masă, prea multe dame la un loc, îi prevesteau o ceartă. De aceea probabil nu mă întrebă nimic. Mă privea doar în tăcere. M-am uitat la cartea cu care părea că mă

ameninţă. Un decar de roşu. Cele zece inimioare însemnau mare bucurie.

— Puteai să zici mai din timp că ai maşină.

A făcut nişte ochi mari:

— N-ai fi vrut cumva să te plimbi cu maşina mea?!… De-abia azi de dimineaţă mi-au adus-o de la reparat. Tocmai am picat de la redacţie.

Şi eu care crezusem că de-abia se sculase! Ca să te mai încrezi în femei! Lasă-le nesupravegheate o singură clipă, că o şi şterg de acasă.

M-am demachiat cât am putut de repede, apoi am deschis cartea de telefon şi am căutat numărul ucigaşului. Mi-a răspuns chiar el. Inima a început să-mi bată mai repede. Am închis fără să scot o vorbă.

Serena s-a apropiat de mine şi m-a mângâiat pe obraz. I-am apucat în pumn încheietura delicată a mâinii şi i-am sărutat palma. Pielea ei era răcoroasă şi mirosea a dragoste. Am apucat-o de umeri şi privind-o în ochi i-am spus:

— Am nevoie de pistolul tău.

A înghiţit în sec.

— Nu! a ţipat ea. M-a tras în jos, mi-a luat capul în braţe, m-a lipit de pieptul ei şi a început să repete mecanic, din ce în ce mai uşor: Să nu faci asta! Să nu faci asta!… Eram împietrit şi ea a simţit. Trecându-mi mâinile prin păr, m-a întrebat: Faci bine ceea ce faci?

— Da.

Căldura sânilor ei îmi făcea rău. M-am smuls din braţele ei. S-a îndepărtat de mine, departe, foarte departe. Când a ajuns suficient de departe, a spus:

— Ia-l.

M-a lăsat să mă duc în camera ei singur. Am îngenuncheat în faţa scrinului. Pistolul era la locul lui. Dormea ca un sugar în scutecele lui. Avea aceeaşi putere de sedare, acelaşi număr de supozitoare-somnifer ca şi data trecută. Mi-am ochit imaginea formată într-o oglindă.

Din păcate, palma cu care se spune că prostul se înalţă când îl bagi în seamă nu se vedea. În ea aş fi vrut să nimeresc. Am ridicat cocoşul şi am apăsat pe trăgaci. S-a auzit un zgomot sec, asemănător cu cel pe care îl făcuse brăţara petrecută pe mâna mea de copoiul cel blond. Butoiaşul se învârtise şi locul glonţului tras fusese luat de unul bun.

Oare ce s-o fi întâmplat cu copoiul cel blond? Imaginea lui ar fi trebuit să mă obsedeze, dar nu se întâmplase aşa. Să fi fost oare Serena făptura asupra căreia îmi deplasasem sentimentele cu care îi rămăsesem dator tânărului poliţist? Să fi fost oare gingăşia cu care o iubisem o proiecţie eronată a culpabilităţii mele?

Mi-am băgat pistolul la spate, pe sub Levi’s Jacket şi pulover, între curea şi cămaşă. Răceala şi greutatea lui m-au mai liniştit. Înainte de a o pedepsi pe fiara pe care urma să o întâlnesc, aveam de gând să o privesc adânc în ochi şi pentru asta îmi trebuia siguranţa împrumutată de o armă.

Serena m-a întâmpinat cu indiferenţă. Pentru ea devenisem un străin. Înţelesese că nu mai avea nici o putere asupra mea, că de fapt nu avusese niciodată o putere asupra mea. Mai presus de noi era o forţă mai mare decât dragostea mea pentru ea, dragoste de care, în clipele acelea, începuse să se îndoiască. Eu ascultam de forţa aceea mai presus de mine, îmi puneam viaţa în pericol pentru altceva decât pentru dragostea noastră. O înşelam, şi asta nu mi-o putea ierta. Credea că răceala ei era cea mai grea pedeapsă pe care mi-ar fi putut-o da. Dacă aş fi acţionat pentru bani, sau din răzbunare, ar fi mers, poate, cu mine la luptă. Aşa însă, dragostea ei mă condamna la moarte, şi, în clipele acelea, eu dispăream din sufletul ei.

Am părăsit-o fără să scot o vorbă, fără să-i mulţumesc. Înainte însă de a deschide uşa mi-a zis, privind pe geam:

— Ar fi mai bine să-mi laşi cheia.

Am ridicat din umeri şi am scos cheia din rotocolul ei de oţel. I-am aruncat-o şi ea a prins-o din zbor.

— Să înţeleg că nu ne vom mai vedea?

Nu mi-a răspuns. A continuat să privească pe geam. Am ridicat din nou din umeri şi am ieşit. Am intrat în prima farmacie deschisă şi am cerut un flacon de Propranolol din care am luat două comprimate dintr-odată. Înainte de a le înghiţi le ţinusem pe limbă şi acum limba îmi amorţise uşor. Până când medicamentul urma să-şi facă efectul pe deplin, am aşteptat într-o agenţie Loto. Am răsfoit puţinele *Sporturi* strânse de la începutul anului şi m-am convins încă o dată, cu toate că nu mai era nevoie, că aveam dreptate.

Când inima a început să-mi bată cu frecvenţa ceasului, am ieşit în stradă. Eram liniştit. Mă ajuta şi vremea. Ningea mirific şi până la bârlogul ucigaşului am mers pe jos, fără să mă uit nici în stânga, nici în dreapta.

Draperiile nu lăsau să pătrundă nici o geană de lumină. O veioză îşi împrăştia lumina ruginie doar deasupra biroului. Un fum albăstrui plutea în aer. Mirosea a cafea şi a tutun. O cameră cu pretenţii de austeritate. Pereţi văruiţi în tonuri verzi, închise. În căminul cu consolă de marmură, consolă pe care sclipeau roşcat vase de aramă, agoniza un foc ce împrăştia lumina unui pumn de rubine presărate pe o tipsie de argint. Pe colţul biroului, un uter de cristal nutrea doi albi trandafiri. Pe podeaua de scânduri, verzi şi ele, o blană de urs. Şi peste tot, cărţi.

Era îmbrăcat într-un pulover pe gât, din lână groasă. Culoarea castanei de abia ieşită din găoacea ei ţepoasă. O inimă albă, stilizată, încastrată cu migală de mâna pricepută a împletitoarei în chiar modelul puloverului, îi dădeau acestuia o eleganţă ieşită din comun. În această inimă albă, mare cât o palmă de copil, era brodată cu fir sângeriu monograma: A. M.

— Bună ziua, domnule criminal.

A ridicat, tresărind, ochii din hârţoage. Părea mai mult decât mirat. Ochii i s-au îngustat până au devenit două tăieturi fine în pielea obrajilor. De încordare i-au trosnit

fălcile.

— Pe unde ai intrat?

I-am arătat cheia pe care, cândva, mi-o dăduse chiar el şi m-am aşezat în faţa lui, într-un fotoliu de piele bej.

— Iată-ne din nou faţă în faţă, am oftat. De data asta nu mai porţi nici ciorapul şi nici jartiera cu care aruncai, altădată, săgeţi.

S-a prefăcut a nu pricepe o iotă din ce spuneam. Mâinile i s-au strâns într-un gest spasmodic şi unghiile i s-au albit.

— Îndrăzneşti, a lătrat, să păşeşti în casa pe care ai transformat-o în cavou?!

A încercat chiar să se dea la mine. M-am ridicat lenevos, m-am aplecat peste birou şi i-am măturat mutra sclifosită cu un formidabil jab de stânga. În decorul acela stilat, lovitura a sunat anapoda. Nu-l afectase cine ştie ce, aşa că, atâta timp cât încă mai era năuc l-am pocnit drept între coarne cu un prespapier de marmură prevăzut şi cu sugativă. Pe fruntea lui lată, de animal sacru, n-a mai lucit apoi nici o picătură de sudoare. A icnit şi făloşenia i s-a năruit ca un castel de cărţi de joc.

Mi-am reluat locul, dar, pentru mai multă siguranţă, m-am aşezat nu chiar în fotoliu, ci pe unul din braţele acestuia. Astfel îl supravegheam mult mai uşor, îmi era mai la-ndemână.

A revenit din lumea confuziilor treptat-treptat. Ceea ce-i făcusem nu-mi bucurase câtuşi de puţin sufletul. Dacă mi-ar fi dat prilejul, mi-ar fi făcut plăcere să-l torturez.

— Ai în faţa ta un îmblânzitor de cobre, l-am avertizat. Dacă încerci să muşti, voi fi necruţător! Până acum nimeni nu şi-a bătut joc de mine. Ai încercat tu, dar nu ţi-a mers. Eşti un prost!... Şi pe deasupra, laş.

A fornăit pe nas, ca un animal marin revenit la suprafaţă:

— Laş! De ce laş?

— De ce nu m-ai ucis când m-ai avut în mână?

— Nu-i timpul pierdut! a rânjit.

M-am aplecat şi l-am pălmuit din nou. Buza de jos i-a

plesnit. Eram pornit. Îmi revenise în minte noaptea când mă transformase în sacul lui de antrenament.

Împietrise. Nimeni nu-l tratase cum o făcusem eu. Privirile lui exprimau resemnarea omului năpăstuit pe nedrept. Înţelesese, în sfârşit, că eram mai puternic decât el, că-l puteam zdrobi când aş fi vrut.

— Crezi că mai suntem pe vremea când te lăsam să-ţi faci de cap?

A scuipat într-o batistă un firicel de sânge, apoi a scos urletul clasic:

— Ce vrei de la mine, asasinule?

Formidabil! Formidabil cum o învinuire, fie chiar nedreaptă, poate trezi în mine un ascuţit spirit autocritic. M-am calmat ca prin farmec, am ridicat din umeri şi am oftat:

— Crăp de râs! Eşti comic!

— Asasinule, asasinule!...

— Ceea ce mă nedumereşte este faptul că pari neajutorat. Mă obişnuisem să te văd făcând pe durul. Ce ţi s-a întâmplat?

A pus mâna pe prespapier şi l-a aruncat spre mine. M-am ferit la timp, aplecându-mă. Bucata de marmură a bufnit surd în perete, fără să explodeze însă, aşa cum ar fi vrut poate el.

— Nu-ţi pierde minţile, domnule inginer. Adună-ţi-le!... Vreau să avem o discuţie constructivă. Deci: nu mă interesează de ce ai ucis. Nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Lungimea lui nu-mi permite să...

M-a oprit cu urletul pe care-l scot nebunii când îi arată cu degetul pe cei întregi la cap. Apoi s-a ridicat, cuprins de o mare indignare, de pe scaunul pe care stătuse şi a ţipat bâiguit:

— Ai tupeul să insinuezi că eu aş fi ucis-o pe Rafaela?!...

N-a mai apucat să continue. Ca şi cum ar fi fost trăsnit de un fulger interior, şi-a dus mâna dreaptă făcută căuş la inimă. Ochii i se holbaseră în orbite şi stăteau gata să-i iasă

din cap. Din gura întredeschisă, care refuza parcă să primească aer, îi ieşea o bolboroseală hilară. Am pus mâna pe vasul celor doi albi trandafiri şi apa pe care i-am aruncat-o în faţă se pare că l-a ajutat. A rămas răsturnat în jilţul lui, într-o stare de semi-prostraţie, gemând slab. Din clipa aceea a început să-mi fie scârbă de el.

— Ascultă-mă cu atenţie, i-am zis. N-am timp de pierdut. Tu, Arcadie Manafu, ai jucat un joc pe care l-ai pierdut. N-am venit să te condamn. N-ai fi capabil să înţelegi ce-ţi impun. Cei de teapa ta răstălmăcesc cum le convine versul shakespearean: „Când bunu-i scump, hoţia-i o onoare!"

— Cabotin, a murmurat el în batista cu care îşi ştergea apa de pe faţă.

M-am făcut că nu-l aud.

— Ai pierdut. Acum a venit vremea să plăteşti. Printre multele poliţe pe care trebuie să le achiţi este şi una semnată în alb. Poliţa asta se află la mine. Pentru faptul de a te fi folosit de mine fără să-mi fi cerut asentimentul, faptă, la drept vorbind, la fel de murdară ca şi un viol, am deschis, eu primul, uşa pe unde vor năvăli creditorii. Îmi doresc partea primul, pentru că-n urma mea vin unii mai răi decât termitele australiene care rod tot, chiar şi traversele căilor ferate. Odată încăput pe mâna ălora, nu va mai rămâne nimic din tine, nu-ţi va mai rămâne nici măcar viaţa, pentru că vei avea bunul-simţ să te sinucizi, sper. Această sumbră profeţie nu se va împlini însă, decât în cazul în care eu voi vorbi. De aceea, închide-mi gura, Arcadie Manafu!… Cât timp mai poţi s-o faci.

Pofta de a-mi astupa gura definitiv, ucigându-mă, i-a luminat pentru o clipă ochii. Mă ascultase cu atenţia pe care i-o acorzi unui copil. La sfârşit a pus mâna pe telefon. Simţeam că încep să-mi pierd din nou calmul, cel mai rău lucru ce mi s-ar fi putut întâmpla.

— Oare de ce nu înţelegi, vizionar ţicnit, că ştiu totul?! Că deţin cheia tuturor lacătelor cu care ai închis porţile, una câte una, în urma ta?

— Miliţia va fi mult mai interesată de fantasmagoriile tale decât mine.

Am clătinat din cap, mi-am înfăşurat firul telefonului pe braţ şi l-am smuls din priză.

— Să dăm cărţile pe faţă, domnule inginer! Văd că eşti incorigibil... Tot nu înţelegi că ai clacat lamentabil şi că singurul lucru rezonabil este să accepţi condiţiile mele?

— În seara crimei eram la sute de kilometri de aici. O ştie orişicine...

— Poate. Nu şi eu, însă. În seara crimei erai la sute de kilometri de aici?! Erai pe dracu la sute de kilometri! Erai doar la câţiva centimetri de mine şi încercai să mă descompui în piesele componente. Lăsasem destule urme ca să-mi poţi atârna de gât moartea neveste-tii. Te credeai în siguranţă datorită alibiului tău, care, drept să-ţi spun, e destul de bine confecţionat, numai că... Numai că pentru un criminal nu există niciodată alibi.

— Văd că povestea ta începe altfel decât o ştiu eu. Toate poveştile, dintr-un anumit punct de vedere, sunt la fel. Toate au un conflict şi mai multe personaje. Noi doi vorbim de două poveşti diferite care au, e drept, acelaşi conflict acelaşi deznodământ, numai că personajele diferă de la una la alta. Cred că pe undeva e o confuzie. Hai să chemăm miliţia, să ne desluşească ea!

Mi-am aprins o ţigară. Începusem să mă plictisesc, începuse să-mi fie cald. Nu mă invitase să-mi scot haina şi nici mie nu-mi trecea prin cap s-o fac. Aveam eu motivele mele.

M-am uitat la chipul omului din faţa mea. Un chip descompus de ură. Pe urâciosul ăsta urma să-l conving să-şi lase veninul de bună-voie. Un şarpe pradă emoţiei, cine ştie, dă un venin mai puţin valoros. Ăstora trebuie să le creezi condiţii cât mai naturale, să le dai impresia că muşcătura lor va fi mortală. Altfel, în loc de venin, secretă vreo poşircă.

— De ce nu vreau să vină miliţia peste noi? Pentru că şi

eu, ca şi tine, sunt un zvăpăiat. Miliţia ne-ar înhăţa pe amândoi, fără discernământ. Or, eu nu am chef să fiu înhăţat de nimeni. Cel puţin până când îmi vor ieşi pasienţele. Îţi propun să stăm departe de miliţie, iar prada s-o câştige cel mai bun dintre noi. Ţi se pare corect?

S-a lăsat pe spătarul scaunului şi a început să divagheze, încercând să câştige timp:

— Să presupunem, să presupunem doar – a ţinut să precizeze mercantilul din el – că într-adevăr eu am ucis. M-am ales cu un lucru ce era şi înainte doar al meu. E drept să împart cu tine ceea ce era numai al meu?

— Domnule, m-am răstit eu la el, dumneata ai făcut murdărie într-un loc nepermis. E drept ca tot eu să şterg urmele şi tot eu să-ţi plătesc şi amenda?!... Sunt de acord, contra cost, să fac primul gest. E dezonorant, dar, silit de împrejurări, sunt nevoit să accept şi aşa ceva. Amenda însă ai să ţi-o plăteşti singur. Bineînţeles, numai în cazul în care am să te pârăsc. N-am de gând s-o fac însă, pentru că ar fi cam acelaşi lucru cu a-mi tăia craca de sub picioare, cracă care nu-i, nici mai mult nici mai puţin, decât o rămurică a pomului lăudat. Iar de pedepsit, vei fi pedepsit îndeajuns şi altfel, altfel decât ar putea să o facă, pârându-i-te, justiţia umană. Pentru că există o justiţie mai presus decât aceasta: propria-ţi conştiinţă. Când ai să încapi pe mâinile ei, va fi vai şi-amar de capul tău! Tot în juvăţ ai să ajungi...

— Văd că mă implici într-o crimă. Pe baza căror probe îţi permiţi să afirmi astfel de lucruri?... N-am săvârşit nici o crimă, omule!

— Ai săvârşit o crimă şi ai propus chiar şi criminalul. Şi propunerea ţi-a fost acceptată. O crimă ispăşită de cineva în a cărui nevinovăţie nu cred decât doi oameni, adevăratul făptaş şi pe nedrept pedepsitul, satisface pe toată lumea. Ai manevrat în aşa fel încât să fiu neîndoielnic bănuit. Toţi cred că eu am ucis şi ţi-ar fi reuşit întreaga panaramă, dacă n-ai fi comis o greşeală pe care am descoperit-o eu, pentru că numai eu o căutam. De ce o căutam numai eu? Pentru

că numai eu ştiam că ea există şi că trebuia căutată într-alt loc decât cel în care căuta miliţia. N-au descoperit-o şi alţii pentru că nu avea rost să-şi complice existenţa din moment ce le stătea deja la îndemână un criminal pentru nevastă-ta. Cum am ajuns la tine?... Simplu. Fiind cel mai în măsură să aflu adevărul, pentru că dintre toţi eu eram singurul înarmat cu o admirabilă unealtă de studiu: certitudinea că nu ucisesem eu. Şi mai ştiam că nu există crimă perfectă. Descoperind greşeala care se comite invariabil în orice crimă, am ajuns la tine, cu toate că nu te căutam pe tine...

Mă privea surâzător. Mă enerva să mă uit permanent la el, să-i supraveghez tot timpul mişcările. Lucrurile din cameră îmi distrăgeau atenţia. Camera se impregnase de personalitatea lui. Nu ştiu de ce, lucrurile din jurul meu lăsau să se înţeleagă că ordinea era pentru Arcadie Manafu o povară, ca şi onoarea de altfel. Trăgând un fum din ţigară, mi-am reluat şirul întrerupt al gândurilor pe care le debitasem cu voce tare:

— Ai plecat de la premisa că nimănui nu-i va trece prin cap să-ţi pună la îndoială alibiul. Oricine te-ar fi bănuit s-ar fi lovit ineluctabil de ceea ce, la prima vedere, poartă numele de „imposibilitatea temporară de a comite o crimă”.

A răsuflat uşurat, chiar a zâmbit.

— Începusem să cred că nu ştiai că am ajuns la Iaşi cu chiar trenul cu care am plecat. Mai rămâne să-ţi aduc la cunoştinţă că nici fraţi gemeni nu am. Uite, ştii ce: cred că pe undeva ai comis o greşeală. Te înşeli groaznic! Nu eu am comis crima de care mă acuzi. N-aveam, aşa cum singur ai spus, posibilitatea...

— Ba da, am oftat. Numai la prima vedere n-aveai.

— Sunt curios să aflu, s-a cramponat el, cum aş fi putut-o face. Povesteşte-mi, am să te ascult! Ştii de ce? Pentru că, odată, chiar avusesem de gând să... Hm, te ascult! Ştii să povesteşti barem frumos? Vezi să nu m-adormi...

S-a întins, a căscat. Nu mai părea deloc oprimat. Ardeam

de nerăbdare să înţeleg motivul pentru care îi mergea bine.

— O să-mi dau silinţa să nu te adorm. Dacă voi fi însă monoton, nu va fi vina mea. Eu relatez doar ce ai înfăptuit tu... Acum patru zile, în dimineaţa zilei de 3 ianuarie, ai plecat la Iaşi cu acceleratul de unu şi cinci minute. Nu are nici o importanţă felul cum ţi-ai manevrat nevasta ca să nu te însoţească. Important este faptul că deţineai bilete pentru ambele cuşete ale unei cabine de dormit clasa întâi. După plecarea trenului, l-ai chemat pe însoţitor şi i te-ai dat puţin în stambă. Ai înghiţit chiar şi o bulină inofensivă, lăsând să se înţeleagă că ar fi un somnifer. Te dădeai „monsieur Nevroz en personne”. Ce mai, l-ai făcut pe însoţitor să creadă că vei dormi până la Iaşi neîntors. N-avea nici un motiv, după ce te văzuse în pat, îmbrăcat în pijama şi cu somniferul luat, să te bănuiască, atunci când te-a văzut ducându-te la toaletă, că ai vrea s-o întinzi. Cu toate că deţine o informaţie care te-ar pune cu botul pe labe, găgăuţă ăla de însoţitor ar jura oricând că nu te-ai clintit din tren.

— Şi am făcut eu într-alt fel?!

În focul mocnit din cămin a trosnit un tăciune. În cameră se răspândi un miros plăcut. Nu fusese un tăciune, ci un măr, a cărui coajă plesnise. Fără să-l scap din ochi, am scos cu un vătrai merele pe care şi le pusese la copt. Fâsâiau. Din crusta zbârcită, crăpată, acoperită de o spuză fină de cenuşă, li se prelingea o sevă groasă, dulce. I-am aruncat şi lui unul. Pe celelalte mi le-am oprit mie.

— La toaletă ţi-ai scos halatul şi pantalonii de pijama. Pe dedesubt erai îmbrăcat de stradă. Ai coborât la Ploieşti. Fiind în coada trenului, vagoanele de dormit se opresc întotdeauna în afara peroanelor. Când ai coborât, nu te-a văzut nimeni. Ai lăsat uşa vagonului neblocată sau ai avut cu tine o cheie specială C.F.R. cu care se pot debloca uşile din afară. Din gară ai ridicat paltonul gris, palton pe care avuseseşi grijă să-l depui din timp la „Bagaje de mână”. Sărbătorile de iarnă se sfârşiseră. Lumea era obosită,

nebună. Nimeni nu-şi dorea nimic altceva decât să ajungă cât mai repede la el acasă. Nimănui nu-i ardea să înregistreze eventualul tău trac. Ai luat, nebăgat de nimeni în seamă, primul tren spre Bucureşti. În seara aceea, în noaptea aceea mai bine zis, cred că spre Bucureşti trenurile treceau din cinci în cinci minute. În jurul orei trei fără un sfert ai fost în Gara de Nord. Dacă eşti băiat deştept, găseşti prin preajma gării o droaie de chilipirgii cu maşină, dispuşi, contra cost, să te ducă şi la dracu-n praznic. În zece minute ai ajuns în colţul străzii, apoi în faţa casei, unde te-am văzut eu, dar şi tu pe mine, pentru că ai priceput, dintr-o ochire, cine era în maşina Albotenilor. Ai constatat, satisfăcut, că la apelul tău răspunsese toată lumea prezent, adică: asasinul, victima, măgăreaţa…

— De ce eşti aşa sigur că eram tocmai eu?!… Să zicem că eram eu. N-o poate dovedi nimeni…

Am continuat, fără să-i dau atenţie:

— Pe vremea aceea, lăsând la o parte faptul că mergeai pe vine ca să pari mai scund, într-adevăr, nu-mi trecea prin cap că ai fi tu. Tu, din mai multe motive, erai scos din cauză. Pe vremea aceea te confundasem cu amantul Rafaelei.

— Rafaela n-a avut nici un amant! Visezi!

Minţea. Eram sigur că minţea. Se iubea însă atât de mult, încât nici acest pretins mic avantaj asupra persoanei lui nu dorea să mi-l dea.

— Cum poţi fi atât de meschin?! Ai tăria să-ţi ucizi nevasta, dar te deranjează, fie şi la modul ipotetic, ca ea să fi avut un amant!…

A făcut un gest de superioritate, adică: ce-nţelegi tu! Sau, nu te pune cu nebunii. Blândeţea studiată cu care mă trata mă enerva cumplit. Altădată, chiar dacă truca, era mai leu. Se purta aşa pentru că îi propusesem o afacere şi afacerea aceea începuse să-l intereseze. Mi-ar fi făcut plăcere, încă mi-ar fi făcut plăcere să-l torturez. Presimţeam însă că-mi cocea ceva cu mult mai subtil decât această

mică satisfacţie. De nerăbdare, palpitam.

— Şi ce-am mai făcut? a mârâit el zeflemitor.

— A, un fleac! Ţi-ai trimis nevasta la culcare pentru totdeauna. I-ai prezentat viaţa în culori atât de sumbre, încât n-a ezitat o clipă, n-a regretat un minut, şi s-a cărăbănit, cu picioarele înainte, spre celălalt tărâm. Apoi, după ce mi-ai vârât o ţepuşă în trup ca să faci totul cât mai verosimil, mi-ai tras o cafteală numărul unu. Pentru că astăzi eşti însă pomul lăudat, ar trebui să nu-ţi port pică. Să te iert… Numai că eu nu te pot ierta. Eu te urăsc. Pentru că m-ai terciuit inutil, dintr-un sadism idiot în virtutea căruia, atunci, ai fi ucis pe oricine. Ar fi fost mult mai convenabil pentru tine să mă fi ucis. De ce n-ai făcut-o?

A ridicat din umeri:

— Bălmăjeli, simple bălmăjeli!

— Nu m-ai ucis pentru că nu aveai voie. Moartea mea nu ar fi justificat dispariţia timbrelor… Eu te scoteam din cauză tocmai datorită acestui motiv. Nu-mi venea, o clipă, să cred că ai fi în stare să te furi pe tine însuţi. Că ai fi criminal, mi-a trecut prin cap, dar faptul că nu m-ai ucis mi-a abătut gândul pe alt făgaş. A fost o lucrare cât se poate de fină. Pe de o parte îndreptai atenţia miliţiei spre mine, pe de altă parte, îmi scoteai mie din cap gândul că tu ai fi asasinul.

— Eşti copil! Dacă ar fi aşa cum zici, de ce nu te-ai dus la miliţie ca să te dezvinovăţeşti?

— Am avut eu motivele mele.

— Ce-ar fi să le dăm un telefon?

— N-ai decât. Notează-ţi numărul: 061.

A constatat, cu o uimire prostească, scrâşnind din dinţi:

— Încep să mă enervez!

— Văd. Rămâi însă calm. Am nevoie de tine aşa.

— Tot ce ai debitat până acum nu sunt decât simple supoziţii. Supoziţiile unei minţi bolnave.

— Aşteaptă. Am şi probe.

— Nu fug nicăieri, cu toate că – s-a uitat la ceas – n-am prea mult timp de pierdut cu tine. Fii scurt, te rog! N-am

chef să ne prindă noaptea împreună. Mai am şi alte treburi de făcut, mai bune decât să te conving că eşti pe un drum greşit.

Terminasem de ros şi ultimul măr. Cotoarele le aliniasem frumos pe biroul lui. Aveam de gând să le iau la a doua mână. Mă înnebunesc după sâmburii de măr. Mi-am schimbat puţin poziţia, începusem să amorţesc, şi mi-am continuat povestirea:

— Îţi îndepliniseşi, punct cu punct, pas cu pas, primele mişcări. Eu căzusem în laţ şi nimic neprevăzut nu-ţi tulburase activitatea de criminal începător. N-a pus nimeni la îndoială nevinovăţia ta, gândind că nu puteai înfăptui o crimă în Bucureşti din moment ce plecaseşi la Iaşi şi chiar ajunseseşi acolo cu acelaşi tren. Mai ales că nu se chinuiau să caute mai departe de lungul nasului. Şi lungul nasului, în cazul de faţă, eram chiar eu. Tu ieşeai din cauză pentru că nici cu maşina şi nici cu avionul n-ai fi putut recupera timpul pierdut în cazul în care ţi-ar fi trecut prin cap să te apuci de crime. În mod obişnuit, nici un avion nu ajunge în Iaşi înaintea trenului cu care călătoriseşi.

Avea cea mai nedumerită mutră din lume. Ai fi putut jura că era de bună-credinţă.

— Atunci, chiar nu văd cum…?!

I-am făcut semn să o lase mai moale şi am continuat:

— În zile deosebite însă, în zile de sărbătoare, sunt curse care se suplimentează. Am aflat lucrul acesta de abia azi de dimineaţă.

Pentru o clipă prin faţa ochilor mi s-a perindat chipul Serenei. L-am alungat înapoi în neant. Trebuia să-mi concentrez întreaga atenţie asupra şarpelui din faţa mea, şarpe care m-ar fi putut transforma oricând în caduceu.

— Curse suplimentare!… Aha, acum îmi explic cam cum ai vrea să împingi spuza pe turta mea!

Mi-am ales un alt cotor şi am început să-l puric de sâmburi.

— Hai, fii sobru!

— Omule, a sărit el cu gura, eu am fost căutat de miliţie chiar în tren, nu-nţelegi? M-au trezit la Bârnova. Eram în tren.

— Erai. Dar numai de câteva minute. Te suiseşi în tren doar cu câteva minute înaintea miliţianului însărcinat să te verifice. Din cauza asta ai răspuns greu, din cauza asta erai buimac. Nu te aşteptai să te ia la întrebări chiar atât de repede. Repeziciunea cu care au lucrat a fost însă, ironie a sorţii, în favoarea ta.

— Pretinzi că am luat avionul din Bucureşti? A fost o cursă care să ajungă la Iaşi înaintea trenului?! Eu unul n-am avut idee de aşa ceva. Aş fi renunţat, în cazul acesta, la biletele de tren. Numai din cauza Rafaelei, care nu suporta avionul, nu am…

— Lasă-te de gogoşi! În dimineaţa zilei de 3 ianuarie, spre Iaşi au plecat două avioane, nu unul singur. Primul, cel suplimentar, cel cu care ai zburat tu, a ajuns la Iaşi cu puţin înainte de şapte. Şi asta tot astăzi am aflat.

— Şi nu cumva ai mai aflat că eram trecut pe lista pasagerilor?!

— N-am primit încă răspunsul la fleacul ăsta.

— Scorneala asta, mai bine zis.

— Cu o maşină bună, de la aeroport până la Bârnova faci în jur de o jumătate de oră. Suficient ca să ajungi la timp în gară, să aştepţi trenul de Bucureşti, să te sui în el nevăzut de nimeni, pentru că încă te mai proteja întunericul şi somnul în care erau cufundaţi toţi, să te schimbi la toaletă şi să apari pe culoar ca şi cum ai fi venit de la un pipi intempestiv. Şi, pe deasupra, să mai ai şi norocul chior ca la câteva minute să sosească miliţia ca să te verifice. Normal că dacă ai fi fost acuzat de crimă, miliţia ar fi fost prima care ar fi pufnit în râs ca la auzul unei glume bune.

Afişa un calm tâmp. Fuma nonşalant. În nici un caz, însă, nu era nebun. Siguranţa pe care o etala mă scotea din sărite. Făceam sforţări imense să rămân calm. Marele hop de abia urma.

— Realizezi că până acum ai debitat doar o poveste? Frumoasă, e drept, dar numai o poveste. Nici un sâmbure de adevăr, nici o dovadă! Vorbe goale, supoziţii.

Terminasem şi cotoarele. Mi-am aprins o ţigară. Eram nerăbdător.

— Greşeala ta urmează de-abia acum. O greşeală infimă, à la Prevert. O greşeală la fel de mică ca aceea de a scrie girafă cu doi de f… Ai auzit de unul Radhouano Bouster?

— Nu!… Cine mai e şi ăsta?!

— Un crosist.

— Şi nu cumva, a râs el mânzeşte, ai pus pe urmele mele un crosist? Un crosist care să alerge în urma trenului şi să-mi supravegheze mişcările?!

Intenţia lui fusese să fie ironic. Eu unul n-am râs.

— Nu, dar fără să ştie, cam asta a făcut.

— Explică-mi.

— Tipul a câştigat unul din cele mai faimoase crosuri din lume. Crosul de la Sao Paulo din noaptea de Anul Nou.

— Să fie sănătos.

— Despre victoria lui, ziarele au scris de abia pe data de 3 ianuarie. Pe întâi şi pe două nu apar ziare.

S-a încruntat:

— Să fie şi astea sănătoase!

— Să fie. Numai că ziarele au apărut în ziua de 3 ianuarie după ora de plecare a trenului tău.

Pricepuse. Pe chip îi apăruse un rictus urât. Ochii i se rostogoleau în toate părţile după ajutor. I se făcuse şi mai frică.

— Din cauza surescitării ai adus cu tine în tren, unde ai avut neşansa să le uiţi, ziare luate din avion, ziare proaspete, de-abia ieşite din tipografie. Asta ţi-a fost greşeala, Arcadie Manafu. Eşti un prost!

S-a ridicat ameninţător în picioare. Arăta teribil, dar mie nu-mi inspira nimic altceva decât silă. Nu-mi doream nimic altceva decât să terminăm cât mai repede.

— Stai jos, altfel eşti în pericol de moarte! L-am avertizat.

Nu glumesc! Dacă încerci ceva împotriva mea, am de gând să te omor.

— Ce vrei de la mine?

Am tuşit, l-am privit în albul ochilor şi i-am spus:

— Cu toată scârba pe care mi-o inspiri, am să-ţi iau o bună parte din agoniseală. Am nevoie de bani, de foarte mulţi bani. Dolari.

Privirea lui trecea prin mine ţintind la ceva foarte îndepărtat.

— Bani, dolari!… Ce ştie unul ca tine cum se cheltuiesc banii? Banii sunt asemeni unui vin vechi, preţios. E păcat să-l bea oricine. Cât vrei?

— Cincizeci de mii.

— Cincizeci de mii?!… Bine, dar asta înseamnă tot, tot ce am.

— Tot ce se poate. Nu mi-e milă de tine.

Îi zvâcneau tâmplele. Şi-a aprins o ţigară. Când a terminat n-a mai ştiut ce să facă cu mâinile. Îi asudaseră palmele. Şi le-a şters, ca un jucător ce era, mai întâi de lemnul rece al biroului, apoi de pulover. Căzuse într-o muţenie totală. Gândea. Se reculegea. L-am lăsat în pace. Şi vânătorul îi acordă animalului rănit înainte de a-l ucide o clipă de răgaz.

Într-un târziu a ridicat ochii spre mine şi, după o lungă bucată de timp, timp în care ne-am privit ca în seara jocului în care trişaserăm amândoi, a zis:

— Nu-ţi pot da tot.

— Ba ai să poţi.

— E inuman!…

Nu m-am putut stăpâni, am râs:

— E adevărat deci ce se spune despre umor: Umorul izvorăşte din ridicol, iar ridicolul din nepotrivirea intuiţiei cu gândirea abstractă. Eşti un umorist, Arcadie Manafu!…

— N-am toţi banii ăştia! a continuat el să se lamenteze.

— Trebuie să-i ai! Din pământ, din iarbă verde, ai să-mi dai banii ăştia. Altfel eşti un om mort!

— La ce dracu-ţi trebuie atâţia bani?

Am ridicat din umeri. A murmurat ceva neînţeles, şi-a stins ţigara din care trăsese doar câteva fumuri şi tocmeala a început:

— N-am bani. Am să-ţi dau în schimb timbre. Jumătate din ele, însă.

— Nu, ai să-mi dai bani! N-am ce face cu nişte timbre pe care de altfel nici nu le mai ai. Bani. Exact cât ţi-am cerut.

— Nu-ţi pot fabrica dolari pe loc.

— Ştiu. Îmi poţi da însă recipisa băncii unde ai vărsat banii.

A rămas mut. După foarte mult timp, a zis:

— Pe ce te bazezi când afirmi că aş avea bani în străinătate?

— Ar fi fost o nerozie să încerci să-ţi valorifici, de-abia acum, colecţia. Acum când toată lumea e cu ochii pe tine. Lucrul l-ai făcut cu mult timp în urmă. Fără ştirea Rafaelei. Cred că de aceea a şi murit. Aflase. Înţelegi tu ce vreau să spun, nu?… Recipisa, te rog!

A schiţat un zâmbet amar. Buzele i s-au subţiat neverosimil de mult. Apoi a pufnit pe nas, învins:

— Bine.

A dat să deschidă un sertar al biroului. Am sărit ca ars de pe locul meu.

— Nu te-atinge de nimic! am strigat.

M-am repezit la el şi l-am împins din şold, cu scaun cu tot, mult înapoi, cât mai departe de birou. Eram tot timpul cu faţa la el, încercând să nu-l scap din ochi.

Am deschis, rând pe rând, fiecare sertar. Nicăieri nici o armă. Numai hârţoage şi nimicuri de birocrat. Gume, creioane, seturi întregi de creioane, linii, ascuţitori, cerneluri, tuşuri, peniţe. Prostii. Am cercetat cu mâna, pe dedesubt, tăblia biroului. Nimic.

M-am retras, mergând cu spatele, la locul meu. Între timp se apropiase şi el de birou.

— Nu umbla cu prostii! l-am avertizat.

— Eşti caraghios de circumspect!

A început să caute printre hârtiile unui sertar. Era aplecat mult spre dreapta. Peste puloverul de culoarea castanei coapte i se revărsase o coamă ca de lup, dar umerii largi i se gârboviseră. Era un tip terminat.

S-a îndreptat. Am tras în chiar clipa când mâna i s-a ivit de dedesubt purtând un pistolet micuţ, ca o jucărie.

Scosesem pistolul Serenei, îi ridicasem, calm, cocoşul şi-i îndreptasem ţeava spre el, rotindu-mă uşor cu tot corpul, în aşa fel încât îmi orientasem umerii perpendicular pe scaunul pe care şedea. Nu-mi rămăsese decât să dau la o parte cu mâna dreaptă pulpana hainei pe care n-o scosesem de pe mine şi să apăs pe trăgaci.

Aşa şi făcusem şi mâna nu-mi tremurase nici o fracţiune de secundă.

Niciodată nu întinsesem într-atât coarda. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Totul se petrecuse fulgerător, gesturile se precipitaseră toate în acelaşi timp. O flacără roşiatică ţâşnise de pe ţeava pistolului şi se auzise o bubuitură care făcuse să zăngăne geamurile. Inimioara de pe pieptul lui explodase şi urâta spărtură se umpluse de un sânge colcăitor. Un sânge roşu, gros, cremos.

Căzuse pe spate, împins parcă de o mână nevăzută. Braţele lui bătuseră aerul răsturnând veioza. Rămăsesem, în mână cu pistolul care scotea un fum înecăcios, pe întuneric, dezorientat. Focul, pâlpâind slab în cămin, răspândea o lumină prea palidă ca să-mi poată fi de folos cu ceva.

Când geamurile au încetat să mai zăngăne, de undeva de la parter, s-a auzit un urlet ca de animal înjunghiat. Părul mi s-a ridicat în cap măciucă. Paralizasem. Eram incapabil de orice gest. Gândul că Arcadie Manafu fusese un prost mai mare decât crezusem eu mă năucise.

Cândva amputasem, ceva mai jos de genunchi, gamba unui bolnav de arterită. Mirosul osului viu scrâşnind încins sub ferăstrău se amesteca cu duhoarea cangrenei, duhoare

pe care bandajele albe nu o puteau opri. Una dintre colegele mele ţinea cu amândouă mâinile de picior, ca acesta să nu se clintească din loc. Lucram de o jumătate de oră, admirând stoicismul cu care se călea tânăra mea colegă, când, fără o vorbă, viitoarea doctoriţă a leşinat. Genunchii i se înmuiaseră şi ea căzuse, lumânare topită, pe cimentul rece, lucios. Printre bandajele ce i se desfăcuseră între mâini, ieşiseră la lumină nişte viermi alb-verzui, mari şi graşi. Îmi venise, pentru o clipă, să vomit. Atunci, ca şi acum, mă încerca o greaţă imensă.

În jurul meu era o lumină plăpândă. Jarul din cămin mocnea de abia licărit. Rămăsesem privind în gol, tocmai mă întrebam ce urma să fac, când o mână grea m-a apucat de braţ şi mi-a deşţepenit dintre degete pistolul. Era Serena. Nu m-am mirat pentru că nu mă mai putea mira nimic.

Serena m-a zguduit şi m-a tras afară din odaie, afară din casă. În stradă, cu cheile în contact, aştepta maşina ei. Am dispărut din dreptul Casei de Pompe Funebre Manafu ca urmăriţi de streche.

Cu Serena la volan am străbătut în goană un oraş adormit sub greutatea plăpumii de zăpadă. Natura suferea de indigestie, de saţietate. La sânul ei, oraşul – rumegător uriaş şi leneş în plină ruminaţie – scotea pe nări, oftând, un abur cald, imaterial. Ningea.

— Tu ai ţipat?

A dat afirmativ din cap.

— Bubuitura m-a speriat groaznic. Cred că a trezit toată strada.

— Mă îndoiesc. Zgomotul, din cauza pereţilor foarte groşi şi a ferestrelor duble, acoperite cu draperii, a rămas în cameră. Cum ai ajuns acolo?

A privit mai întâi în oglinda retrovizoare, a semnalat că depăşeşte şi de abia apoi m-a întrebat:

— L-ai ucis?

Îmi venea greu să vorbesc. Vorbele, dorind să devină

mărturisiri, îmi stăteau în gât.

— Da.

— De ce?

Nu i-am răspuns, n-o simţeam alături de mine. Nici ea nu m-a mai întrebat nimic. M-am ghemuit în colţul meu, aşteptând. Ce – nici eu nu ştiam prea bine. Am gonit – nălucă albă printr-un alb pustiu – spre o ţintă necunoscută. Îmi era frică să nu ne oprească cineva, dar şi eu gândeam – asemeni ei, poate – că, atunci când ninge, omenirea devine mai înţelegătoare.

Am ajuns, odată cu întunericul, într-un orăşel de munte. Sinaia, Buşteni, Predeal? N-aş putea spune care dintre ele. Ne-am oprit în faţa unei vile minuscule, pierdută printre crengi de brad încărcate de zăpadă. Semăna leit cu căsuţa celor şapte pitici.

Serena îl cunoştea pe administrator. Ne-a dat o cameră cu radio şi televizor, curată şi caldă, mirosind a lemn de brad proaspăt geluit.

Când am rămas singuri, ne-am privit lung, în tăcere. Nu mai aveam nimic a ne spune. Ca doi străini salvaţi, după o noapte de chin, de sub dărâmăturile unui cutremur. Acum, pentru prima oară, ne priveam în ochi, să ne ţinem minte, înainte de a pleca, fiecare cu Salvarea lui, în direcţii diferite.

Într-un târziu, Serena a stins lumina, s-a dezbrăcat şi s-a băgat în pat. Am rămas să fumez singur, cu capul în palme şi coatele pe genunchi. Nu mă gândeam la nimic. Nu mă puteam concentra. Gândul meu sărea de la o imagine la alta, de la o idee la alta. Îmi era teribil de scârbă şi de milă de mine. Nu ştiu cât am stat aşa, fumând ţigară de la ţigară, sucind lucrurile pe toate feţele.

— De ce n-aţi răspuns la telefon?

Întrebarea m-a făcut să tresar.

— Am scos telefonul din priză. Mă enerva. Se prefăcea tot timpul că i se făcuse dor de miliţie. Tu cum ai ajuns acolo?

— Ai lăsat cartea de telefon deschisă… Mi-a părut imediat rău de ce se întâmplase. Am fost stupidă, iartă-mă!

Am tuşit. Aş fi vrut să nu fi spus asta.

— Bine, nu-i nimic.

— Apoi am fost nebună. Nu ştiam ce să fac. V-am dat telefon după telefon. Când am văzut că nu răspunde nimeni, mi-am luat inima în dinţi şi am venit la voi. Uşa de la intrare era deschisă. Ai tras exact în momentul când puneam piciorul pe prima treaptă a scărilor ce duc la etaj. M-am speriat, am ţipat…

— Te-a văzut cineva?

— Habar n-am.

M-am ridicat şi am deschis fereastra. Se făcuse prea mult fum. Am încercat să privesc în întunericul de afară. După răcoarea de peşteră care se ridica în valuri de undeva de jos, mi-am dat seama că ne aflam deasupra unei genuni. Din când în când, auzeam scuturându-se o creangă. Zgomotul pulberii care cădea, zgomotul crengii îndreptându-se eliberată de povara sa. Şuierul îndepărtat al unui tren…

Zgomotul crengii îndreptându-se eliberată de povara sa. Deci crengile, eliberate de povara lor de zăpadă, se îndreaptă. Chestia asta mi-a dat mult de gândit. Încet, încet, m-am liniştit. Lucrurile mi se clarificaseră deplin.

Am închis geamul, m-am dezbrăcat şi m-am întins alături de Serena. Ştiam că nu dormea. I-am căutat, eu primul, mâna. Era rece, de gheaţă, şi a rămas în continuare la fel. Mi-ar fi plăcut să se întoarcă spre mine, să-mi cuprindă gâtul cu palmele şi să-şi plângă la urechea mea marele zbucium care o rodea.

— La urma urmei, ce-ai câştigat?

— Dar tu? Doar ţi-ai dorit tot timpul ca el să fi fost ucigaşul.

Îmi venise greu s-o întreb, dar o făcusem totuşi. Mi-a răspuns după mult timp:

— Da, mi-am dorit. Din cauza lui, din cauza lui s-a sinucis

tatăl meu.

— Bănuiam.

— A fost o vreme când am salvat onoarea tatălui meu, pierzându-mi-o pe a mea. Am crezut că nu va afla. M-am înşelat însă, şi astăzi, acum, este pentru a treia oară când plătesc pentru aceeaşi greşeală. Numai prin tine nu aş fi vrut să-mi răzbun tatăl!… Am impresia că m-am culcat cu tine ca să-mi răzbun tatăl, aşa cum altădată m-am culcat cu el ca să-mi salvez tatăl. Groaznic!… Nu tu trebuia să-l ucizi.

N-am putut să adormim mult timp. Mie unuia insomnia mi-a prins bine. Mi-am cristalizat absolut toate gândurile. În zori am adormit şi ora aceea de somn m-a refăcut complet.

A doua zi ne-am reîntors, la fel de stingheri, în Bucureşti. Acasă la ea, Serena a făcut două cafele mari. Ne-am aşezat, cu ceştile în mână, unul în faţa celuilalt, evitând să ne privim în ochi.

— Trebuie să ne despărţim, a spus până la urmă ea.

— Bine. Am să plec imediat.

— Nu, nu aşa. Cel care va pleca, voi fi eu. Tu ai să rămâi. Aici. Netulburat de nimeni. Eu am să plec undeva în ţara asta largă, undeva unde tu să nu ştii. Undeva unde am să uit că ni s-a întâmplat un lucru urât. Undeva unde am să-mi aduc aminte numai de lucrurile frumoase, puţinele lucruri frumoase care ni s-au întâmplat…

— La ce bun toate astea?

— Pentru că mi-e greu să renunţ la tine. Pentru că te iubesc.

Cuvintele fuseseră rostite moale, ca recunoaşterea unei vini. Viaţa este stranie. În viaţă, şi cel mai nepotrivit lucru îşi află până la urmă rostul.

— Când ai să te reîntorci?

M-a privit lung în ochi.

— Când voi înceta să cred că viaţa mea ar trebui să fie un rai accesibil unui singur bărbat.

— Sună făgăduitor… Mă rog, mie unuia îmi surâde ideea.

Dar te-ai gândit că aş putea să înfund puşcăria pentru toată viaţa?

— Nu!

— Atunci, gândeşte-te numai la asta.

— Nu vreau să mă gândesc la asta. N-ai nici o şansă să scapi?

M-am scărpinat în cap. Nu-mi venea să-mi discut şansele. Asta aduce întotdeauna ghinion.

— Ba da, am. Puţine însă.

— Atunci ai să scapi! Şi atunci ai să fii liber, liber întru totul.

A trecut în camera ei. A zăbovit destul şi când a revenit era un om schimbat. Se vedea că plânsese, oricât s-ar fi sulemenit. Avea totuşi privirile navigatorului solitar ce se aşteaptă să zărească, din clipă în clipă, ţărmul.

Mi-a întins mâna. Şi-ar fi dorit, desigur, o strângere de mână fermă, de vechi camarazi. Eu însă, aplecându-mă, i-am sărutat încheietura delicată a mâinii.

— O să-mi fie dor de tine.

— Când o să-ţi fie tare-tare dor de mine, dă un anunţ. Aveai, într-un timp, mania asta, a anunţurilor.

— Aşa am să fac. Ce-ai zice de: „Caut parteneră pentru celibat îndelungat”?…

Mi-a zâmbit, mi-a strâns mâna şi-a plecat. De-abia atunci mi-am dat seama cât de singur rămăsesem. M-a cuprins un dezgust total de mine însumi. Gândul unui dezmăţ îmi lăsa gura apă.

M-am uitat la ceas. Miezul zilei. Şi pe deasupra, luni. Tocmai ziua şi ora potrivită pentru un dezmăţ. Am tras telefonul mai aproape, mi-am aprins o ţigară şi m-am suit cu picioarele pe birou.

Mi-a răspuns chiar Parandărăt.

— Ce-ar fi să-mi trimiţi două fete?

— Hi, hi, hi! Te dai pe brazdă?

L-am pus imediat la punct:

— Ascultă, cine te crezi?

— Mama lui of course, şexpir!

— Atunci, scuzaţi, am greşit numărul!

— În cazul acesta, adresaţi-vă domnului Wolfgang Schröder. Bucureşti. Intercontinental, 919.

Am tresărit.

— Eşti sigur?

— Nu, bineînţeles. E însă, unica ta şansă. Ăsta e singurul de pe listă care se mai află încă în ţară. A fost o muncă titanică. De ce nu mi-ai spus de la început că a fost un avion numai pentru străini?… Hei, ce faci? Mai eşti pe fir?…

Am lăsat să se scurgă un timp lung, până când i-am vorbit din nou:

— Uite, ştii ce? Nu te-ai săltat cu nimic în ochii mei, aşa că nu-ţi lua nasul la purtare. Rămâne cum am vorbit ultima oară.

Am coborât receptorul absent. Înainte ca legătura să se întrerupă, l-am auzit întrebând mirat:

— Alo, alo!… Unde să-ţi trimit fetele? Am stins ţigara şi m-am ridicat. Am mai dat încă un telefon, apoi am plecat. Sub oglinda din hol mă aştepta, într-un cercel nou de metal, cheia pe care Serena mi-o ceruse cu o zi în urmă. Am ieşit, trântind uşa în urma mea.

X. SE-NGROAŞĂ GLUMA

„A! aici la noi, stimabile, a fost luptă crâncenă, orice s-ar zice… s-au petrecut comedii mari.”

Era cald, înăbuşitor de cald. Tot dând din picioare, zvârcolindu-se, fata se dezvelise aproape de tot. Dormea pe burtă, ţinându-şi o mână sub pernă, pe cealaltă de-a lungul corpului, cu piciorul stâng mult îndoit din genunchi, genunchi cu care îl împungea pe el între coaste.

Lumina o făcu să mormăie ceva neînţeles şi să-şi întoarcă capul. Privind-o cum doarme – aproape goală, scăldată de lumina puţină a veiozei – îşi zise că femeile nu prea ştiu cât şi când să se despoaie, cât să stea în întuneric şi cât în lumină.

Trecu oftând pe marginea patului şi bâjbâi încă adormit după papuci. În ultimul timp numai de extreme avusese parte. Ori superpudice cărora le-ar fi plăcut să facă dragoste în palton şi cu cizme de pescar în picioare, ori nudiste mai mult decât îndrăzneţe care, odată intrate în casă, simţeau imperioasa nevoie de a rămâne acoperite doar de mărgelele de la gât. Singura femeie cu simţul măsurii, nevastă-sa, îl părăsise de aproape doi ani.

Stinse lumina şi trecu în bucătărie. Înşfăcă sticla cu lapte şi, cu un gât zdravăn, o goli pe jumătate. Apoi, în timp ce-şi trăgea pe el treningul, îşi aminti de privirile de început ale neveste-sii – mirate, pline de admiraţie –, de căldura trupului ei rezemat de uşă, atunci când, după ce-i aşezase totul la îndemână, îşi încrucişa mâinile pe piept şi-i urmărea cu ochi surâzători ritualul de fiecare dimineaţă.

Îşi puse pe cap fesul – îi făcea plăcere să-i simtă ciucurele zbătându-i-se pe umăr – şi ieşi pe scări. Coborî treptele tiptil, în vârful picioarelor.

Afară era frig, întuneric. Pe cerul plumburiu, apăsător de jos, nu se vedea licărind nici o stea. Gerul îţi lipea nările, şi aerul, tras adânc în piept, ustura. Ieşit din întunericul unei curţi, se apropie de el un câine vagabond. Dădea din coadă, gudurându-se. Îl bătu uşor cu palma pe cap, îi mângâie blana murdară şi aspră şi-i aruncă o pătrăţică de glucoză. Înainte de a o lua în gură, câinele o mirosi îndelung.

Făcu câteva mişcări de încălzire, dând din braţe şi sărind mărunt pe loc, după care se urni cu paşi greoi. Acceleră pe măsură ce gleznele şi genunchii îşi dădeau drumul, uitând, odată intrat în ritm, de sila cu care ieşise din casă. Făcea scârbă asta de mişcare de ani de zile, de când era copil. Se săturase până peste cap. Ajunsese să-şi urască picioarele care îi purtau în goană – fără voia lui parcă – trupul pe zi ce trecea mai ostenit, din ce în ce mai plin de un plictis ce i se infiltra, ca cimentul, prin toate ascunzişurile fiinţei lui.

Zăpada scârţâia sub bocanci. Aleile Cişmigiului erau pustii. Felinarele împrăştiau o lumină albă, rece. Pomii întindeau spre cer crăci îngheţate, acoperite de chiciură. Dincolo de ei se auzeau înăbuşite, lovindu-se de pereţi de gheaţă, zgomotele oraşului în trezire. Pe treptele ce urcă spre Ştirbei Vodă sprintă. Se dezechilibră, căzu, se ridică, şi porni cu şi mai mare viteză. La capătul aleii întoarse spatele agitaţiei ce se înfiripa în stradă şi coborî în goană derdeluşul, sărind peste treptele impracticabile, acoperite de zăpadă îngheţată, tasată şi lustruită de tălpicile zecilor de săniuţe care zburaseră la vale ieri, până seara târziu, pe acolo.

Cândva ieşise şi nevastă-sa cu el, dar, neputându-şi acomoda ritmul cu al lui, renunţase, rezumându-se doar la prelungi exerciţii de gimnastică făcute în casă. Îl obişnuise să se scoale odată cu el şi rămăsese foarte contrariat când

într-o dimineaţă îi spusese calm, de parcă n-ar fi dormit toată noaptea, că nu avea de gând să se dea jos din pat, că vrea să lenevească. Tonul nu accepta comentarii, aşa că fusese nevoit să-şi ia singur echipamentul, bucată cu bucată, dezorientat pentru că se învăţase ca lucrurile să-i fie aduse la nas.

Alergase mirat şi la întoarcere rămăsese şi mai mirat să o afle tot în aşternuturi. O întrebase dacă se simţea bine. Îi răspunsese mormăind că se simţea bine, numai că nu avea chef de nimic, să o lase în pace. Ridicase din umeri, făcuse un duş şi când ieşise din baie o găsise tot în pat, în capul oaselor de astă dată, fumând. O întrebase din nou ce are, şi ea, după o lungă tăcere – timp în care îl privise ciudat, aşa cum l-ar fi privit Vineri pe Robinson Crusoe dacă i s-ar fi făcut foame de carne de om –, îi spusese că hotărâse să se despartă de el.

Se aşezase lângă ea, pe marginea patului, cuprins de un sentiment contrar, inexplicabil, de libertate venită pe neaşteptate şi de frustrare grosolană în acelaşi timp.

Îi prinsese mâinile între ale lui şi aşteptase mut să-i explice de ce luase o hotărâre atât de drastică.

Cu fraze greoaie, gândite îndelung, trădând însă că lucrurile fuseseră mult mai de mult rumegate, cu vorbe anume alese – dure, tranşante, lipsite de mai multe înţelesuri pentru a nu jigni – încercase să-l facă să priceapă că ea, fără voia lui, îşi pierduse absolut orice urmă de personalitate, devenise o biată rotiţă din angrenajul personalităţii lui, lucru deranjant pentru că era o ambiţioasă rănită de tendinţa devenită reflex de a privi viaţa doar prin ochii lui, chiar dacă acela era cel mai corect mod de a o face. Faptul că viaţa ei era întru totul previzibilă o scotea din sărite.

Îi reproşa, fără a-l învinui, că umplea atât de mult spaţiul în care se mişca, încât înăbuşea pe oricine s-ar fi aventurat să trăiască alături de el. Exista atât de vital, încât toţi ceilalţi din jurul său păreau, trăind, că jucau de fapt teatru.

Era atât de serios, atât de profund serios, incapabil de a face un cât de mic compromis fleacurilor lumeşti care reprezentau, hm!, sarea şi piperul vieţii, încât cei care veneau în contact cu el oboseau imitându-l, pentru că lângă el, erai imediat tentat, silit de o conştiinţă până atunci nebăgată în seamă, să-l imiţi.

Îl considera un bărbat ştiind să mângâie, ştiind să-şi dăruiască dragostea, un bărbat greu de înlocuit, un bărbat lângă care se simţise tot timpul în siguranţă. Numai că femeile nu-şi mai doreau doar siguranţa aducând a sclavie de altădată. Femeile îşi însuşiseră dimensiunile universale ale vieţii, doreau să şi-o trăiască, cu toate cele ale ei la timpul potrivit. Fără sacrificii, fără acumulări, fără puneri deoparte pentru mai târziu.

Îl întrebase dacă era egoist şi el îi răspunsese că da, era egoist, în măsura în care suntem toţi egoişti. Se agăţase de cuvintele lui pretinzând că ea nu fusese defel egoistă când încercase să-i urmeze modul precis de viaţă. Încercase, se zbătuse, dar în final obosise şi nu-şi mai dorea nimic altceva decât să abandoneze o cursă care o ducea undeva unde nu-şi dorise să ajungă şi de unde nu ar mai fi avut nici vremea şi nici puterile să se mai întoarcă. Simţea că pentru o linişte aparentă nu se mai putea sacrifica la nesfârşit.

O întrebase ce-şi dorea de fapt de la viaţă. Îi răspunsese că nici ea nu ştia prea precis. Oricum, ceva între încrâncenarea simţită când lupţi tu însuţi cu viaţa şi nepăsarea dată de puterea de a scoate limba la ea şi de a-i întoarce oricând spatele. Simţea că rămânând cu el viaţa i-ar fi rezervat o fericire dulceagă, cu împliniri sigure dar line, împliniri la care ea nu ar fi simţit că pune umărul.

Lui i se păruse straniu şi inutil să-i explice că şi ea fusese la fel de egoistă, poate chiar mai egoistă decât el, el nepunându-şi astfel de probleme. Egoistă nu pentru că rămăsese lângă el ţintuită de speranţa de a-i fi doar ei bine – un lucru, la urma-urmei, foarte normal –, ci egoistă pentru că, în loc să se zbată să îndrepte lucrurile, ea vânase cu

obstinaţie lipsurile lui – scăderi ţesute cu impacienţa unei Penelope adultere, unele lângă altele într-un oghial de motivaţii sub care-şi încălzise puii insatisfacţiilor ei mai mult sau mai puţin deşarte.

La fel de inutilă i se păruse şi tentaţia iniţială de a-i explica de ce era el aşa şi nu altfel, de ce unul ca el era iremediabil posac. Împotriva iubirii sale de oameni, înfrunta – zi de zi aproape – indivizi cărora, de cele mai multe ori, le rupea oasele. Lucrul nu-i făcea nici o plăcere, dar nici rău nu-i părea, pentru că era constrâns să procedeze aşa, altfel oamenii aceia l-ar fi ucis ei pe el, de n-ar fi fost mai isteţ, mai puternic şi mai iute decât ei. Viaţa îl împinsese către o meserie în care – inconştient, dar mai ales conştient – era mereu silit să rişte. Dorea să trăiască cât mai mult şi de aceea – în ciuda grelei meserii care era pentru el viaţa – trebuia să rişte cât mai puţin. De aici izvora grija cu care îşi pregătea fiecare pas al vieţii, de aici izvora nevoia de a fi permanent în cea mai bună formă.

Fusese şi el înzestrat odată – poate mai era încă – cu simţul umorului, dar ceva grav îl întristase definitiv, îi tăiase cheful de a lua viaţa peste picior. Lupta continuă cu pericolul îl învăţase că e mai bine să-i acorzi tot respectul tău norocului ce te însoţeşte în viaţă, noroc pe care nu e bine să-l persiflezi cu glume, fie ele oricât de subtile. De aici pornea abţinerea lui de a privi viaţa cu ochi critic. Critic, pentru că a glumi înseamnă întotdeauna a critica.

Se despărţiseră prieteni, dar, cu timpul, începuse să o urască, aşa cum începuse să le urască pe toate celelalte femei, pentru că îşi pierduse încrederea în ele. Începuse să o urască cu toate că, din zi în zi, o dorea din ce în ce mai mult din nou lângă el.

Nu se putea spune că devenise un adevărat misogin. Pe celelalte femei le suporta, le căuta chiar, dar o făcea din dorinţa secretă de a se convinge la nesfârşit că sunt croite toate după acelaşi tipar: mincinoase, meschine, prefăcute. În privinţa asta nu e nici o deosebire între bărbaţi şi femei.

Cu cât se arătau mai virtuoase la început, cu atât îi era mai mare plăcerea de a le descoperi adevăratul chip. Şi asta îl făcea să-şi regrete din ce în ce mai tare soţia. Căpătase acea înţelepciune necesară de a iubi un om cu defecte, un om asemeni ţie.

Devenise şi mai tăcut, şi mai serios. Permanent încruntat. La apariţia lui conversaţiile încetau şi zâmbetele îngheţau pe buze. Singurul care reuşea să glumească în prezenţa lui – şi uneori chiar pe socoteala lui – era Matei Plaviţă, Satârul. De când se despărţise de nevastă-sa, Matei – pe care îl ocrotise de mic copil, încă din orfelinatul unde crescuseră amândoi – rămăsese singurul om asupra căruia îşi revărsa, fără frica de a fi înşelat, afecţiunea. Numai că, şmecher, Matei îi descoperise de mult latura masochistă a structurii sufleteşti şi-l ironiza pe tema asta prudent, cu o impertinenţă izvorâtă din frica de a nu se pierde pe sine însuşi în labirintul idolatriei cu care ajunsese să-l înconjoare. Maliţia Satârului nu-l deranja decât rareori, atunci când acesta întrecea măsura, uitând că poţi vorbi de funie în casa spânzuratului doar atâta timp cât e vorba de un crâmpei putred şi nu de una trainică, căci bântuiţilor de afecte negative nu e niciodată bine să le pui ambiţia la încercare. Ironizate cât trebuie, micile sale defecte se puteau perpetua la nesfârşit. Luate însă prea mult peste picior, riscau să devină capitale.

Rău cu rău, dar mai rău fără rău. Nu trecuseră decât câteva zile de când Satârului i se întâmplase ceea ce i se întâmplase, lui i se părea însă că trecuseră câteva secole. Matei era pe cale de a deveni întru totul un produs al minţii lui. Îi imprimase atât de adânc modul lui de gândire încât el unul se lenevise, căpătase tabieturi. Reflecţiile despre lume ale lui Matei – ajunse un fel de portavoce a conştiinţei sale – i se potriveau de minune, şi, în lipsa lui se panica, obosea, dezobişnuit să ia contact cu acea parte a vieţii care îl lăsa rece, dar pe care nu o puteai ignora, altfel decât prin intermediul Satârului. Acesta nu bănuia că aproape

atinsese perfecţiunea maestrului, habar nu avea ce ecou trezeau vorbele sale în mentorul său, aşa că simbioza lor funcţiona cu maximum randament pentru amândoi.

Ieri stătuse tot timpul la căpătâiul Satârului, înjurându-i sforăielile nonşalante, întrerupte de mormăieli ininteligibile cu care îl blagoslovise o întreagă zi. Avea impresia că somnul continuu, refuzul lui de a se trezi la viaţă erau trucate, un nou tertip cu care încerca să-l ia peste picior. Era tentat să creadă uneori că dacă ar ieşi din rezerva unde prietenul său trăgea la aghioase, acesta s-ar scula imediat, ar înceta să se mai prefacă că doarme. Aşteptarea îl înnebunea. Avea impresia că singurul mod de a-şi ajuta prietenul era să-l ia la palme, să-i strige să înceteze cu jocul acela stupid. De altfel, la trezire, oricum îl va lua la palme pentru nerozia de a fi încercat să aresteze, de unul singur, un criminal primejdios. Insul, oricine ar fi fost, era într-un pericol de moarte, pentru că-i intrase în cap să-l termine dacă ar fi pus mâna pe el. Şi cum bănuia cam cine îi făcuse o gaură în cap Satârului, tipul ar fi trebuit de pe acum să se intereseze dacă spitalele au îndeajuns ghips pentru oasele lui.

Urcă scările gâfâind. Ajuns în casă, se apucă, fără să piardă un minut, să-şi execute numărul – astronomic pentru alţii – de genuflexiuni şi flotări cu care se tortura zilnic, număr părându-i şi lui întotdeauna mai mare lunea. Când termină, goli dintr-o singură sorbitură restul de lapte şi intră sub duş.

Pe o foaie smulsă brutal din agenda de perete, fixată pe cristalul de sub oglindă cu paharul în care îşi ţinea periuţele de dinţi, fata cu care dormise şi care o ştersese la serviciu înaintea lui, îi lăsase, scris mare, cu creion dermatograf, un mesaj: „Dă imediat un telefon la slujbă”.

Mesajul avu darul de a-l activa prompt. Se precipită spre telefon, dar, exact în aceeaşi clipă, se auzi sunând soneria de la intrare. Era Bucăţică. Stătea în prag ca un pricolici al nopţii, mohorât, cu o faţă scârbită. Pe ea scria: „Lăsaţi-mă-

n durerea mea. În dimineaţa asta sunt dispus să-mi amintesc că am ulcer.”

Îl pofti, fără o vorbă, înăuntru, dispus şi el să dea crezare durerii care-i încerca trupul mic. El şi cu Bucăţică formau un renumit cuplu de muţi. Se înţelegeau perfect prin grimase, aşa că vorbele le prisoseau.

Făcu duş, se îmbrăcă cu ce-i veni mai la îndemână, şi, în timp ce coborau scările, îl bătu pe Bucăţică pe umăr şi-l întrebă din ochi ce urmau să înfăptuiască. Bucăţică ridică, enervat, ochii spre ceruri, apoi îi dădu de înţeles, împungându-l cu un deget în piept şi pufnind din buze asemeni unui pistol rablagit, că-l ducea la locul unei noi crime.

De jur împrejur predomina un verde adânc, mustos. Cele două lumânări albe de pe consola căminului licăreau slab, punctiform, intimidate parcă de lumina grea, ceţoasă, ce năvălea prin ferestrele larg deschise. Lumânările, lumina mohorâtă şi ceaţa de afară, verdele acela umed îi evocau o nuntă pierzându-se trist de-a lungul unei păşuni învăluite de o ploaie măruntă, aburoasă.

Deşi geamurile fuseseră deschise doar de puţină vreme, în cameră plutea un frig polar ce nu reuşise să alunge încă mirosul dulceag – de carne friptă şi de flori putrezite în apă stătută – care stăruia, părând că se îmbibase în lucrurile din preajma cadavrului. Acesta zăcea, cu faţa în jos, pe o blană de urs. În cădere nimerise cu amândouă mâinile – acum două cioate negre, descărnate – în focul ce arsese mocnit în cămin. Glonţul, ieşit pe sub omoplatul stâng, făcuse în puloverul de lână groasă, vopsită într-o frumoasă culoare castanie, o gaură oribilă.

De dincolo de moarte, prin cadavrul lor, morţii impun un respect pe care, în viaţă fiind, poate nu l-ar fi impus. Aceeaşi femeie care descoperise şi cadavrul Rafaelei Manafu priveghea – dintr-o datorie, uşor ostentativă, de bun creştin – cu capul plecat, cu mâinile înnodate în poală,

un mort urât, un mort care nici prin moarte nu reuşise să i se apropie de suflet. Stăteau mărturie ferestrele larg deschise, dorind să sublinieze, prin frigul steril ce inundase camera, că între cei doi nu existase, şi nici nu va exista, o cât de mică fărâmă de căldură, de afecţiune, de parcă afecţiunea ar fi fost un microb obscur al putrefacţiei cadaverice pe care frigul l-ar distruge instantaneu.

Hotărât lucru, atât timp cât trăise, Arcadie Manafu reuşise să se înconjoare de antipatie. În curând însă, stând în centrul atenţiei generale, cadavrul său va căpăta o nouă personalitate, iar curiozitatea pe care o va declanşa va fi ca o explozie cu efecte întârziate. Va da naştere la nenumărate suspiciuni. Suspiciuni asupra identităţii sale, asupra timpului scurs de la deces – pe puţin 12 ore după rigiditatea instalată şi la membrele inferioare –, suspiciuni asupra criminalului şi, mai presus de toate, suspiciuni asupra mobilului pentru care fusese comisă crima.

Paloarea feţei – cu trăsături cimentate într-un rictus de groază – şi lipsa aparentă a lividităţilor cadaverice denotau o moarte violentă, instantanee, urmată de o hemoragie care exsanguinase aproape complet cadavrul.

O ceaţă lipicioasă, ca de pap, continua să pătrundă în cameră. Cu gesturi hotărâte, cuprins de un fior de frig, bărbatul închise ferestrele, apoi tuşind uşor, încercă să-i capteze femeii atenţia. Aceasta, împietrită, părea dăltuită în gheaţă, imună la frig.

— Nu prea pari surprinsă de crima asta. De ce?

Cu toate că vorbele fuseseră rostite firesc, de parcă ar fi reluat o discuţie mai de mult începută şi întreruptă de ceva neprevăzut doar de câteva minute, femeia tresări. Faptul că i se investigau reacţiile sufleteşti i se părea nefiresc. Răspunse ridicând din umeri şi privindu-l cu ochi goi, terni. Rămăsese în continuare închisă în ea ca un briceag.

Îi venea greu să o ia la întrebări. I-ar fi convenit să-i paseze Părintelui stânjenitoarea corvoadă de a scormoni în sufletele oamenilor, lucru care de cele mai multe ori îl silea

să mintă.

— Ce-ar fi să-mi faci o cafea? schimbă el tactica menită să i-o apropie pe Ioana Gorună.

Ochii femeii luciră fulgurant, lumina lor se stinse însă repede, privirile recăpătându-şi expresia golită de interes de mai-nainte.

— Nu ştiu, murmură ea, dacă se cade să-l părăsesc pe domn inginer.

— Se cade, se cade!… Oricum va trebui să-l părăseşti. În curând va sosi o grămadă de lume, oameni care nu vor mai avea nevoie, cel puţin aici, de prezenţa dumitale. Hai, fă-mi o cafea, te rog!

Femeia ezită o clipă. Privi cadavrul, parcă pentru întâia oară, şi, înfiorată, se hotărî. Când se ridică de pe scaun, genunchii îi trosniră ca şi cum ar fi avut încheieturi de lemn.

În bucătăria unde o însoţi era cald, o căldură neaşteptată, în discrepanţă cu prezenţa, undeva deasupra capului lor, a unui cadavru.

— Să faci două cafele, o rugă Golema. Una şi pentru şeful meu. Va fi aici în câteva minute. Îşi scoase din buzunarul paltonului mingea de cauciuc şi, privind-o pe Ioana Gorună cum prepara cu gesturi precise cafeaua, începu s-o frământe gânditor. Ai anunţat rudele? o întrebă, într-un târziu, atunci când femeia îi turnă cafeaua fierbinte în ceaşcă.

— Rude?!… Domn inginer nu mai avea rude.

— Chiar pe nimeni, pe nimeni?

— Doar pe mama dânsului, ridică femeia din umeri. La Iaşi, că erau, şi dânsul şi duduia Rafaela, ieşeni. Numai că doamna cea bătrână nu-i întreagă… nu-i în toate minţile. Pe deasupra, mai e şi paralizată.

— E internată într-un azil?

— Aşa cred. Poate a şi murit, că domn inginer nu prea se interesa de ea.

Cafeaua era fierbinte şi foarte amară.

— Cum ţi s-a părut domn inginer după moartea soţiei?

Femeia ridică, gânditoare, din sprâncene:

— De, ştiu şi eu?! Părea zdrobit, că dânsul, în felul lui, a iubit-o mult pe… În ochii femeii apărură lacrimi. Era nervos – continuă ea – parcă-l măcina ceva pe dinăuntru. De vineri, după înmormântarea duduii Rafaela, dânsul nici să plec nu mi-a spus, dar nici să rămân. Am făcut şi eu ce m-a tăiat capul. M-am gândit să rămân să văd şi mai departe de casă. Numai dimineaţa însă… Am şi eu pe unul, văduv, prin Tei. Zice că vrea să ne luăm. Adevărul e că vrea servitoare pe gratis, oftă ea. Dar asta-i altă poveste…

— Şi de-atunci n-aţi schimbat nici o vorbă?

— Ba da, alaltăieri. Sâmbătă, a doua zi după înmormântare. M-a chemat la dânsul în birou şi mi-a zis că pot să fac ce vreau cu lucrurile duduii Rafaela, că mi le dă mie. Atât.

— Ieri n-ai fost aici, nu?

— Nu.

Sorbi o nouă înghiţitură de cafea. Femeia se aşezase la o măsuţă mică, în dreptul geamului aburit. Îşi pusese mâinile, pe care şi le frângea nervos, fără rost, pe faţa de masă albă, imaculată.

— Ce-ai simţit când ai descoperit cadavrul?

O auzi înghiţind în sec. Era aceeaşi întrebare de început, formulată altfel, pusă într-un alt decor.

— Ce să simt? Nimic.

— Vorbeşti de parcă te-ai fi aşteptat la moartea asta.

— Da, mărturisi şoptit femeia.

— De ce?

Ioana Gorună privea în gol. După o mică pauză, murmură sacadat:

— „Cel ce iubeşte viaţa o va pierde; iar cel ce îşi urăşte viaţa în lumea aceasta o va păstra pentru viaţa veşnică”, scandă ea.

Cuvintele aveau doar aparent legătură cu ceea ce discutau ei. Folosite în situaţia dată, dovedeau că fuseseră

prost înţelese. Numai habotnică nu şi-o închipuise pe femeia din faţa lui.

— Tradu-mi! ceru el.

Mustăţile i se pleoştiseră fără nici un motiv şi faţa smolită i se întunecase şi mai mult.

— Domn inginer, clătină din cap femeia, era de mult un om mort.

— Adică?

— Dânsul se pregătea să trăiască mult. Nici în dinţi nu se scobea, de teamă că ar putea face carii… Numai că, în jurul dânsului, totul împietrea. Dânsul nici prieteni nu avea. Era atât de mohorât, încât eu, dacă aş fi fost Viaţa, aş fi fugit de el.

— Vrei să spui că, fără să vrea, se pregătea să moară? Pe ce te bazezi?

— Avea dânsul o vorbă proastă, de om îngust la minte. Tot îi zicea duduii Rafaela că după moartea dânsului o să-i rămână ei tot, o ameninţa parcă, parcă vroia să-i bage în cap că fericirea ei tot de la dânsul va veni, să-i fie recunoscătoare.

Cuvintele nu aveau nici o noimă.

— Şi asta ce-nseamnă?

— Păi, un om care se pregăteşte să trăiască mult, dar care vorbeşte tot timpul de moarte, înseamnă că are moartea în el, nu-i dă pace, îl roade, ca un cancer, pe dedesubt… Acum eu chiar cred că dânsul a avut cancer.

I se făcuse cald. Cămaşa, jilavă, i se lipise de spinare. Simţea cum un firicel de sudoare i se prelingea din subsuoara stângă. Îşi privi, enervat, ceasul. Şapte treizeci şi cinci. Ce făceau oare cei de la tehnic?

— Cancer?! De ce crezi că ar fi avut cancer?

— L-am văzut eu, şopti femeia, cu un vraf de analize, de radiografii. Părea foarte încurcat că l-am văzut cu hârtiile alea.

— În orice caz, nu cancerul i-a făcut gaura aia în piept.

— Mai ştii?! S-o fi sinucis.

— Nu.

— O fi pus pe altul să-l omoare. Că era meşter la de-alde astea.

— La care de-alde astea?

— Era un om în stare să profite şi de pe urma morţii lui.

Cineva ciocăni în uşă. Erau băieţii de la tehnic. Frigul de afară le îmbujorase obrajii. Le făcu semn să urce la etaj, deasupra capului.

— Te caută şeful, strigă din fugă unul dintre ei.

Îi ceru femeii, care îl uimise cu locvacitatea ei, să toarne cafea într-o ceaşcă şi să-l urmeze.

Agitată de vibrator, apa, de o claritate verzuie, tremura uşor. Bulele de aer, susurând încet, urcau împletindu-se într-o ghirlandă de mărgăritare fragile.

Ascunse printre alge, femelele priveau curioase lupta pe sfârşite a celor doi Betta splendens. Cei doi peştişori păreau înşiraţi pe aceeaşi sârmă inflexibilă. Se agitau, bot în bot, pândindu-se, nereuşind însă nici unul să se abată măcar cu un grad de la linia invizibilă care le trecea, de la coadă la bot, drept prin mijlocul corpului.

Cel tânăr, cel ce se agitase mai mult, dând de bănuit că e mai avid de biruinţă, părea la capătul puterilor. Mai vârstnicul său adversar aştepta resemnat, fără să-i pese de ceea ce credea cârdul văzându-i greutatea mişcărilor. Şi, când, în sfârşit, se plictisi, apelă la vechiul truc, cel cu care le venise de hac tuturor. Se prefăcu scârbit de luptă, de şefie, dând de înţeles că abandonează, şi, golindu-şi încetul cu încetul sacii de aer, se lăsă să alunece lent spre fundul acoperit cu pietricele mărunte sclipind multicolor. Atât parcă aşteptase mai tânărul său adversar. Îi urmă, şi mai epuizat parcă, exemplul, dar în clipa când, stimulat de succes, cel vârstnic se pregătea să atace, uitând să se apere, îi dislocă cu o muşcătură fatală toate măruntaiele, pe care le purtă în triumf, un timp, în bot, apoi le devoră cu o plăcere furibundă. Adversarul său, fostul şef de cârd, muri

greu, cuprins de un regret sfâşietor, mai dureros decât moartea însăşi.

— Toţi ar trebui să avem parte de o moarte asemănătoare. Respectabilă, murmură Părintele.

Chipul său, privit prin apa verzuie, unduitoare, a acvariului căpătase proporţii fantastice. Ochii, deformaţi de cristal, bulbucaţi, păreau ochii unei ciudate vietăţi marine pândind din întunericul unei umbre vegetale, o pradă în aşteptarea căreia limba roşie şi lucioasă i se lungise de un cot. De fapt limba lungă de un cot era o inofensivă petală de trandafir.

Golema ridică din umeri. Privise lupta fără să-i dea o semnificaţie anume, fără a încerca să descopere metafore. Rămase tăcut. Prea se fripsese de multe ori, luând în serios tocmai ceea ce Părintele, glumind pe un ton serios, de care doar el era capabil, blama.

— Ei? întrebă acesta, îndreptându-se de şale.

— Victima…

— Stai, omule, stai! îl opri Părintele. Ia-o încet. Mai întâi: Ce face Matei?

Golema tuşi, încurcat.

— Nici o şansă în plus, de sâmbătă până ieri, raportă el.

Chipul Părintelui căpătă trăsături aspre, colţuroase.

— Mulţumesc pentru cafea, se adresă el Ioanei Gorună care aştepta în picioare, cu ceaşca încă în mână. Poţi pleca.

Ioana Gorună aşeză ceaşca pe o măsuţă şi dispăru în spatele draperiilor care mascau uşa pinacotecii. Din cauza întunericului, chipurile din tablouri păreau şi mai sumbre decât erau în realitate. Părintele aprinse lustrele – adevărate cascade de cristal – şi camera fu năpădită de o lumină caldă, prietenoasă. Apoi se aşeză într-un fotoliu şi, renunţând la petala pe care o zdrenţuise între buze, sorbi satisfăcut din cafea.

— Pfui! exală el. Ce-a pus femeia asta în ceaşcă? Dinamită?! Cucută?!… Amară mai e, frate!

Neştiind ce să facă cu mâinile, Golema şi le ascunse în

buzunarele paltonului. Prin stofa groasă i se ghicea pumnul care, asemeni unei inimi uriaşe, pulsa, strângând mingea de cauciuc.

— Cine e făptaşul? întrebă Părintele şi, cum Golema ridică neputincios din umeri, adăugă: Acelaşi?

— Aşa se pare, încuviinţă Golema.

Părintele tuşi.

— Când s-a întâmplat?

— Ieri. Pe la prânz.

— Cum?

— Se pare că victima şi-a primit de bunăvoie în casă agresorul cu care, cel puţin un timp, a discutat fără incidente. La un moment dat însă, victima a devenit violentă: a aruncat cu o bucată de marmură, un prespapier, în capul musafirului său, fără să-l nimerească însă. Din acest motiv, poate şi din altele, criminalul a tras. Individul a lăsat nenumărate amprente, de parcă ar fi venit fără intenţii criminale, de parcă ar fi ucis constrâns de nişte evenimente care s-au precipitat fără voia lui. Că este aşa, am dedus de-abia după ce am cercetat mai amănunţit camera unde s-a produs crima. Sub fotoliul, răsturnat în clipa morţii de Arcadie Manafu, se află un pistolet de damă cu care, mai mult ca sigur, acesta şi-a ameninţat musafirul. S-ar putea spune deci că este vorba de un omor în legitimă apărare.

— Hm! mormăi Părintele. Cunoscuse în viaţa lui o grămadă de trucuri folosite de ucigaşi pentru a induce în eroare ancheta, dar dacă mutul ăsta de Frangu afirma un lucru, apoi mai mult ca sigur că acel lucru era purul adevăr. Mobilul?

— Cine poate şti?! se eschivă Golema. Probabil timbrele, sau ceva în legătură cu ele. Toate lucrurile din biroul la care lucra victima sunt răvăşite.

— Lipseşte ceva?

— Habar n-am.

Unul dintre băieţii de la tehnic băgă capul pe uşă.

— Aceleaşi amprente, le strigă el din prag. Anatol Berberi.

— Spune-i lui Caraboghici, îl rugă Părintele, că imediat ce termină vreau să stau de vorbă cu el.

Noul venit făcu ochii mari.

— Cum, nu ştiţi?! se miră el. Doctorul Caraboghici a murit.

— Când? întrebă, perplex, Părintele.

— Sâmbătă seara. Infarct.

Părintele simţi un junghi în inimă. De bătrânul doctor îl legau ani mulţi de prietenie, de succese, de eşecuri. Parcă nu-i venea să creadă.

— Ştiai? îl întrebă el pe Golema.

— Nu. Am stat mai mult la spital, cu Matei.

Aducându-şi aminte de lungan, Părintele se zbârli:

— M-apucă toţi dracii, se răsti el, la gândul că prostanul de Matei l-a scăpat din mână pe individul ăsta, mai mult decât netrebnic, Anatol Berberi! Am să te pun să-i tragi o bătaie soră cu moartea…

Părintele se opri, inhibat de cele ce spusese. Se întoarse spre cel de la tehnic. Acesta, încurcat de faptul că el, şi nu altul, fusese cel ce adusese trista veste, nu ştia cum s-o şteargă mai repede.

— Şi cine va fi noul Esculap al echipei?

— O doctoriţă tânără. Trebuie să pice din clipă-n clipă.

— Ce-o fi, domnule, răbufni Părintele, în capul ălora de la cadre?! De ce, domnule, mi se trimit, doar mie, numai ţânci? Ce-s eu? Tatăl lor?… Tânărul de la tehnic zâmbea pe sub mustaţă. Se răsti la el: Piei, domnule, din ochii mei, că mă enervezi!… Înainte de a urca la etaj, se adresă el Golemei, să lămurim câteva lucruri. Lucra Arcadie Manafu la vreo invenţie?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Venea în contact cu străini?

— Nu.

— Ai anunţat întreprinderea unde lucra?

— Încă nu.

— Fă-o repede. Cere-le să ne trimită un delegat. De preferinţă unul fost cât mai apropiat de victimă. Chiar femeie… În privinţa asta, ce ştii despre Arcadie Manafu?

— A fost tentat, la un moment dat, să-şi complice viaţa, suindu-şi în cap o a doua femeie. A renunţat însă rapid, în clipa când a aflat că îl înşeală soţia.

— Gelozia asta e microbul cel mai cronofag! medită Părintele. Din câte ştiu eu, Arcadie Manafu e un mort fără rude. Dacă totuşi am să-i găsesc timbrele, cine i le va moşteni?…

Îi întrerupse Ioana Gorună:

— Îl caută cineva la telefon pe tovarăşul maior Preda Corban.

— Cine?

Femeia ezita.

— Nu sunt sigură că am auzit bine… Parcă a zis… Satârul?!

Pentru o clipă cei doi bărbaţi se priviră lung în ochi. Apoi amândoi în acelaşi timp, se repeziră spre telefon.

XI. LA BELLE DAME SANS MERÇI

„Ei! se-nţelege, damele sunt mai ambiţioase…”

Un hotel e mai ceva decât Grădina Desfătărilor a cumătrului Bosch. Şi acolo, ca şi aici, aceeaşi colcăială de indivizi roşi pe dedesubt de scârnavul microb Aprehensiunae Sociococus.

L-am crupat uşurel pe uşier. Probabil că pentru el tot omul era uşă şi de aceea se tot apleca în urma fiecăruia încercând să-i privească pe gaura cheii.

— Îndreaptă-te, neamule! l-am sfătuit. Faci sinuzită-n curentul ăla!

Dacă ar fi avut o bombă, mie mi-ar fi strecurat-o în buzunar.

M-am făcut că venisem cu treburi. M-am dus glonţ, la standul cu obiecte artizanale. Am privit-o drept în ochi pe vânzătoare şi i-am zis:

— Iac-am venit!

A holbat ochii, apoi a clipit repede de câteva ori. Bătute de un vânt îndrăcit de uimire, obloanele ei, boite în culoare de zi, s-au zbătut să sară din balamale. S-a întors spre una care, ceva mai ascunsă, îşi pilea unghiile. O să ziceţi că pe cele de la mâini. Vă-nşelaţi! Alelaltele!…

— Auzi, soro, cic-a venit nepotu’ de cumnat a lu’ Arcu’ de Triumf.

— Triòm-pî-hî! am corectat-o.

O voce joasă, de adultă ce fumase luleaua păcii prin curtea grădiniţelor cu orar redus la minimum posibil, groh-groh!, zice:

— Fă-i vânt d-acilea iute, dacă n-a venit cu gându’ curat ca să târguie!

— Auzişi?… Ce-arvuneşti?

Am zis, fără să cad pe gânduri:

— Obiecte de cult păgân aveţi?

— Hă, hă, hă! râde, cu pauze mari, cea din fund. Ce mă doare Montu Blancu! se jeleşte ea, ciocănindu-se într-un mont cât o bilă de biliard. N-ai vrea un tomahawk de-mpărtăşanie?

— Îhî!… Da, c-o condiţie! Să aibă şi lulea.

La vorba asta, inactiva, scoate, de undeva de dedesubt, un ciubuc lung, numai bun să te scarpini singur când te mănâncă spinarea.

— Na, ia-l! mi-l întinde ea. Asta ne-a mai rămas. De când te-aşteaptă!… Că ţie ţi-l oprisem, Triomphel.

— Ăsta n-are secure! constat eu cu uimire. Tomahawk fără secure?!

— Uite, ştii ce?… Nu fi cusurgiu! E bun, la o adică, şi ăsta!… Scoate frangii!

N-au vrut să-mi facă nici o reducere. Am plătit exact cât scria pe etichetă. Luleaua mi-au împachetat-o de-ai fi zis că-i puşcociul ţintuit cu argint al fratelui ăla onest – Winnetou.

— Ascultă, de ce eşti atât de sigur că nu vrei şi un costum gata-ngrăşat de oşan?… Nu de alta, vorbesc serios, dar te-ar prinde la marele fix! mi-a zis, înainte de plecare, pedichiurista, privindu-mă apreciativ cu un singur ochi.

Am clătinat din cap:

— De ce nu treci vizavi? am iscodit-o Se caută figuranţi cu limba scoasă. E o criză de Halebardier I la Naţional, mamă-mamă!…

Se uita la mine de parcă aş fi fost femeia în care se aruncă cuţite la bâlci. În clipa aceea, dacă ar fi fost rândul ei să arunce, în mod sigur ar fi zbârcit.

Am plecat înainte de a-mi da cu ceva în cap. Mi-am luat pachetul sub braţ şi m-am îndreptat spre o canapea pe care

m-am trântit. Mă făceam, mai că moţăi, mai că citesc ziarul. Mi-era sete. Mi-era foame. Un pitic harnic îşi săpa un culcuş trainic în stomacul meu. Nu-mi puteam părăsi însă, postul de observaţie. Wolfgang Schröder se afla la el în cameră – mă interesasem la telefon încă de acasă – şi-l aşteptam să pice din clipă-n clipă. Speram să-l recunosc.

De două zile nu mai pusesem nimic în gură. Mai precis de sâmbătă seara. Acum era luni, trecut de prânz. Ieri participasem la scurgerea dintre cei vii a lui Arcadie Manafu şi nu-mi arsese de mâncare. Apoi fusesem ocupat de refulările Serenei. După plecarea ei şi după ultimele cuvinte schimbate cu Parandărăt parcă intrasem în priză. Trebuia să-mi joc ultima şansă. Nu mă dumirisem prea bine ce se întâmplase de fapt, şi ce era la mijloc, prinsesem însă în sfârşit un fir gros, un odgon, din caierul de mistere pe care-l torseseră, cu gândul să-mi facă un scutecel de prohodeală, nea Manafu şi cu cine mai ştiam eu. Mă fraieriseră ăştia doi timp îndelungat, dar acum li se înfundase.

Începusem să mă plictisesc, cu toată instalaţia lor de aer condiţionat. Cele câteva feţe palide din preajmă de mult nu-mi mai spuneau nimic. Aveam de gând să trag o fugă până la braserie şi să îmbuc ceva la repezeală, când am auzit rostit numele persoanei care mă interesa:

— *Is mister Wolfgang Schröder up stairs, please?* s-a interesat o voce dulce în spatele meu.

M-am întors spre locul de unde venise vocea. Numele nu mă făcuse să tresar pe cât a făcut-o cea care-l rostise. Ce mai tura-vura, am tresărit, când am văzut-o, din toate fibrele. Aşa surpriză mai zic şi eu! Blondă cu ochi albaştri. Genul meu!

I-a părăsit rapid pe cei de la recepţie care, în urma ei, nu mai pridideau să-şi dea coate. În nici un caz pentru a discuta despre fotbal. În drum spre lifturi a trecut şi pe lângă mine. Destul de aproape. Dar chiar dacă s-ar fi uitat la mine tot nu m-ar fi văzut. Nu avea ochi pentru nimeni.

Siajul ei mirosea divin. După unda asta de parfum s-ar fi

târât, cu un trandafir în gură pentru a i-l depune omagiu la picioare, şi un paraplegic, dacă s-ar fi nimerit prin preajmă. Cât timp a aşteptat să coboare liftul a bătut nervoasă din picior. Simţeam că pe toţi cei din jur, la bărbaţi mă refer, îi apucase un dor nebun după camerele lor, şi ar fi dorit, toţi, să urce numai cu liftul aşteptat de ea.

Pe uşiţa coliviei stratosferice s-a precipitat proprietarul unui zâmbet de crocodil ciugulit la plombe de un întreg stol de pluvieni particulari. La vederea ei, zâmbet-unsuros şi-a adus aminte că-şi uitase, sus în cameră, ceva. Probabil, aplombul masculin. A făcut stânga-mprejur şi a tăbărât, fără să piardă o clipă, cu privirile pe ea. Nici nu se închiseseră bine uşile, că şi începuse să o dezbrace din priviri. Habar n-avea, săraca de ea, că va ajunge în al nouălea cer (era să zic... lună!), goală puşcă.

Cam după un sfert de oră m-am îndreptat şi eu spre cerul acela populat cu îngeri blonzi. În drum m-am descotorosit de stânjenitorul ciubuc, făcându-i-l cadou unui dulce copilaş împreună cu a cărui familie urcasem spre empireu. Băieţelul se codise să accepte, taică-su însă, luase din toată inima parte dărniciei mele.

Pe coridor nu se vedea ţipenie de om. Mi-am ales cea mai nimerită poziţie de pândă. M-am sprijinit cu spatele de uşa camerei 919. Oricine m-ar fi văzut ar fi zis că ieşisem la taclale în bătătură şi că nu aşteptam nimic altceva decât vreo ţaţă cu care să pun lumea la cale.

Adevărul este că am aşteptat ceva şi că, de la un timp, muream de plictis. Tocmai aveam de gând să-mi caut o îndeletnicire oarecare, cum ar fi fost, de exemplu, scrijelitul în praf cu degetul mare de la picior, când şi-a făcut apariţia o tânără făptură. Se vedea de departe însă că nu era de la Radio Şanţ.

Nu se putuse abţine şi, încă de la zece metri, începuse să bată pas de defilare. Era o tânără neavând nevoie, în astfel de cazuri, să-şi scoată pieptul în afară. Uneia ca ea, pentru a-i vorbi, ar fi trebuit s-o faci numai dintr-o parte sau din

spate, altfel, pe lângă că nu te-ar fi auzit, riscai să te lase cu niscai găuri în plastrom.

Când a ajuns la distanţa potrivită, i-am dat de înţeles prin semne că-i merge moara şi, profitând de faptul că prinsesem poziţia adecvată, i-am şoptit:

— Da’ ştiu că laşi ceva hulă-n urmă, fata tatii!

A pus farurile, cu faza mare, pe mine:

— *I beg your pardon?!*

Oho, o anglo-saxonă!

— Mai strânge din pânze, am sfătuit-o.

— Pardon?!

— *Will be a big storm, mamm!* am prevenit-o cât puteam de curtenitor.

Cel mai normal lucru ar fi fost să-şi arunce ancora. Şi-a dat seama însă că se afla pradă unei halucinaţii şi a întins-o grabnic, adăugându-şi câţiva inchi în plus la balansul pendulei pe care o înghiţise la pubertate. Ca să mai tai ceva frunză la câini, m-am gândit că eternul frumos feminin nu-i decât o gogoriţă scornită de sculptori şi anatomişti, poate şi de afemeiaţi, psihologii fiind de altă părere. Doream să aprofundez tema, dar am fost întrerupt de uşa din spatele meu, care s-a deschis timid.

Mi-am pierdut echilibrul, era să cad, m-am redresat însă instantaneu. M-am întors. Din prag mă privea, năucă, blonda.

— *Hallo!* i-am zis. Mi se pare mie sau într-adevăr sunteţi *miss...* Serena Sarivan!?

I-am acoperit la timp gura gata să ţipe de spaimă. Am luat-o în braţe şi am împins-o înăuntru. În urma mea am trântit uşa cu piciorul. S-a închis moale, cu zgomotul molitvelnicului crăpat pe furiş de un răspopit cuprins de remuşcări tardive. Casele mari, ca şi maşinile de lux, au acest avantaj. Oricât le-ai trânti, uşile lor nu bufnesc precum o flintă ruginită. Au grijă ele însele să rămâi un gentleman.

Am dus-o, moartă de frică, până în mijlocul camerei. Picioarele îi erau moi. Mâinile i se bălăngăneau neputincioase pe lângă trup. Tremura ca o iapă tânără, fără experienţă, în plină dilemă. Nu se dumirise încă dacă era doar potcovită sau dacă pe deasupra mai era dusă şi la armăsar. Ca un abur, frica îi ieşea prin toţi porii.

Mi-am dat seama că nu eram singuri. În jurul meu totul friza un lux epatant, dar cea mai decorativă mobilă era, de departe, un bărbat cu tâmplele cărunte prăbuşit într-un fotoliu cu care făcea cadavru comun. Tipul se uita cu un ochi la slănină şi cu altul la făină, dar o făcea de-a-ndoaselea şi cu nişte priviri din cale-afară de sticloase.

Cu ea în braţe, am întors fotoliul mortuar în aşa fel încât cadavrul, privind fix înainte, îşi căuta pe peretele din faţa lui un punct de referinţă, un loc de dat cu capul. Pe ea am aşezat-o în celălalt fotoliu. Aşa perplexă cum era, jurai că e Cuminţenia Pământului. I-am mângâiat mortului obrazul proaspăt ras. Era aproape cald. Murise de curând, deci. Loţiunea *after shave* pe care o folosise mirosea plăcut. Dacă n-ai fi fost cât de cât în temă, n-ai fi bănuit că mirosul acela discret aducea puţin a migdale amare şi ceva mai mult a whisky. Din mâna dreaptă, care-i spânzura până aproape de mocheta înflorată: fond roşu-pal, flori de un galben *jalousie bien camouflée,* îi scăpase un plic ce purta antetul hotelului. Mâna stângă i se chircise peste buzele subţiri ale unui pahar de cristal. Cioburile, încă umede de sânge şi de zeama ucigaşă, se împrăştiaseră petale de sticlă pe lacul roşcat al măsuţei ce se afla alături de fotoliu.

M-am aşezat şi eu pe marginea patului, în dreptul Serenei. Am scos o ţigară şi mi-am pus-o între buze. În timp ce mi-o aprindeam i-am căutat Serenei privirile albastre. Incandescenţa cu care mă privea ar fi trebuit să mă carbonizeze. Nu m-am făcut scrum, mi-am fript doar degetele cu chibritul uitat aprins. Am tras un fum şi, imediat, harnicul pitic din stomac s-a apucat să sape cu şi mai multă râvnă, de parcă l-aş fi biciuit.

Mi-am încrucişat braţele pe piept. Serenei îi pieriseră spaima şi uimirea din priviri. Încet, încet, îşi recăpăta siguranţa de altădată. Privind-o, îmi simţeam sufletul invadat de o durere intensă, mare, amplă, dar binevenită, înrobitoare, şi cu atât mai dorită. Cunoşteam clipa. Clipa când iţi face plăcere să suferi. Cineva nebun, captiv în propria-mi fiinţă, mă lovea fără milă între coaste cu un ciocănel din lemn de plop uscat. Eram un clopot de durere intrat în rezonanţă.

Întinzându-mă puţin spre stânga, am dat drumul la radio. Smetana. „Vltava”. Începuse să se întunece şi răsărise luna. Stătea cocoţată, picior peste picior, pe cocoaşa lumii. Noaptea – stol de pterodactili cu păcuroase aripi – se lăsa peste cadavrul vânăt al oraşului.

Într-un târziu, atunci când îmi săturasem foamea de albastrul lentilelor ei de contact, am întrebat-o:

— Îngheaţă chiar tot ce-atingi?

A strâns din buze: vezi-Doamne, nici ei nu-i venea să creadă una ca asta! Cu un gest foarte natural şi-a scos peruca şi coama roşcată i s-a revărsat peste umeri.

— Ţi-a fost un dor amarnic de mine şi te-ai întors fuga-fuga, nu-i aşa?

Mi-a zâmbit trist. Era neruşinat de frumoasă. Era, acum, neruşinat de calmă. Mai mult ca sigur că felul cum mă purtam cu ea i se părea un nonsens. Ea, în locul meu…

A zâmbit din nou:

— Dar ţie? Ţie nu ţi-a fost dor?

Aluneca pe singura pantă pe care nu aş fi vrut s-o urmez. Am oftat, şi durerea mi-a ieşit din piept sub forma unui nor de fum.

— Mi-e dor şi-acum de tine!… Ciudat e omul, acest animal superb şi abject. Cu toate că nu aş crede o iotă, mi-ar face plăcere să te aud căindu-te. Să joci din nou teatru… Mi-ar face plăcere să te iert.

— Iartă-mă!

— Mi-o impui?

După zgomot, am ghicit că-şi luase o ţigară din pachetul pe care-l lăsasem pe masă, printre cioburi. Nu-i mai distingeam contururile. O ghiceam doar după licărul ţigării.

Mi-am dat drumul să cad pe spate, printre pernele de pe pat, pe care mi le-am potrivit cât mai confortabil. Am întins mâna dreaptă cu gândul să aprind veioza. M-am răzgândit însă. Spovedaniile se fac sub patrafir, şi acolo e întuneric. Am rămas cu întrerupătorul în mână. Puteam aprinde lumina oricând.

— Cum ai putut să mă crezi atât de nătâng?

— Nu-i vina mea, a oftat, e vina neveste-tii.

— Prin ea ai ajuns la mine, deci. Când v-aţi cunoscut?

— Acum o lună. Două. Am fost internate, o vreme, în acelaşi spital. A avut grijă să mi te încondeieze bine. De la ea şi de la copil ştiu…

— Taci!

— Mai ales de la copil am înţeles cât eşti de disperat, că eşti dispus să faci orice pentru bani. Când am conceput combinaţia asta…

— Murdară…

— Zi-i cum vrei. Dar la început erai cel mai potrivit pentru rolul omului de sacrificiu, iar pe parcurs nu-ţi mai puteam schimba destinul. Ca jucător ai putea să mă înţelegi, nu?

— Faci cam târziu apel la inteligenţa mea! Eu unul mă mai întrebam, uneori, dacă nu cumva te cheamă Juditha. Tu însă niciodată nu te-ai îndoit că ai avea de-a face cu nimeni altul decât cu… Oligofren. Şi ai greşit! Dar, ca jucător, te înţeleg. Chiar mai bine decât crezi tu. Deci, nu era nevoie să intri în comiţialitate când m-ai văzut. Sper că nu aştepţi să te schingiuiesc?

S-a ridicat în picioare.

— În materie de bărbaţi e mai bine să adopţi o atitudine rezervată, dacă nu vrei să ai surprize tardive.

— Unde te duci?

— La baie.

— Să nu stai mult. Compania cadavrelor mă plictiseşte repede.

Am aprins lumina. M-am ridicat de la locul meu şi am cules de pe jos plicul cu antetul hotelului. Rămăsese în mijlocul camerei, stingher. Când am tras-o afară, foaia de hârtie dinăuntru lui a foşnit agreabil. Foşnetul înştiinţărilor de mărire a lefii, de acordare a unei prime, de avansare în grad. Textul bătut la maşină conţinea tocmai o astfel de bucurie: bucuria avansării la gradul de îngeraş:

„Mă numesc Arcadie Manafu. N-am crezut că există Remuşcare… Nu credeam să învăţ a muri vreodată…”

Am zâmbit. Epitaful era cât se poate de hilar, iar citatul chiar că i se potrivea lui Arcadie Manafu, care, într-adevăr, murise ca un repetent. Bietul de el se prezentase la ultimul examen al vieţii tot cu lecţia neînvăţată. Serena îl meditase degeaba şi-l „sinucisese” fără nici un regret pe prostul mort la datorie.

Am luat poşeta Serenei şi i-am răsturnat conţinutul pe jos. Printre alte nimicuri, mai mult sau mai puţin femeieşti, am găsit şi ceea ce mă interesa pe mine, probabil. I-am deschis apoi paşaportul. Din poză mi-a zâmbit cea mai candidă dintre femei – Serena cea de altădată. Din actele ei reieşea că fosta campioană a statorniciei se pregătea să migreze spre sud, via Istanbul. I-am adunat de pe jos lucrurile risipite şi i le-am trântit de-a valma în poşetă, având grijă să las ce era mai important deasupra.

M-am lungit din nou pe pat şi mi-am aprins o altă ţigară. De la Smetana trecuseră la muzica de jazz. Am stins lumina. Întrerupătorul veiozei mi-a rămas între degete să mă joc cu el. Am închis ochii. Eram în aşteptarea lui Godot.

Serena s-a întors aducând cu ea o undă proaspătă de parfum. S-a aşezat în acelaşi loc unde stătuse şi mai înainte. Mi-a cerut o ţigară.

— Ce urmează, facem pace?

— Facem şi pace. Numai că-mi eşti datoare nişte explicaţii. A foit. Ce, nu-ţi convine?

— Nu prea.

— Te cred. Eşti ca oricare altul. Mai bine suporţi pedeapsa decât să-ţi expui motivele pentru care ai greşit, motive întotdeauna cu mult mai murdare decât se aşteptau cei dispuşi eventual să te ierte… De cât timp eşti amanta lui Manafu?

— Alta acum! Are vreo importanţă?

— Nu, n-are! Pe cine l-aţi lăsat amanet în locul lui?

— Pe frati-su geamăn, Ipolit Manafu. Legionar notoriu, plecat cu nemţii din ţară după ce în prealabil fusese comunicat ca mort în război, devenit cu timpul mare mahăr în spionajul mondial sub numele de Wolfgang Schröder.

— Cum naiba l-aţi fraierit atât de simplu pe ex neamţul ăla?

— S-au descurcat ei între ei, ca fraţi gemeni ce erau.

— Tu însă n-ai avut nici o vină. Biata de tine!… Cum l-ai convins pe Arcadie că Ipolit va fi confundat cu el? O substituire de cadavru nu-i chiar un lucru simplu.

— Ipolit, pentru că tot scotea castanele pentru altul, a căzut cu mâinile în foc. Astfel cadavrul n-a mai avut amprente. Plus alte transformări, printre care trucări de analize şi chiar sustrageri de fişe medicale. A muncit ceva Arcadie, pregătindu-şi propria înmormântare!…

Mi-am amintit scena finală a întrevederii cu marele Guguf care fusese Arcadie Manafu. Pe lângă o minuţioasă pregătire psihologică, mi se sugerase, cu mult timp în urmă, că aş putea folosi, la nevoie, un anume pistol. Modul în care mi se semnalase prezenţa lui fusese dibăcie curată.

De abia în clipele când mă mai liniştisem – pentru că fusesem, un timp, convins că într-adevăr înfăptuisem un omor –, înţelesesem de ce nu-mi tremurase mâna, de ce nu simţisem reculul pe care un pistol ca acela ar fi trebuit să-l aibă.

Ce frumos explodase alba inimioară din pieptul lui Manafu! Ce ţintă ideală şi ce abil pusă în evidenţă! Numai bună de luat la ochi. Ce trucaj simplu!… Îţi montezi în piept,

în dreptul inimii, peste o foaie de azbest şi pe sub un pulover ornat cu ceva cât mai bătător la ochi, o capsă care să detoneze o cantitate suficientă de praf de puşcă. Explozia va da spectatorilor iluzia penetrării glonţului. Pistoletul, ţinut în mânecă şi scos la timp, are, pe lângă misiunea de a declanşa reacţia de apărare a adversarului, şi pe aceea de a detona capsa cu ajutorul unui fir trecut prin mâneca puloverului până la locul viitoarei bube. De aici, probabil, şi cuvântul capsoman, cuvânt atât de adecvat lui Manafu! Iar cu ajutorul unui săculeţ de şampon roşu se poate realiza o baie de sânge aproape veridică.

Dacă, cu puţin antrenament, reuşeşti să apeşi pe trăgaciul pistoletului în momentul critic – moment concomitent sau imediat următor celui în care a tras adversarul –, restul e joc de copii. Nu-ţi rămâne decât să mori fotogenic. Următorul pas îl face asociatul la crimă, cel care veghease asupra necesităţii de a te pune la dispoziţia unui vânător înarmat obligatoriu cu o armă de foc, vânător care, devenit „asasin nătăfleţ” trebuie scos urgent din scenă. Asta, ca să nu-i treacă cumva prin minte tâmpului să i se uite în ochi victimei pentru a se asigura că nu murise de gălbinare, boală extrem de contagioasă.

Dacă tipul care a tras cu gloanţe oarbe nu se prinde de fentă la timp, e un muşteriu sigur pentru ştreang. Şi dacă e un fitecine, nu prea are cum să se prindă.

— Cum ţi-ai imaginat că tocmai eu, specialist în arme de foc, nu-mi voi da seama că-l împuşcasem pe Manafu cu gloanţe oarbe?

— De-abia atunci m-ai bănuit?

— Atunci am avut certitudinea că erai amestecată până peste cap în mizeria asta.

— Mă bănuiai mai de mult, deci.

— Te interesează din punct de vedere profesional? Nu-ţi face griji, eşti o bună profesionistă, Serena Sarivan, cu toate că, în ceea ce te priveşte, am avut mai tot timpul inima strânsă. Prea suna bine cântecul nostru de iubire. Dar

bănuieli serioase am avut doar când ai înlocuit caseta înregistrată cu una nouă, goală. M-am liniştit însă singur. Putea fi la fel de bine un accident întâmplat din propria mea neglijenţă. Apoi, prea mi-l băgai pe gât ca vinovat pe Manafu, atunci când nici prin cap nu-mi trecea să-l bănuiesc.

— Începuseşi să aberezi. Dacă nu te-ai fi prins singur, aş fi fost obligată să ţi-l torn eu.

— Da, începusem să aberez. Pentru că, în cazul când el ar fi fost criminalul Rafaelei, nu-mi explicam de ce mă lăsase în viaţă. Acesta era marele lui atu, de aceea îl scosesem din cauză. Când colo, eu fusesem lăsat în viaţă pentru că rolul meu era mult mai complex. Mai trebuia să-l „ucid" şi pe Arcadie Manafu. Să-l ucid astfel încât, dacă aş fi fost luat la întrebări, să jur eu însumi că-l omorâsem. Ce mai, dantelărie!

Mi-am stins ţigara. Acum era între noi un întuneric deplin.

— Ce propui?

— Te-aştept pe tine. De data asta propui tu şi dispun eu.

— Ce facem, ne tocmim?

— Te ascult.

S-a gândit preţ de câteva clipe. Părea încurcată.

— *Fifty-fifty* îţi convine?

— *Fifty-fifty* din ce?

— Din timbre, evident!

— Serena, Serena, miss Rigolă ce eşti – am oftat –, tot nu ţi-a intrat în cap că nu are rost să încerci să mă duci de nas? „Wolfgang Schröder, mare mahăr în spionajul mondial..." Ai greşit pomenind acest amănunt, dar, fii liniştită, descoperisem şi singur adevărul, motivul pentru care picase în ţară fratele de a cărui existenţă nu mai ştia nimeni. Wolfgang Schröder, marele mahăr, nu se deplasa până aici numai pentru nişte păcălite de timbre pe care, probabil, le consumase de mult împreună cu frate-su... Ce inventase Rafaela?

Tăcere. Rămăsese, cred, perplexă. Nu se aşteptase la o

astfel de întrebare. Într-un târziu, a bâiguit:

— Nimic! Ce-ar fi putut inventa Rafaela?!

M-am săltat în capul oaselor. Am calculat şi am plesnit-o scurt cu dosul palmei peste faţă. Buzele i-au crăpat, iar eu mi-am zdrelit mâna în dinţii ei atât de frumoşi.

— Nu trebuia să faci asta! a murmurat.

— Desigur. Sunt un sadic. Palma asta a fost însă un mizilic. Greul de-abia acum începe!... Ce descoperise Rafaela?

Şi pentru că se încăpăţâna să nu vorbească, am apucat-o de gât, în jurul căruia mi-am încolăcit pumnul. Am început să strâng şi, în aşteptarea clipei când îşi va deschide gura, mi-am reamintit întreaga poveste.

Un tip mai murdar decât o hazna avusese o nevastă. O muiere foarte pricepută, care, prin strădanii personale, descoperise ceva. Invenţia, mai mult ca sigur, valora miliarde. Nu se ştie prin ce mijloace, soţul află de descoperire şi-şi doreşte numai pentru el tot aurul pus în joc. Pentru el şi pentru amanta pe care se nimerise să o aibă, amantă ce era, firesc, un petic pe măsura sacului fără fund. Numai că, de data aceasta, rolurile fuseseră inversate. Turcul fusese Serena, iar Manafu pistolul.

Invenţia Rafaelei trebuia comercializată în străinătate, căci, doar acolo, sunt bani îndeajuns de mulţi pentru unii ca alde Serena şi Manafu. La noi, unde de mult s-a făcut curat, n-ai avea efectiv ce face cu atâţia bani, exceptând, bineînţeles, patima arghirofilă de a-i colecţiona.

Ca să ajungi în străinătate, să rămâi acolo şi să te bucuri de o invenţie care nu-ţi aparţine, îţi trebuie, unu: să-l suprimi pe inventator; doi: să dai vina pe altul, adică, să faci în aşa fel încât pedeapsa crimei tale să o suporte, fără drept de apel, un fraier oarecare; trei: o nouă identitate, sub a cărei mască să te pierzi, legal, în mulţime.

Dacă ţi-au reuşit aceste trei mişcări, poţi să te culci pe o ureche şi să dormi liniştit. Ce inegalabilă regizoare fusese fiinţa asta pe care o strângeam din ce în ce mai tare de gât,

fiinţa care reuşise să ne fraierească pe toţi!

Pe Manafu îl dusese cu preşul precum că, odată crima înfăptuită, bănuielile vor cădea asupra mea. La gândul că fusese convins că va scăpa nepedepsit deoarece urma „să-l omor eu”, îmi venea să râd în hohote. Arcadie Manafu fusese un prost ce crezuse în bălmăjelile unei femei şi murise frumos, fără să înţeleagă prea bine ce i se întâmpla. Dumnezeu să-l ierte! Pentru că şi eu îl iertasem atunci când înţelesesem că mă schilodise din gelozie. Şi eu, în locul lui, aş fi făcut la fel, poate.

Hapul cu timbre – mobil al crimei fusese înghiţit cu uşurinţă de toţi, inclusiv de mine, cel ce urma să cad în mâinile miliţiei, ai cărei omuleţi în albastru mă căutau furibund, ferm convinşi că eu o omorâsem pe Rafaela şi tot eu le băgasem pe gât şi cadavrul cu care se luptau în prezent. Fără a mai pomeni că de-abia mă aşteptau ca să-mi plătească pentru că le scosesem un om din circulaţie.

Apoi dibăcia cu care Serena îl vrăjise pe marele spion fusese magie curată. Ipolit fusese convins să iasă din mlaştinile lui – şi asta era dovadă peremptorie a valorii invenţiei. Marele spion făcuse drumul până aici cu gândul că va tăbărî singur pe vara sa Rafaela, verişoară care doar printr-o întâmplare era şi nevasta fratelui său geamăn de care-l durea-n cot. Nici o clipă nu-şi imaginase acest rechin că rolul său va fi doar de a se întoarce, la momentul potrivit, cu burta-n sus, şi de a rămâne aşa veşnic. Wolfgang Schröder, alias Ipolit Manafu, murise incapabil să înţeleagă că cel care-i viza paşaportul pentru raiul gunoierilor era chiar fratele său geamăn, un zgârie-brânză ageamiu.

Pe scurt, cam asta fusese activitatea din umbră a marii maestre de combinaţii murdare. Din clipa în care îi pusese stânjenitorului prunc Arcadie Manafu cianură în biberon, denaturata Serena îşi căpătase dreptul de a migra, ca pasărea cerului, încotro îi era voia. În urma ei rămâneau trei cadavre şi un bleg destul de potrivit ca să plătească

maldărul de oale sparte.

O simţeam sub mâna mea tremurând toată. Devenea din ce în ce mai moale. Am zgâlţâit-o:

— Ce inventase Rafaela?

A deschis, în fine, gura:

— Un nou combustibil, a horcăit.

N-am slăbit-o deloc. Am strâns-o şi mai tare:

— Un nou combustibil?!… Rafaela era, parcă, biolog. Ce-avea ea în clin şi-n mânecă cu combustibilele?!

— Un combustibil obţinut din alge, de-abia a reuşit ea să articuleze. Ceva fantastic de simplu, de ieftin. Ceva care valorează tot aurul din lume.

I-am dat drumul din strânsoare.

— Bravo! Vezi ce simplu a fost!

Am recăzut între perne. Îmi era o foame cumplită. Stând lungit, îmi mai calmam, parcă, durerile. Am dus mâna la întrerupătorul veiozei cu gândul să o aprind, dar m-am răzgândit. Nu aveam încă chef să o văd la faţă pe năpârca de Serena. Mai mult ca sigur că arăta rău.

— Cum aţi aflat de invenţia Rafaelei?

A înghiţit de câteva ori în sec, după care mi-a povestit în silă:

— Arcadie a primit acum câteva luni un telefon. Unii, habar n-am cine au fost, îi dădeau termen două luni ca să se aşeze cu ei la masa tratativelor. Ziceau că încercaseră să discute direct cu Rafaela, dar că ea se arătase din cale-afară de patriotă şi-i trimise, scurt, la origine. Arcadie, care o credea pe Rafaela o zăludă, fusese foarte surprins să constate că aceasta descoperise ceva, ceva despre a cărei natură concretă am aflat extrem de greu.

Vorbise încet, cu hopuri, părând preocupată de cu totul altceva decât de cele ce-mi îndruga.

— Bravo, devii din ce în ce mai înţeleaptă! Acum e timpul să-mi spui cum aş putea intra în posesia documentaţiei acestei miraculoase invenţii.

— Ce-ai de gând să faci cu ea?

Mi-am aprins o ţigară. La lumina brichetei am văzut-o stând cuminte, cu poşeta ei în poală. Ochii însă, îi aruncau scântei de ură. Am zâmbit.

— Treaba mea ce am de gând să fac cu invenţia!

— Nu cred că vei avea prilejul să mai faci ceva cu invenţia! a şuierat ea printre dinţi.

— De ce?! Doar nu ai de gând să mă omori şi pe mine?

— Ba da! a ţipat ea isteric.

Am apăsat întrerupătorul veiozei cu care mă jucasem tot timpul. Lumina a orbit-o pentru o clipă. Ţinea, cu amândouă mâinile întinse, pistolul ei îndreptat spre cel de al treilea nasture de sus al cămăşii mele. Ştiusem dinainte, după zgomotul pe care-l făcuse cocoşul pistolului ridicându-se.

Îşi muşca buzele, degetele i se albiseră de încleştarea cu care strângea patul pistolului, ochii i se micşoraseră, îi deveniseră ca două vârfuri de ac.

Am închis ochii într-un gest de abandon total. În clipa aceea a apăsat pe trăgaci. Zgomotul percutorului lovind în gol semănase a ochi de sticlă picat într-o chiuvetă.

— Buuum! am răcnit eu, speriind-o.

Am deschis ochii şi i-am zâmbit, arătându-i cele şase gloanţe pe care i le subtilizasem din pistol cât timp fusese la baie. După un moment de perplexitate, s-a dezlănţuit. A aruncat cu pistolul în mine. M-am ferit la timp, aplecându-mi capul într-o parte. Apoi s-a repezit cu ghearele, urlând:

— Te urăsc, te urăsc!

I-am prins în pumni încheietura mâinilor. Degetele ei răsfirate, cu unghii lungi, ascuţite, ar fi străpuns şi prin carcasa unui batiscaf cufundat într-un ocean de ură. Am privit-o în albul ochilor, apoi am învăluit-o cu braţele şi am strâns-o la piept. Am ţinut-o aşa până când i-a trecut accesul de isterie. Plângea încet, spasmodic.

— Ehe, iubito, am mângâiat-o eu pe păr, viaţa e un lucru al dracului de serios. Ce să-i faci!... Şi eu în locul tău aş crăpa de ciudă. De, te-ai înecat, pentru un fleac, ca ţiganul

la mal! Potoleşte-te, aşa e întotdeauna în viaţă. Ar fi trebuit să ştii asta…

Am rămas foarte mult timp aşa, unul lângă altul. Erau momente stranii. Zăceam lungiţi pe pat ca două cadavre şi nu departe de noi se găsea un altul. Atunci când crezusem că adormise, m-a întrebat:

— Ce ai de gând?

— Vrei să ştii ce am de gând cu tine? Eu unul, nimic. Alţii îţi vor cere să plăteşti pentru tot gunoiul pe care l-ai făcut pe unde ai trecut.

— Şi tu?

— Eu?! Eu am să încerc să obţin suma de care am nevoie.

— E echitabil?

— Mă faci să râd! Trebuia să-ţi pui întrebarea asta la început, nu acum, la spartul târgului.

— Nu se poate să mă laşi aşa!

— Ce vorbeşti?! De ce?

A oftat şi a ridicat din umeri. Apoi a început să mă mângâie timid. Cu toate că ar fi trebuit, nu-mi era scârbă de ea.

Am dat-o la o parte şi m-am ridicat. Mi-am îndreptat cu mâna hainele, costumul de blugi – atâta îmi mai rămăsese din vasta mea garderobă – şi am întrebat-o:

— Ai developat filmuleţul?

— Ce filmuleţ?! a făcut pe uimita.

I-am arătat micuţul rolfilm pe care-l găsisem în poşeta ei. A pufnit pe nas, învinsă. Rochia i se ridicase mult deasupra genunchilor. Îşi etala cu neruşinare frumoasele ei picioare, care, de data asta, mă ispiteau prea puţin.

— Cum aţi reuşit să-i filmaţi invenţia?

— Arcadie a dus un întreg război cu ea până a determinat-o să-şi aducă acasă opera. Ce nu reuşeşti să faci când te arăţi îndrăgostit?

— Copii, asta nu reuşeşti să faci!

— Copii?!

— Da, copii. Copii după invenţii.

I-am aruncat filmuleţul pe care-l parcursesem derulându-l prin faţa ochilor ajutat şi de un diavizor pe care-l găsisem tot în poşeta Serenei.

— Ce vrei să spui?!

— Stăpâneşte-l sănătoasă!

— Cum adică?

— Pe filmul din mâna ta se află orice, chiar şi tehnologia de fabricaţie a budincii cu stafide de vanadiu, numai ceea ce aşteptai tu să se afle nu e!

Faţa i se lungise de parcă ar fi ţinut sub limbă un kilogram de alice mari. Mijea, nedumerită, din ochi.

— Ce te pricepi tu? a întrebat ea cu speranţa prostului.

Am clătinat din cap:

— Nu uita că am început o facultate unde se mănâncă biochimie pe pâine. V-aţi căznit, tu şi cu tontul ăsta – i l-am arătat pe Manafu care nu se hotărâse încă în care punct să-şi înfigă coarnele – degeaba. Rafaela a fost mai deşteaptă decât voi!

— Nu se poate! a murmurat ea pierdut.

— Ba se prea poate! Rămâi cu bine!

— Anatol!

Cu toate că de regulă mă întorc cu plăcere când femeile strigă după mine, de data asta n-am făcut-o. Am lăsat-o să-şi rumege singură înfrângerea. De atunci, n-am mai văzut-o niciodată în viaţa mea.

XII. HOINĂREALĂ, BRAMBUREALĂ

„Sunt măgari care n-au maneră
şi…”

Mi-am luat haina de la garderobă. O lăsasem acolo înainte de a urca spre locul de întâlnire cu sinucigaşi lipsiţi de umor şi femei lipsite de şansă. Muream de foame. Aveam în mine foamea unei săgeţi colbuite de prea multă adăstare în cucură, dar care, în sfârşit, zbârnâie veselă în drum spre grumazul cald al vânatului.

Afară cerul era senin. Fulguia calm. Sub lumini somnolente străzile se ofereau alb-despuiat unei mulţimi crispate sub tăişul de bisturiu al frigului. Am trecut prin pasajul subteran şi m-am îndreptat spre „Pescarul”. Nu-mi place de nici un fel peştele, dar, având asta în cap, mi se părea că voi mânca nestânjenit de cine ştie ce indiscret pus să mă urmărească. Ca şi cum sila mea de a mânca peşte le-ar fi tăiat copoilor brusc zelul.

În pomii din faţa restaurantului, fructele iernii – vrăbiile – dormeau, cancer imens invadând natura mineralizată. La intrarea mea, nimeni n-a bătut cartul în clopotul de bronz spânzurat într-un colţ, alături de o ancoră. Deasupra lor fiinţa un fel de dioramă: dintre trestii, sălcii şi plaur, apăruse o lotcă; în ea se răsfăţa la un soare inexistent jumătatea de sus a unui marinar de ipsos blond, rozaliu, bine dispus. Tipul, aducând a bişniţar ajuns fruntaş în munca specifică Deltei, se hlizea cu neruşinarea obişnuiţilor în ipostaze şi mai caraghioase.

M-am aşezat într-un colţ, la o masă lipită de cele două acvarii plasate între ferestre. În balta lor extraplată crapii

nu se înecaseră încă. Aveau însă mutra că o vor face curând. Căscau nişte guri rotunde, ca şi cum ar fi huiduit în surdină, şi se unduiau prin vegetaţia de material plastic ca nişte galoşi umpluţi cu orez.

Lămpile fixate în pereţii acoperiţi cu lambriuri ce doreau să imite lemnul roşu de pitchpin împrăştiau o lumină plăpândă. Decorul amintea de interiorul unei corăbii devastate de piraţi, pentru că dacă fusese ceva mai acătării în barcazul acela, numai nişte piraţi îl putuseră lua. În urma lor rămăseseră binecunoscutele cuţite care nu taie decât icre negre, dar şi acelea proaspete, şi vestitele furculiţe care ţi se îndoaie în mână când ţi-e lumea mai dragă.

În jurul meu era agitaţie. Lumea se ghiftuia şi nimănui nu i se urcase răul de mare la cap. Mâncarea, se pare, era pe gustul tuturor. Nu-mi dădeam seama cam ce aş fi dorit să mănânc. Aveam impresia că nimic nu ar fi izbutit să-mi domolească foamea imensă.

M-am luat după o pereche de italieni care au cerut, stâlcind cuvintele: „silure au four” – el, şi „silure à la meunière” – ea. Cu toate că eram în stare să duc până la capăt, fără gâfâieli, o conversaţie în franceză, nu eram prea sigur ce comandasem. În nici un caz scobitori şi şerveţele, aşa cum i se întâmplase unui amic într-o situaţie similară.

Îmbrăcat în costum de blugi şi încercând un aer voit degajat, puteam să trec şi eu drept străin. Musul căruia îi comandasem „silure au four” drept aşa ceva mă şi luase. N-am putut însă să-l duc de nas pe şeful de echipaj. S-a apropiat de mine plin de o zeflemea studiată, mi s-a plasat în faţă şi m-a întrebat cu un zâmbet care i-a tăiat faţa de la o ureche la cealaltă, de parcă ar fi ţinut între dinţi marele pavoaz:

— *Monsieur…?!*

Am rămas în aşteptare, uitându-mă la el de jos în sus pe sub sprâncenele arcuite a mirare.

— *Pour commencer, un peu de caviar, n’est-ce pas, monsieur?*

Se credea în apele lui populate cu bancuri de fraieri.

— Fără icre, musiu! l-am dezamăgit. Nu de altceva, dar n-am cu mine dinţii potriviţi.

A întins-o, scârbit de un aşa muşteriu. Mă crezuse un mitoman local, dornic de a trece străin şi deci apt de a înghiţi găluşca lui cu icre. În aşteptarea mâncării am început să privesc în jur discret şi să trag cu urechea ba la una, ba la alta. Nu am avut ce regreta. Două babete nordice constatau cu uimire că două cafele costau doar zece lei şi nu o sută, aşa cum plătiseră cu o seară înainte, în acelaşi loc. Chelnerul care le întocmise nota era şi mai stupefiat decât ele. Pe faţă i se citea şi norul, dar şi grindina de pumni pe care merita să şi-o dea singur în cap drept pedeapsă pentru chilipirul pierdut. Un novice care, mai mult ca sigur, făcuse comerţ în munţi, cu forestierii, şi care nu văzuse încă marea şi străinii dindărătul tejghelei.

Până la urmă mi-a venit şi mie rândul. În farfuria mea se răsfăţa o pană zdravănă de somn la grătar. Cu toate obiecţiile mele de început am găsit mâncarea asta delicioasă.

Am devorat tot şi la sfârşit am mai cerut o porţie. Cum nimeni nu se interesa în mod special de soarta mea, m-am cufundat în gânduri. Problema se punea în felul următor: firul avut în mână se rupsese şi-mi scăpase tocmai capătul care mă interesa pe mine. Fuseseră înfăptuite trei crime inutile, la fel de oribile ca orice crimă. Inutile pentru că făptaşul lor manual se alesese doar cu praful de pe tobă. Eu unul, omul de sacrificiu al Serenei, nu mă alesesem nici măcar cu atât.

Mi-am aprins o ţigară şi i-am făcut semn chelnerului să-mi mai deschidă o sticlă de bere.

Intrasem plin de speranţe în horă şi jucasem, fără să trişez, până la capăt. Rupsesem o pereche de opinci şi de atâta învârteală îmi hăulea capul. Dacă Serena ar fi reuşit să se care unde avea de gând să o facă, eu aş fi rămas singurul bun de plată pentru toate oalele sparte. Ştiam că

voi sfârşi prin a fi prins şi judecat, dar, chiar dacă fusesem cumplit tras pe sfoară, nu eram animat de nici o dorinţă de răzbunare. Doream doar, ca atunci când voi fi prins, să pot spune că nu umblasem în zadar cu miere, chiar dacă alţii îmi vor linge degetele.

Până una-alta însă, hăituit cum eram, îmi pierdusem şi ultimul adăpost: cuşca cu lei în care mă cazase Serena. Aveam nevoie urgent de un acoperiş. Simţeam că eram în stare să dorm o mie şi una de nopţi la rând.

Mi-a întrerupt şirul gândurilor o voce de dunărean obişnuit cu toate năvălirile barbare care socotea:

— *Now, Dubonnet and coffee twice*... *ninety six* lei.

A urmat o replică insolită:

— *But we haven't drank coffee!*

— *Aa, sorry!*... *Then, Dubonnet and mineral water twice*... *ninety* lei.

— *We hadn't water, please!*

— *O.K.! Then, two Dubonnet*... *eighty five* lei.

— *How much is a single Dubonnet?*

— *Two Dubonnet*... *eighty* lei, *please*.

— *How much is a single Dubonnet?!*

— *Two Dubonnet*... *seventy five* lei, *please!*

— *But, for the Good's sake, how much is only a single Dubonnet?!*

— Până la urmă ai vrea să-l bei gratis, văd eu!... *Two Dubonnet... seventy* lei. *Please!*

Discuţia s-a încheiat aici. Băutorul de Dubonnet a plătit probabil cât i se ceruse ultima oară, poate a lăsat şi un bacşiş agasantului socotitor, nu ştiu, cert este că n-a gustat savoarea replicii de final a chelnerului, care şi-a murmurat doar pentru sine:

— Încă unul care pleacă convins că a băut Dubonnet!

L-am rugat pe acelaşi individ să-mi facă şi mie nota de plată şi să-mi vândă patru sticle de bere pentru acasă. Nu avea voie să facă aşa ceva, dar tocmai de aceea a şi făcut-o. Vedeam în ochii lui cum graficul bacşişului pe care spera

să-l primească de la mine se izbise cu capul de plafonul maxim la care-mi evaluase, din ochi, dărnicia. Ca să nu-i iasă vreun cucui, nu i-am dat nici un sfanţ în plus peste suma pe care o pretindea în scris.

M-am urnit greu şi cu părere de rău. Începusem să mă simt la largul meu printre aceşti piraţi stilaţi. Îmi era încă foame. M-am consolat cu gândul că aşa şi trebuie să se scoale de la masa de seară un om cumpătat. Eu nu sunt un om cumpătat, am însă de gând să devin, şi simplu fapt că-mi doream aşa ceva era un lucru bun. Tot e bine că păcatele se compensează cu faptele bune. Ce-ar fi ca, la sfârşit, să primeşti o medalie pentru fiecare faptă bună şi câte zece nuiele la fund pentru fiecare păcat?

Afară mirosea a iarnă, a carne dospită sub ventuză.

Ca să nu iau o plasă ridicolă, m-am gândit să dau mai întâi un telefon. Prin ninsoarea rară, cu sticlele sub braţ – aveam doar potcoave, nu şi cal – am pornit în căutarea unei cabine telefonice. Am cerut la Informaţii numărul care mă interesa. Cu ocazia asta am aflat chiar şi unde se găseşte strada căutată. Undeva prin Drumul Taberei, pe lângă Favorit.

Stânjenit de cele patru sticle, dintr-o poziţie contorsionată, de fantomă luând colţul, am format repede-repede, ca să nu-l uit, numărul. În timpul celor trei apeluri am avut curiozitatea să mă uit la ceas. Era trecut de nouă.

— Alo!

Avea o voce voalată. Mirată, curioasă.

Am închis înainte de a-şi pune întrebări asupra provenienţei telefonului. M-am postat la marginea trotuarului şi am început să fac semne, din cauza poverii pe care o purtam – discrete, tuturor maşinilor. Cu sticlele acelea de bere în braţe semănăm cu Tantalus – regele tăntălăilor, cel sortit să fie veşnic chinuit de sete. Ca un făcut, nici unul dintre taxiurile care au trecut pe lângă mine n-au oprit. Erau ocupate sau fuseseră chemate prin telefon.

Într-un târziu s-a milostivit şi de mine unul. A oprit lângă

bordură şi mi-a deschis portiera.

— Încotro?

— Drumul Taberei. Favorit.

— Asta o să te coste cincizeci lei. N-am scos o vorbă. Tăceam mâlc. Auzişi?

— Da.

— Bine! Să n-avem vorbe pe urmă!… Sui-te!

Înăuntru era cald, muzică, fum de ţigară. Am tăcut tot drumul. Mă cuibărisem, înfofolit până sub ochi în haina mea de blană, pe locul mortului. Tipul, bine dispus, fluiera.

La capăt, am privit kilometrii parcurşi şi i-am întins o hârtie de douăzeci şi cinci de lei. În preţul ăsta intra şi bacşişul pe care i l-aş fi dat unui taximetrist.

— Păi…!

Până să-şi revină din uimire, eram departe. A lăsat în jos geamul şi mi-a strigat:

— Mojicule!

Chiar dacă nu aş fi avut nimic mai bun de făcut, tot nu m-aş fi întors.

— Mă mir de ce nu cobor la tine ca să-ţi trag o mamă de bătaie! a adăugat, destul de tare, ca să-l audă şi alţii.

Asta era prea de tot! M-am întors, am ales o sticlă din grămadă şi agitând-o deasupra capului ca pe o grenadă m-am făcut că dau cu ea de-a azvârlita. A închis repede geamul şi-a tulit-o. Nevricalele belicoase îi trecuseră ca prin farmec. Ce, te pui cu puterea alcoolului?!

Strada nu era chiar lângă Favorit, era ceva mai la vale şi mi-a trebuit destul timp până am dat de blocul cu pricina. În lift am urcat împreună cu o băbuţă de treabă. Deloc curioasă să ştie la cine mergeam. Deloc ţâfnoasă că în gură îmi spânzura o ţigară aprinsă. Tocmai voia să aducă vorba de vremea câinoasă de afară, când am ajuns la etajul meu. Mi-a ajutat să ies, deschizându-mi ea uşile. I-am mulţumit din ochi şi ea mi-a zâmbit.

Pe palier era întuneric. În faţa uşii am căutat soneria pe dibuite. Mi-a deschis repede, fără ca mai înainte să întrebe

cine e.

Purta un halat gros, de molton, simplu, nepretenţios. Practic. Stătea într-o lumină caldă, scăldată ca de apele unei limonade, aşteptând. Din cauza întunericului, mijea din ochi, nedistingându-mă.

Am aprins lumina şi i-am zâmbit.

— Ia te uită cine e! a exclamat. Ce surpriză!

Mă recunoscuse, cu tot părul ud care începuse să-mi cadă peste ochi. Îmi zâmbise, şi zâmbetul ei îmi adusese inima la loc. Drept recompensă, mi-am compus o alură de fost greiere sportiv.

— Întâmplarea face să fii singura furnică pe care-o cunosc, i-am spus.

A arătat cu mâna spre arsenalul din braţele mele:

— Aduce mai mult a asediu, decât a vizită! a constatat ea pe un ton de spaimă.

Lumina s-a stins. Din cauza curentului, undeva, în spatele ei s-a trântit o uşă. Pe palierele de jos s-a auzit lătrând un câine şi un copil a strigat: „Nu vreau, e bine?!… Nu vreau!”

— Ar fi timpul să-mi dai drumul înăuntru.

— Mai roagă-te de mine!

— Nu mai pot. Am partea asta îngheţată.

— Atunci intră, greier mofturos! s-a dat ea la o parte din calea mea.

Muşat Maria – ea era salvatoarea mea furnică – vieţuia într-un muşuroi auster. Mobile puţine, fragile. Lemn sculptat, vechi, nelăcuit. Icoane implantate parcă în albul pur, scânteietor, cărnos, al pereţilor. Lemnul lor afumat, apele lor întunecate chemau privirile cu adâncimea unui ochi în hipnoză. Lumânări albe, groase, în sfeşnice de argint. Miros de ceară, de gutui. Patul, ca de spital – pat de stareţă, patul unei voluptuoase a veghilor de noapte – era nedesfăcut şi pătura aspră mai păstra încă urma trupului ei.

I-am căutat privirile. Pentru o clipă, crezusem că am intrat într-o chilie. Imensa plăcere de viaţă din privirile ei

mi-a dat însă certitudinea că mă înşelasem. Decorul rămăsese aşa pentru că odată – am intuit eu – femeia din faţa mea încercase să-şi pună capăt vieţii. Nu izbutise, durerea trecuse şi locul i-l luase o infinită bucurie de a trăi.

S-a aşezat pe pat, şi-a cuibărit ca o cloşcă picioarele sub ea şi şi-a aprins o ţigară. Rămăsesem în picioare, uitându-mă când la ea, când la icoanele de pe pereţi.

— Stai jos! m-a invitat ea.

M-am aşezat într-un jilţ semănând foarte bine cu o strană.

— Cum ai ajuns la mine?

— Cu un şnapan care a vrut să-mi ia pentru treaba asta cincizeci de lei. Acum sunt într-o mare încurcătură. Te rog, ajută-mă. Eşti singura care-o poţi face!

— Singura?! a ridicat ea din sprâncene. De ce singura?

— Pentru că eşti singurul om pe care-l mai cunosc în oraşul ăsta.

— De ce, ceilalţi te-au dezamăgit?

— Nu. Nu există ceilalţi. Ceilalţi au dispărut.

Nu ştiu ce rezonanţă au avut în ea cuvintele mele. Am lăsat-o privind pierdut undeva înaintea ei. M-am dus la bucătărie şi m-am întors cu două pahare pe care le-am umplut cu bere.

I-am întins unul şi ea l-a luat scuturând din cap, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis. M-am aşezat pe jos, pe o blană de oaie vopsită în roşu putred, alături de patul ei.

Am ridicat paharul în dreptul ochilor.

— În sănătatea ta! i-am urat.

N-a schiţat nici un gest.

— În ce sens vrei să te ajut?

Era, devenise, foarte serioasă. Îşi ţinea paharul în palma ei mare, cu degete prelungi, subţiri. În ochi i se aprinsese un semnal de alarmă. Am simţit că orice imixtiune în viaţa ei ar fi tulburat-o. Îşi iubea tare mult libertatea de femeie singură. Începuse să se teamă de unicul lucru pentru care nu ar fi vrut să fi venit la ea. Sunt sigur că nu i-ar fi

displăcut să flirteze cu mine, numai că momentul i se părea nepotrivit. Ar fi considerat că suferise o capitulare, ea dorindu-şi un asediu lung, cu sorţi de izbândă schimbători, când de-o parte, când de alta.

— Găzduieşte-mă câteva zile, te rog! i-am cerut.

— Doar atât?!

— Doar atât. Nu-ţi fie teamă, voi pleca înainte de a ţi-o dori tu. Sunt un om mai moral decât îţi închipui, mi-am făcut eu singur reclamă, zâmbind.

Mi-a părut însă imediat rău. Nu fusese exact ceea ce dorisem să exprim. Sunase fals, a cabotinaj ipocrit.

— Ehe, morala bărbaţilor…!

A strâmbat din nas. Ridurile fine din colţul ochilor i s-au accentuat uşor.

— Sper că n-ai o idee preconcepută despre morala bărbaţilor?

— Nu ştiu cât de preconcepută este ideea mea, ştiu doar atât, că morala bărbaţilor se aseamănă cu un palimpsest, un papirus de pe care s-a tot răzuit scrierea veche, pentru a face loc uneia noi. Cu timpul, papirusul ăsta rămâne atât de subţire, încât poate fi folosit ca hârtie igienică.

— De aceeaşi hârtie se folosesc şi femeile.

A zâmbit:

— Ştii ce? Încet, încet, ne îndreptăm spre partea nevăzută a vieţii, sexualitatea adică. Mie însă, îmi plac lucrurile clare, la vedere. Altceva, în afară de adăpost, mai doreşti?

— Nu.

— Atunci, dacă n-ai nimic împotrivă, m-aş culca. M-au epuizat, totuşi, atâtea drumuri.

— Când te-ai întors de la Iaşi?

— Acum câteva ore.

— Pe seama cui lăsăm sticlele astea?

— Pe seama ta.

S-a ridicat, a păşit, sprijinindu-se de umărul meu, peste picioarele mele întinse până în mijlocul camerei, şi a

dispărut. Când coborâse din pat, halatul i se despicase până aproape de şold. Coapsele ei, lucioase, dure, nu mă tulburaseră câtuşi de puţin însă. Nu devenisem misogin peste noapte, dar femeia aceea care născuse, alăptase, ştia mult prea bine mersul şi rosturile dragostei, cunoştea, asemeni mie, goliciunea clipei care urmează iubirilor fără viitor.

A apărut după puţin timp, aducând o pijama şi aşternuturi curate. Având grijă să nu-mi verse paharul pe care mi-l umplusem din nou, mi-a aruncat aşternuturile în poală.

— Ai aici tot ce-ţi trebuie, greiere.

— Mulţumesc!

— Eu lucrez mâine. Când ai de gând să te scoli?

Mi-am privit ceasul. Era unsprezece.

— Miezul zilei, îţi convine? am întrebat-o.

— Mi-e egal. Te găsesc acasă mâine?

— Nu.

— Atunci îţi trebuie o cheie.

— Cam aşa ceva.

— Ţi-o las pe-a mea. N-am alta. Dacă pleci înainte de a veni eu, mi-o laşi în hidrantul de pe palier. Voi proceda şi eu la fel. Noapte bună!

A dat să închidă uşa. Am oprit-o:

— Maria!

— Ce mai vrei?

Am privit-o în albul ochilor, adânc, serios.

— Eşti sigură că nu vrei să ne culcăm împreună?

— Nu, nu-s sigură! a zâmbit ea.

Era clar: cu toate că ceva, ceva, se pricepea la oameni, nu şi-i mai dorea prin preajmă. A dat să mai zică ceva, dar s-a răzgândit şi a ieşit. Am rămas să-mi beau berea singur. Lucrul nu mi-a luat prea mult timp. O sticlă am pus-o în frigider pentru mâine dimineaţă.

Am dormit ca un prunc şi m-am sculat doar atunci când

am simţit că voi crăpa de atâta somn. Draperiile filtrau o lumină cu multă hemoglobină. În icoane, galbenul de aur al feţelor de sfinţi sângera.

M-am întins în aşternuturile foşnitoare ca o cocă sub făcăleţ. Mi-am aprins o ţigară şi am tras din ea primul fum cu voluptatea astmaticului care îşi inhalează aburii bronhodilatatori.

Am coborât din pat cu ţigara în gură. Covoarele aveau o moliciune aparte, de trup înmuiat sub lovituri de bici. M-am apropiat de fereastră şi am tras draperia. Soarele era la locul lui şi-şi vedea calm de treabă. Strălucea ca un ou spart de o mână răutăcioasă în chelia lui Dumnezeu. De jur împrejur, ceaţă rară.

Am aruncat de pe mine pijamaua şi am încercat câteva mişcări de înviorare. M-am lăsat însă repede păgubaş. Am pus lenea pe seama rănilor care încă mă mai dureau şi pe faptul că zbânţuiala mea nu cadra cu interiorul de schit. Un chiolhan ar fi fost mult mai potrivit.

M-am repezit până la frigider şi mi-am deschis berea care încremenise într-o aşteptare rece. Am gâlgâit-o repede, pe jumătate, apoi m-am dus să fac o baie.

Din oglindă mi-a surâs un tip şmecher. Obraz dur, neras. Ochi vineţi. Zâmbet scârbit. M-am înfoiat. Trup, nu glumă! Os. L-am tras pe tip de obraz, l-am pălmuit uşor şi am intrat sub duş. Apa m-a înviorat numaidecât. Am devenit imediat activ şi am urlat cât am putut de tare „La donna è mobile”. M-am ras, apoi am navigat spre bucătărie înfofolit într-un prosop cât o trincă şi-un gabier la un loc. Pe masă mă aştepta un mic dejun englezesc. Singurul impediment a fost că a trebuit să-mi prăjesc pâinea şi să-mi prepar singur omleta cu şuncă, dar am profitat de moment şi cât timp s-a ars pâinea, m-am îmbrăcat şi am dat chiar şi un telefon.

I-am lăsat Mariei cheia înfăşurată într-un bilet:

„Sănătate! Dacă nu ne vom mai vedea, fii sigură că-ţi sunt recunoscător. Greierele.”

Am ieşit pe uşa blocului fredonând şi aruncând în sus un

măr ionatan mare, roşu, lucios. Îmi umplea numai bine căuşul palmei şi plescăia, la prindere, frumos. Eram bine dispus. Banii îmi erau pe terminate, în afaceri avansasem mai sus de piciorul broaştei, femeile îşi făcuseră un obicei din a mă considera demn de milă. Eu eram însă optimist. Găseam că mai erau pe lume atâtea de făcut.

Am luat un taxi. M-a lăsat în preajma casei Albotenilor. Le dădusem telefon şi surda Roza îmi urlase, să-mi spargă timpanele, că stăpânii ei nu se întorseseră încă. Lucrul, de altfel, îl bănuisem.

Am pus peste celula fotoelectrică un şerveţel roz, luat din bucătăria Măriei, l-am luminat cu lanterna şi am intrat pe sub uşa care pivotase în jurul unui ax orizontal. Old Cap stătea cuminte la locul lui. Am demarat uşor, uşa s-a închis automat în urma mea după câteva secunde şi am dispărut în ceaţa din ce în ce mai compactă.

În maşină stăruia un parfum cunoscut. M-au năpădit imediat amintirile, dar n-am devenit nicidecum mai nostalgic decât fusesem. Mă consideram un tip călit, nu incapabil să mai sufere din dragoste, dar nici prea departe de nesimţirea puşlamalei care, înşelat în amorul propriu, fumează impasibil şi scuipă, din când în când, lung şi subţire în urma celei ce fuge cu paşi mărunţi, ascuţiţi, de-a lungul pasarelei de fier, grăbită, să se piardă în braţele unuia care aşteaptă învăluit în aburul locomotivelor ce trec pe dedesubt. Am lăsat geamul în jos. Frigul şi ceaţa au pătruns neplăcut peste mine, dar a dispărut mirosul aducător de amintiri nu tocmai vesele. Mi-am aprins o ţigară, am dat drumul la radio şi, bătând tactul cu degetele pe volan, am luat drumul Snagovului.

Era ora unu. Ora când Omul Negru n-a venit, ora când femeile dezamăgite de amorul conjugal ies, cu două-trei ore mai devreme, de la serviciile lor şi se revarsă pe străzi în căutarea aventurii. Cele mai multe dintre ele ajung acasă frânte, stoarse de puteri. Acestea sunt cele care tot amână, moralele, cele care îşi îneacă dorinţele la mal. Nu vă fie

teamă, femei, nimeni nu a tocit pământul bătându-l în lung şi-n lat!

La ieşirea din Bucureşti m-am aprovizionat cu ziare şi ţigări, iar lui Old Cap i-am dat o burtă zdravănă de benzină. M-am aşternut la drum cu gânduri mari. Şoseaua era liberă, şosea de viteză, şi Old Cap s-a pus pe fugă. Roţile fâşâiau ca o infinită bandă de leucoplast trasă de pe rană dintr-o singură smucitură.

Azi, marţi 9 ianuarie, se împlinea o săptămână de la moartea Rafaelei Manafu. Trecuse doar o săptămână, dar mie, privind înapoi, mi se părea că trecuse o veşnicie. M-am întristat, amintindu-mi pe deasupra că marţea sunt şi trei ceasuri rele.

În starea asta de spirit am gonit tot timpul. Peisajul dezolant mă ajuta să mă întristez şi mai tare. De la Tâncăbeşti am luat-o la dreapta, prin Gruiu, spre Snagov-Sat. Dacă din coşuri nu s-ar fi ridicat fumuri leneşe, aş fi jurat că trec prin sate părăsite. N-am întâlnit ţipenie de om în drumul meu.

Ciudatul institut, pendinte de Ministerul Agriculturii, la care lucrase Rafaela, se pitea după o lizieră de pomi ale căror schelete erau greu de identificat, cel puţin pentru mine. Din drumul care ducea spre Snagov-Complex – locul unde mă păruisem cu cel ce fusese cât pe ce să mă pună în fiare – se făcea un drumeag mizer, care, printre pomii ce i se închideau deasupra ca o boltă de cavou, se sfârşea în faţa unei porţi, ţărăneşti ai fi zis, dacă o firmă micuţă nu te-ar fi înştiinţat că acolo era o întreprindere de stat: Horticola 1 Mai, Ferma nu ştiu cât, i-am uitat numărul.

Drumul, în pârloagă, era impracticabil pentru maşini. Câteva dale de beton dădeau totuşi posibilitatea doritorilor să ajungă în faţa porţii. În spatele ei nu se zărea nimic, doar oglinda îndepărtată a lacului şi, dincolo, pe celălalt mal, pădurea, întunecată şi tristă, copleşită de vălătucii groşi ai ceţii.

Am parcat maşina printre celelalte vehicule care

umpleau o poieniţă asfaltată, situată nu departe, la vreo cincizeci-şaizeci de metri de drumeagul acela păcătos. Locul era pustiu, nu se zărea prin preajmă nici o făptură omenească. Sunt sigur că dacă aş fi închis radioul – care hârâia ceva sinistru, muzică progresivă, cică – şi aş fi deschis portiera, m-aş fi pomenit într-o linişte deplină, ca în centrul calm al unui uragan cu nume frumos, de femeie.

Mi-am aprins o nouă ţigară şi m-am cufundat în lectura ziarelor. Nu mă trăgea aţa către nici o ştire politică, trebuia însă să-mi omor cu ceva anume timpul, până catadicseau cei de la Horticola 1 Mai să iasă din bârlogul lor ultrasecret. Am aşteptat aşa, singur-singurel, de la unu şi patruzeci până la trei, trei şi ceva, oră când au început să apară, în pâlcuri, primii oameni ai muncii.

Întâi s-au arătat nişte tineri gălăgioşi care au umplut un microbuz micuţ. Şi-au văzut repede de drum, lăsând locul curat următorilor, mai mulţi indivizi gravi ce veneau pe potecuţă în grupuri răzleţe de câte doi-trei, gesticulând reţinut. Mutrele lor sumbre prevesteau cel puţin un cutremur. În parcare îşi luau rămas bun prin ridicări solemne de braţ, suiau fiecare în câte o maşină şi dispăreau la fel de gravi precum apăruseră.

Pe măsură ce-şi făceau apariţia, îl cântăream din ochi pe fiecare în parte. Nici unul nu valora prea multe parale, nici unul nu arăta mai acătării. Începusem să-mi pierd răbdarea, credeam că dădusem din nou chix, de data asta epuizând într-adevăr ultima şansă, când şi-a făcut în sfârşit apariţia vânatul cel preţios.

Cu toate că mirosisem cine e, l-am lăsat să plece ca şi pe toţi ceilalţi. Nu m-am urnit din loc până când n-am fost sigur că în ziua aceea nu va mai ieşi nimeni pe poartă.

Omul meu, într-un Renault vişiniu, avea ceva avans, dar pentru Old Cap lucrul ar fi trebuit – dacă toate mergeau cum trebuie – să fie doar o joacă. Aşa a şi fost. L-am ajuns din urmă pe la jumătatea drumului. În timp ce-l depăşeam, m-am uitat la el. Conducea absent, relaxat. Obrazul lui cu

trăsături aspre, bărbăteşti, nu exprima nimic.

Am mai rulat în aceeaşi viteză drăcească încă vreo câteva sute de metri, apoi am încetinit şi i-am dat posibilitate Renault-ului vişiniu să mă depăşească. Odată treaba făcută, i-am luat plasa, având grijă să las mereu o altă maşină între mine şi el. La Casa Scânteii m-am lipit însă de spatele lui şi-am mers aşa, călcându-i pe coadă, până în parcajul de la Polar, unde a coborât.

L-am urmat, de la distanţă, la tot felul de cumpărături. Nu era femeie să nu întoarcă capul după el. Cu înălţimea şi eleganţa lui nici nu-i era greu. De altfel, era şi plin de tehnică. Părea distant, şi în acelaşi timp neajutorat.

Când a devenit un adevărat *store* ambulant, s-a hotărât să pună capăt şi nerăbdării mele. A intrat în blocul fostei Cinemateci. Am urcat cu acelaşi lift, doar noi doi. Nu m-a învrednicit nici o clipă cu o privire. Părea că nu realizase prezenţa mea. Apăsase pe buton fără să mă întrebe şi pe mine la ce etaj am de gând să mă opresc. Mi-am dat seama că la mijloc nu era vorba de impoliteţe, ci de oboseală. O oboseală de salahor al junglei tropicale aflat, fără concediu de odihnă, în luna de miere; şi el dădea semne că se afla de o viaţă întreagă în luna de miere. Se cam complicau, în felul acesta, lucrurile, mi-am zis. Şi-am avut dreptate.

Am descins amândoi pe acelaşi palier, el continuând să nu-mi dea nici o atenţie. L-am aşteptat să-şi deschidă uşa – pe a cărei plăcuţă scria Dr. Corvin Saiu – şi, în clipa când a pus piciorul în prag, am năvălit peste el. I-am astupat gura cu palma şi l-am împins înăuntru. Era moale şi n-a opus nici o rezistenţă. Cu toate hainele de pe el se vedea că era un tip ţeapăn, dedat la tot felul de sporturi. În alte împrejurări mi-ar fi dat, sunt sigur, mult mai mult de furcă.

Ne aflam într-un hol ornat cu tot felul de drăcii aducând a artă abstractă.

— Tu eşti, iubitule?…

Glasul, învăluitor şi dulce, ca o înserare sub salcâmi, venea dintr-o cameră alăturată. În clipa următoare

posesoarea glasului învăluitor şi dulce chiar îşi făcu apariţia în cadrul uşii. Era o blondă nostimă. Avea într-o mână o carte deschisă iar în cealaltă o ţigară aprinsă. Era desculţă, doar în chiloţi şi într-o cămaşă bărbătească, ale cărei poale şi le legase într-un nod mare peste buric. Nasturii cămăşii rămăseseră neîncheiaţi şi prin despicătura largă i se vedeau sânii mari şi pietroşi.

Dulcea lene cu care ni se arătase în ochi i s-a transformat repede în spaimă. La vederea noastră – eu imobilizându-i iubitul încă buimac – cartea i-a scăpat din mână şi gura i s-a deschis rotund, gata să ţipe. I-am dat drumul bărbatului şi l-am îmbrâncit în bucătărie, unde a bufnit într-un scaun de care s-a împiedicat şi a căzut învăluit de pungile lui cu de-ale gurii. Apoi, dintr-un salt, am ajuns la timp pentru a-i cârpi una peste mutră iminentei bocitoare.

Pleoscul palmei risipite pe obrazul fraged al blondei se pare că l-a trezit din letargia blegoasă în care zăcuse până atunci. M-a lovit foarte rău cu cotul în rinichi, m-a învârtit cu faţa spre el şi era cât pe ce să-mi spargă falca cu o formidabilă directă de dreapta. M-am ferit la timp, căutând-o din ochi pe blondă. Oripilată, dădea să se repeadă spre uşă. Nu mai avea glas, dar îi trecea prin minte să ceară ajutoare! Am izbutit totuşi, cu preţul unei lovituri încasate în ficat, să-i pun piedică. S-a întins cât era de lungă pe pardoseala rece, lovindu-se la un genunchi şi scâncind ca o fetiţă ce era. S-a retras într-un colţ, adoptând o poziţie de apărare: mâna la gură şi cămaşa trasă cât mai mult peste genunchi. Oricât ar fi tras de ea, tot nu ajungea să-i acopere chiloţii prăzulii.

I-am apucat belicosului încheietura pumnului drept cu care era gata să-mi stâlcească nasul, m-am răsucit şi l-am aruncat peste şold în sufragerie. S-a dus praştie peste o măsuţă joasă care a explodat în ţăndări. A dat să se ridice, sprijinindu-se într-un cot. L-am culcat dintr-o singură lovitură. Îl nimerisem drept în bărbie şi îl adormisem pe puţin cinci minute.

M-am întors la ființa semi-goală care tremura în colțul ei frecându-și genunchiul. I-am întins mâna. S-a retras tresărind și mai adânc în colțul ei. Am apucat-o ușor de încheietura brațului, ceva mai sus de cot, și-am tras-o spre mine. Avea un braț fin, cu pistrui rari, palizi. Pistruii i se suiseră și în obraji, dar acolo erau și mai palizi. Buzele, bine conturate, cărnoase și obraznice, îi tremurau încă ușor. Spaima nu i se stinsese din ochi. S-a lăsat până la urmă în voia mea. Am condus-o spre o canapea acoperită de o cergă albă, mițoasă și am aprins două țigări, una pentru mine și una pentru ea. A luat țigara fără să știe prea bine ce făcea. Îi anihilasem complet voința. Contribuise la asta și faptul că era doar în chiloți și în cămeșoiul acela bărbătesc care i se desfăcuse mult peste piept.

Nu același lucru se întâmplase cu Saiu. Dădea semne de trezire și chipul său nu prevestea nimic bun. Am smuls o cergă mai mică care acoperea un fotoliu și i-am aruncat-o blondei peste picioare, apoi m-am așezat.

În momentul când insul, clătinând din cap cu gândul să se desfacă din pânza de păianjen în care i se încurcaseră creierii, și-a revenit aproape complet, i-am oprit intențiile marțiale ducându-mi un deget la buze:

— Sst!… Să ne oprim aici!

Și-a luat avânt să tabere cu nerușinare peste mine, netinând cont de prezența unei femei între noi. Aceasta era încă într-atât de speriată încât uitase de țigară. În cergă se ivise o gaură măricică.

Agresivitatea individului mi-a dat de gândit. Înarmat, ăsta ar fi fost în stare să-mi ia capul!

— Huuuo! am urlat eu la el.

S-a oprit, fascinat, la jumătatea saltului.

— Cine ești și ce dracu vrei? a urlat el, furios nevoie mare.

— Ghici?

— Te bag în mă-ta de Ghici! Faci mișto!… Te bag în…

Tremura.

— Mai domol! Sunt şi femei pe-aici.
— Acoperă-te, femeie, ce stai aşa! a urlat el la blondă.
S-a întors din nou spre mine.
— Ia loc! l-am invitat. Avem să ne spunem multe.
Calmul meu l-a scos din sărite. S-a repezit la mine, m-a apucat de revere şi a început să mă zgâlţâie, ţipând:
— Cine eşti tu, bă?… Şi ce vrei?
A ţinut-o aşa preţ de câteva clipe. Când s-a plictisit, când am citit în ochii lui că avea de gând să treacă la represalii şi mai drastice, adică îmi slăbise reverul stâng, semn că se pregătea să-mi tragă o dreaptă peste faţă, am zis alb:
— Sunt fratele Rafaelei.
— Rafaela!… Care Rafaela?!
— Rafaela Manafu.
Nu reacţionase în nici un fel. Mâinile continuau să-i freamete pe reverele mele şi-n priviri avea aceleaşi tirbuşoane încinse la roşu cu care încerca să-mi scoată ochii. Îl făcusem de râs în faţa puştoaicei şi mă ura teribil pentru asta. Eu însă nu-i mai purtam nici un fel de pică. Nu el era cel pe care-l căutam eu.
De reacţionat, reacţionase totuşi cineva la replica mea. Blonda. M-am întors spre ea. Întreaga ei fiinţă se pregătea să asiste la schingiuirea cotoiului care înghiţise canarul. Am înţeles din privirile ei că nu eu eram cotoiul.
— Şi ce dracu vrei de la mine? m-a întrebat agresorul meu, slăbindu-mi încă puţin reverul.
Ştiam ce va urma.
— Deocamdată să stai jos. Am tot timpul impresia că ai să-mi cazi pe cap… tontule!
Mi-a ars o palmă zdravănă. N-am reacţionat în nici un fel şi faptul l-a derutat puţin. Se aşteptase s-o ia pe coajă. Îi datoram reparaţii morale însă. A simţit asta şi mi-a mai ars o palmă, de data asta mult mai liniştit şi cu mai mult talent. Grea meserie îmi alesesem!
Mi-a dat drumul şi s-a îndreptat de şale.
— În casa mea stau cum vreau! a bombănit, ceva mai

îmbunat.

Am făcut un gest larg de înţelegere. Am tras mai aproape de mine un taburet şi mi-am cocoţat pe el picioarele. Mi-am încrucişat mâinile pe piept. Ţigara îmi rămăsese în scrumieră. Nu ştiu de ce, dar nu aveam nici un chef să fumez. Îmi simţeam gura iască. Urma să-mi joc ultima carte.

— A venit vremea să încheiem conturile, domnule Saiu.

Îşi scosese paltonul şi şi-l aruncase pe speteaza celuilalt fotoliu. Rămăsese într-un sacou de catifea reiată, culoarea gutuii cu puf pe ea. Cămaşa gris-perle şi cravata cu luciri mate, sidefii, îi accentuau aerul de distincţie necăutată. Se zgâia la mine încă stăpânit de nevricale. Îşi pusese o ţigară în gură şi se căuta de chibrituri. I le-am aruncat pe ale mele.

— Ce conturi, omule? m-a întrebat el plictisit.

— Ţi-a rămas o sumă frumuşică de pe urma soră-mii, nu?

Şi-a făcut o cruce mică în dreptul ochilor. Buzele i se strâmbaseră într-o grimasă de dispreţ.

— Pentru numele lui Dumnezeu, pe mine mă întrebi, omule?!… Cine-s eu?!

Venise momentul.

— Mai bine zis, cine-ai fost!

— Cine-am fost?!

Avea o faţă lungă, lungă. Blonda a foşnit din nou.

— Amantul Rafaelei, am zis, încercând să sune cât mai simplu cu putinţă.

— Corvine! a exclamat blonda, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Şi omul care-a dus-o la groapă, am completat.

— Eşti nebun! a conchis, mâhnit parcă, groparul. Eşti nebun de-a binelea!

— Să zicem. Dar şi nebunii pot lua parte la afaceri.

— Şi-ncă cum!

Ne-a întrerupt blonda. A zis, suspinat:

— Corvine, tu ai…?

— Pune-ţi ceva pe tine, femeie! a urlat din nou Saiu la ea. Şi fă-ne nişte cafele… te rog! s-a mai înmuiat el. O să am mult de furcă cu nebunul ăsta! m-a desemnat el, înţepând aerul cu degetul.

— Nu-s deloc nebun. Mă confuzi.

— Şi tu pe mine. Nu-s eu omul tău, dar nici tu nu eşti fratele nefericitei ăleia. Miroşi de la o poştă a poliţist brutal şi…

— Uşurel, uşurel! l-am calmat. O iei din nou razna. Nu-s fratele ei, e adevărat. Dar nici poliţist.

— Atunci ce dracu eşti?!

Am făcut o mică pauză. Am lăsat capul în jos.

— Am iubit-o mult pe femeia asta, am murmurat slab. M-a iubit şi ea până când, până când…

— Aşa mai merge, dar înfige-ţi unde trebuie cornul, omule!

L-am întrebat foarte repede:

— Unde?

A ridicat din umeri. Îl copleşise din nou oboseala. Era mulţumit. Aşa cum era obişnuit, conducea el ostilităţile.

Blonda şi-a făcut apariţia îmbrăcată decent. Rochie lungă de casă, despicată într-o parte, aproape până la subţioară. Braţe goale, decolteu adânc. Drăguţă. Căra în braţe o tavă plină de pahare. Dulceaţă de nuci verzi, apă minerală, whisky. Dădea de înţeles că ni le-ar fi turnat în cap. Mai ales lui. A lăsat tava pe masă şi a dispărut din nou urmărită de privirile resemnate ale stăpânului casei.

— Serveşte-te! m-a îndemnat.

I-am căutat ochii. Îi trecuse orice fel de supărare. Nu era nicidecum un orgolios, aşa cum crezusem la început. Băiat bun!

— Stăm la taclale, după toate cele întâmplate?!

— N-ai vrut aşa?

— Ba da! am oftat.

Dulceaţa era minunată. De băutură nu m-am atins. Gospodina, se vedea bine cât de improvizată era, ne-a adus

şi două cafele mari, excelente. A luat şi ea loc, tăcută, într-un colţ de divan. Fuma nervos. În alte circumstanţe, numai între ei doi, ar fi bătut din picior. Era clar. Era o caţă şi jumătate.

— Ei! am zis, sorbind din cafea.

— Ei, ce?

— Toarnă-mi-l!

— De ce-aş face-o?

— Asta mă-ntreb şi eu. Cred că ai un motiv totuşi.

A zâmbit.

— Dacă ceea ce cauţi există cu adevărat, atunci doar Paul Arion poate fi. Du-te pe firul ăsta.

— Tipul n-a fost la slujbă azi, nu?

— N-a fost. E bolnav. Gripă, sau aşa ceva.

— De ce-o faci?

S-a încruntat:

— Ai să vezi şi singur.

Devenise trist. Trist ca un poet încă în suferinţă.

— Adresa lui, te rog!

— Cuţitul de Argint 14.

— Telefon are?

Mi l-a spus. Aparatul lor de telefon era chiar lângă mine. N-a trebuit decât să întind mâna. Am format numărul şi imediat mi-a răspuns o voce veselă, mieroasă, destul de trotilată. M-am uitat la ceas. Aproape şase. Incredibil! Când, naiba, trecuse timpul!

După larma care se auzea – muzică şi voci ascuţite, amestecate – am înţeles că în oraş începuseră deja bairamurile.

— Ala, aloaş? s-a prostit vocea căreia i-ar fi stat atât de bine să recite „vir-o-con-go-eo-ling”-ul lui Ion Barbu.

— Casa lui Arionaş?

— Da, da, da! a cântat, crescendo, vocea.

— Cum se simte Arionaş?

— Bine, bine... drăgălaş!

Am închis. Aveam cugetul împăcat. Îmi făcusem datoria.

Oricât ţi-ai urî un duşman, dându-i un telefon pentru a-l întreba sincer de sănătate, lovitura de graţie pe care ai de gând să i-o aplici îţi va părea curată eutanasie.

Cei doi mă priveau uimiţi. Probabil că în timp ce vorbisem la telefon mă scălâmbăiasem într-un fel caraghios. M-am ridicat:

— Scuze pentru deranj!

— Succes! mi-a urat el, ridicându-se la rândul lui.

— Cred că ai înţeles de ce a trebuit să mă comport aşa?

— Nu-i nimic, bătrâne! a surâs el superior. De altfel, nu ţi-am rămas dator. Salut!

Mi-a întins mâna. I-am strâns-o. Blondei i-am sărutat vârfurile degetelor, cu toate că nu s-a uitat nici o clipă în ochii mei. Corvin Saiu m-a condus până la uşă şi înainte de a-mi deschide uşa mi-a mai urat încă o dată succes. M-am întors spre el.

— Sper să nu anunţi imediat miliţia.

— Fii liniştit! mi-a zâmbit el, frecându-şi bărbia. Cu toate că un telefon la Casa de Nebuni n-ar strica…

M-a bătut pe spate şi m-a împins afară. Înainte de a închide complet uşa, i-am zis:

— Să nu te-nsori cu blonda!

A făcut cea mai scârbită mutră din câte văzusem la el.

— Am să ţin cont, şi-a doua oară n-am s-o mai fac!

Mi-a închis uşa în nas. Din spatele ei s-au auzit imediat urlete. De, căsnicia e un oratoriu închinat dragostei, un oratoriu în care nu cântă decât femeia!

XIII. TRAGERI ÎN PIEPT

„Stimabile, ai puţintică răbdare, docomentul...”

Am apăsat cu speranţa vagă că cineva va auzi totuşi bing-bang-ul soneriei. Dincolo de uşă era un vacarm de nedescris. Îşi puteau permite. Casa era departe de stradă, scundă, pitulată printre pomi, în fundul unei grădini adânci.

Mi-au deschis mai repede decât mă aşteptasem. I-am întins sticlele cumpărate în timp ce veneam spre ei tipului care îmi crăpase, doar cât să intru, uşa. Avea o faţă supărata, de cal proaspăt jugănit.

— Mai sunteţi mulţi?

Lăsa să se înţeleagă că e plictisit rău. Parcă îl deranjasem în timp ce îşi număra banii.

— Cine-a venit?!

Peste umărul lui apăruseră doi ochi focoşi, de zgâtie, care se holbau cu neruşinare la mine. Cu ochii ei te puteai ascunde în cireş.

— Hallo! mi-a făcut semn cu mâna zgâtia. E chipeş, dă-i drumul!

— Unde să pun sticlele? am întrebat, apucat subit de dorinţa de a mă face util.

— Dă-le-ncoace! le-a cerut fostul armăsar. O să am eu grijă de ele!

— Lasă-mă să sper că nu singur! i-am solicitat eu mărinimia. Paul unde e?

Nu mi-a răspuns. Mi-a întors doar spatele.

Mirosea vag a duşumele spălate cu vin şi măturate cu nuiele de damigeană spartă. Nici nu mă dezbrăcasem bine,

că zgâtia m-a şi luat de braţ, lipindu-şi trupul puţin de mine. Ne-am pierdut în smogul care plutea prin puzderia de camere. Casa era cu mult mai mare decât îmi închipuisem.

— Zi-mi, ştii cum se trag de piele doi scheleţi?

Am privit-o mai atent. Băieţoasă. Breton. Nas cârn. Frumuşică.

— Tu trebuie că eşti – i-am zis – mâna criminală care a spart damigeana cu piciorul?

S-a lipit şi mai strâns de mine.

— Să fugim! m-a îndemnat ea. Ne-aşteaptă afară caii negri ai nopţii.

— Să mai stăm puţin! am rugat-o. Doar cât să te ajung din urmă.

M-a condus până în dreptul unui bar autentic. Piesa ar fi făcut cinste oricărui *saloon* din îndepărtata prerie. Ne-am cocoţat, unul lângă altul, pe două scaune metalice. Un tip cu fes de alchimist făcea pe barmanul.

— Hallo! l-a salutat tipa mea.

— Ce-ţi doreşte inimioara, pusi?

Era chiar insul cu care vorbisem la telefon. Mutra lui nu-mi era necunoscută, numai că nu ştiam de unde să o iau.

— Un Martini dublu, fraiere! Tu? s-a întors ea spre mine.

— La fel.

— Atunci, două Martini duble, fraiere cu cioc! a comandat ea.

Fraierul cu cioc părea fericit că era luat în seamă. A dat să se gudure şi pe lângă mine:

— E nevastă-mea, n-o lua în seamă! m-a sfătuit.

— Nevastă-ta, pe dracu! a bufnit în râs zgâtia. Poate fi-ta!

— N-o lua în seamă! a insistat el. Nu-i decât o puştoaică dulce, duuulce foc! A băut şi ea cam mult, mi-a făcut el cu ochiul.

— Nici tu nu te-ai lăsat mai prejos.

— Aşa-i! a oftat el. Nu ştiu de ce nu iese ficatul ăsta din mine ca să-mi trag-o palmă?!

Ne-a pus în faţă două sonde. Din ele ieşeau, ca dintr-o gură de măgar nehotărât, două paie. Unul verde, altul galben.

Nu m-am considerat niciodată mai bun decât alţii şi nici nu m-am erijat, faţă de alţii mai neajutoraţi ca mine, promotorul unei noi morale. De plicticoşi am scăpat, nu pentru că aş fi în stare să-i şi reped, ci pentru că am încă aerul de a nu lua lumea în serios. În plus, am încercat să mă călăuzesc în viaţă după principiul că cel mai prost om din lume sunt chiar eu, şi până acum nu am avut ce regreta.

— Vreau o casă rotundă! mi-a cerut Nas Cârn, înţepându-mă cu unul din oasele ei în umăr.

— Turnul din Pisa ţi-ar conveni?

S-a bosumflat.

— Nu… Prea am cădea mereu din pat.

Am avut un moment de respiro. Nas Cârn era ocupată să-l înţepe cu un pai în ureche pe barman, care vorbea la telefon. Camera era vastă şi, în afara barului, aproape lipsită de mobile. Doar într-un colţ mai era o măsuţă. Acolo, înghesuiţi unii în alţii, mai mulţi indivizi băteau birlicul. Din tavan atârna un simplu bec. Lumina lui era mai mult decât difuză. Exista într-o altă cameră o orgă de lumini, care, prin uşa deschisă, ne scălda şi pe noi într-o vâltoare pestriţă. În camera aceea se dansa. În ritmul unei muzici asurzitoare, câteva perechi de tineri se zbânţuiau cuprinşi de febră.

Oamenii erau unul şi unul. Luaţi separat, nu aveai ce le imputa. Fiecare, în felul lui, era impecabil. La un loc însă, formau o turmă de alienaţi mintali. Erau toţi îmbrăcaţi cât mai fistichiu cu putinţă. Machiajul femeilor era din cale-afară de strident. Măştile lor faciale aveau culori vii, ciudate. Buzele violete şi ochii încercănaţi contrastau violent cu paloarea făinoasă a obrajilor. Se vorbea mult, zgomotos.

— Ce-i aici, carnaval? am întrebat-o pe Nas Cârn.

Îşi rezemase capul pe umărul meu şi-şi bălăcărea un

deget lung şi uscat în pahar, încercând să înece măslina care refuza să se dea la fund. Mi-a răspuns fără să-şi ridice ochii:

— Duminică e ziua lui Paul. Sfântul Paul. Au luat-o de ieri şi-au s-o ţină până atunci tot mereu aşa.

— Te bucuri?

— Grozaaav!…

— Ascultă, nevastă – s-a băgat în vorbă barmanul – n-ar fi cazul să pileşti mai puţin?

— Sunt o femeie neglijată! s-a alintat ea. Şi astea au tot dreptul la gâl-gâl.

— Las-o mai uşor cu destăinuirile. Domnul ar putea crede că cel care te neglijează sunt chiar eu.

— Fii serios! Îl văd dezgheţat şi sunt sigură că a înţeles că m-a părăsit amantul.

— Domnule, dacă-ţi propune să-i iei locul ăluia de-a făcut aluzie la el, să refuzi! Te rog eu să refuzi! Nu de altceva, dar pe ea n-o părăseşte nimeni decât ca să se sinucidă.

De la masa de joc cineva a ţipat ascuţit:

— Da’ mai du-te dracului! Ce, n-ai nimic altceva mai bun de făcut decât să-mi dai mie sfaturi?… Scarpină-mă pe spate, ciupeşte-mă de fund, dacă ţii cu tot dinadinsul să-mi faci curte, dar nu-mi mai da sfaturi, te rog!

Tipul, un chelios plăpând, probabil că a încercat să-i urmeze propunerea de a o ciupi de fund, dar a făcut-o, se pare, deplorabil, cu prea multe menajamente, pentru că a fost imediat admonestat pe un ton radical:

— Fii mai brută!… Cu mine să nu te joci!

Era o femeiuşcă iute. Jucau bridge şi ea era mortul. Un mort ce ar fi încăput, confortabil, doar între două scânduri de coşciug, nu mai multe.

— Dansăm? m-a tras de mânecă Nas Cârn.

Mi-am dat drumul să cad de pe schela pe care fusesem cocoţat şi i-am oferit braţul.

— Fii atent, acum o să-ncerce să te racoleze, m-a avertizat, şoptit, barmanul.

— Dar ce e, domnule, nevasta dumitale?!… Rezidenta unei agenturi de amanţi?

Rezidenta îşi privea placidă unghiile negre, ascuţite.

— N-o cunoşti! a murmurat barmanul. Oricum, o să-ţi plâng de milă!

— Dar ce-are, domnule, de gând să-mi facă?

A pufnit într-un zâmbet elevat. Mă compătimea.

— Ce-are de gând să-ţi facă?!… Tot felul de nemernicii, asta o să-ţi facă. O să vrea să-i torni jăratec peste trup, să-i semeni o tarla cu orhidee, s-o iubeşti pe un covor de porumbei. Asta n-ar fi încă nimic. Dar când o să vrea să…

— Arbitru! a răcnit unul dintre jucătorii de cărţi, speriindu-ne.

Barmanul rămăsese cu fraza neterminată şi gura lui larg căscată semăna cu adâncurile fântânii în care se înecase, din dragoste, proasta satului. A dat să mai zică ceva, dar nu l-am putut asculta. În scenă intrase marele actor.

Era superb. Fascinant. Îmbrăcat în smoching, înalt, părând că pluteşte, s-a îndreptat spre masa cartoforilor. Degaja atâta prestanţă încât oricine s-ar fi lăsat operat de el, chiar şi fără anestezie, chiar şi fără ca el să fi fost doctor. Dacă ar fi fost la serviciu astăzi, l-aş fi ales, indubitabil, şi dintr-o mie. Numai pe un asemenea calapod perfect s-ar fi putut mula odinioară caracterul fragilei Rafaela Manafu. Un tip straşnic. Astfel de tip interpretează Dansuri Ungare doar cu o mână, cu cealaltă descifrând ecuaţii de la gradul trei în sus, în timp ce din gură ar fi recitat sonete renascentiste. Grav. Unul în faţa căruia femeile se dezbracă singure, pradă instinctelor primare de supunere.

— Vii? m-a întrebat Nas Cârn, plictisită să-şi tot admire unghiile.

Ne-am amestecat printre dansatori. Se trecuse la dansuri ceva mai paşnice şi orga de lumini întârzia din ce în ce mai mult în tonuri sângerii. Rezidenta cuibului de amanţi mi s-a pierdut în braţe şi şi-a lipit oftând capul de pieptul meu.

Alunecam în aşa fel încât să nu-l pierd din ochi pe

sărbătorit. Rămăsese în picioare, să urmărească jocul de levată al amatoarei de ciupeli şi scărmăneală.

Cu mâinile întinse, de parcă ar fi fost o căutătoare de comori în transă, a trecut printre noi, cei care dansam, o femeie. Chipul ei exprima suferinţa celor iritaţi chiar şi de propria lor existenţă. Părea în schimb convinsă că deţine secretul levitaţiei. „Plutesc, plutesc!” murmura ea. Ferită de toţi cei întâlniţi în cale, s-a pierdut pe o uşă deschisă spre întuneric. Lăsase în urma ei o adiere răcoroasă, de cadavru jilav.

— Cine-i tipa? mi-am întrebat partenera.

Dădea semne de oboseală, lăsând să se creadă că ar fi vrut în braţe.

— Dă-i pace, n-ai putea să te-nţelegi cu ea. A rămas aşa de la cutremur. Nu mai face dragoste pentru că i se pare suspect să stea cineva deasupra ei.

Cu sobrietatea conducătorului de plutoane de execuţie, amfitrionul a trecut printre dansatori spre o altă odaie şi s-a alăturat unui grup unde se discuta gălăgios despre artă. Îl vedeam foarte bine, într-o oglindă ce se întindea de-a lungul unui întreg perete. Crâmpeie din conversaţia lor ajungeau şi până la noi. Un bărbat, gesticulând vehement, tocmai zicea:

— S-a pierdut prea mult timp cu explicarea artei. A venit vremea să-i explicăm noi artei ce vrem de la ea!

Grea e viaţa artistului! Imediat a sărit una cu gura pe el:

— Aha, de-aia se plâng modelele tale că de la un timp le dai numai explicaţii, nimic altceva! Săracele, se obişnuiseră cu tine primitiv… dar viril.

M-am aplecat spre urechea celei cu care încă mai dansam, dar care, de fapt, dormea la pieptul meu:

— Vainbursul e chiar soţul tău?

— Aş, un lăudăros!

— El părea convins că ti-e bărbat. Oi fi uitat tu.

— Ce?

— Că eşti măritată cu el.

— Nici nu-l cunosc. O femeie trebuie să se culce cu un bărbat ca să poată spune că-l cunoaşte…

— Şi nu cumva visul tău e să cunoşti lumea?

— Ce-ai aici?

Mâna îi alunecase de-a lungul spinării mele şi nimerise peste pistolul Serenei. Aproape că şi uitasem de el, atât de bine îmi umplea lordoza lombară.

— Un pistol, am confirmat eu.

— Ce faci cu el?

Nu părea deloc mirată că dansa cu un pistolar. Mi-am dat seama cât de grea e viaţa poliţiştilor. Oamenii începuseră să uite de existenţa, de posibilitatea de a mai fi pe lume antisociali. Un lucru bun, dar şi unul rău, pentru că în curând nu va mai avea cine să dea alarma.

— Am de gând să-l curăţ pe bărbată-tu. Am impresia că stă în calea fericirii noastre…

— Fii serios, stăm de-o viaţă-ntreagă în Calea Victoriei… Avem o casă foarte mobilată, s-a izmenit ea. Şi tamburele, şi studio, şi şifonier. Iar visul meu e să am pălărie cu fişiu…

Am tresărit. Paul Arion dispăruse în spatele unei draperii. Înainte de a lăsa să-i cadă în urmă catifeaua verde, aruncase jur împrejur o privire circulară. Părea trist. Şi mai ales singur.

— Ce-ar fi să mai bem un rând? i-am propus lui Nas Cârn. Cârciumarul, bărbată-tu adică, o fi îngrijorat.

— Am lipsit eu nopţi de-a rândul de-a acasă şi nu şi-a făcut probleme. De ce şi-ar face tocmai acum?

Ca un făcut, la bar din nou nu era nimeni.

— V-aţi distrat bine? s-a interesat alchimistul. Pârăşte-mi-l, pusi!

— Să ştii că centura de castitate mă cam strânge, iar domnul – m-a arătat ea cu mâna – e de aceeaşi părere.

— Şi-aţi vrea să-i dau drumul chiar cu mâna mea?!

— Tipul are un pistol, m-a turnat ea.

— Toate ca toate, a sărit el, numai să n-o răneşti!

— Suntem doar prieteni, l-am informat eu.

— Sunt sătul de astfel de prieteni care la nevoie nu se mai cunosc. Da, da! Sunt sătul până-n gât!

Nevastă-sa adormise cu capul sprijinit de bar. A mângâiat-o duios pe păr şi ea i-a zâmbit.

— S-o lăsăm moartă. Am să mă retrag. M-am distrat destul. Mi-ajunge! Hai, nevastă!

— Cum, gata?!

— Gata! Ţi-ai făcut destul mendrele, hai acasă!

Şi-a lăsat chelia să respire, renunţând la tichie, a înconjurat barul, i-a oferit braţul neveste-sii, care s-a agăţat de el ca o păcătoasă de zăbrelele confesionalului, şi mi-a întins mâna:

— Rămâi cu bine, amice! Mi-a făcut plăcere!

— Omagiile mele, doamnă! i-am urlat la ureche frumoasei care adormise.

— Nu sunt o doamnă, a murmurat ea, sunt o biată madamă într-un hotel de lux...

A dat să mai zică ceva, dar fostul barman a luat-o pe sus. Mi-am aprins o ţigară şi am fumat-o cu o plăcere imensă. M-am întins peste bar şi am tras spre mine telefonul. Am format, fără un ţel precis – mi-era doar dor să-i aud glasul – numărul Serenei. Mi-a răspuns o voce de bărbat care a întrebat insistent, de mai multe ori, cine e. Am închis uimit, mai puţin uimit decât de a-i vedea pe cei doi întorcându-se.

Erau îmbrăcaţi. Fostul armăsar, şi el cu harnaşament complet pe el, era cu ei.

— Vino mâine la prânz să mănânci cu noi, m-a invitat Nas Cârn.

Mi-au zâmbit toţi trei, cârciumarul mi-a întins cartea lui de vizită, după care mi-au întors spatele şi au plecat salutaţi mai de toată lumea. Citindu-i cartea de vizită, mi-am adus aminte cine era. Îl văzusem cu ani în urmă pe culoarele facultăţii şi mă obişnuisem şi eu, contaminat de colegii mai mari, să-l privesc ca pe un reputat savant ce era. Despre nevastă-sa auzisem că era una din cele mai bune violonceliste din lume.

Da, viaţa poate fi atât de simplu de frumoasă! I-am privit, de pe scaunul meu înalt, pe zurbagiii din jur. Petreceau în continuare. Foarte mulţi dintre ei erau, cred, cu nimic mai prejos decât proprietarul cărţii de vizită din mâna mea. Oameni sfidând convenţionalitatea, oameni afirmându-şi dreptul de a fi, măcar din timp în timp, trăsniţi. Oameni care ştiau să muncească, oameni care ştiau însă să se şi distreze. Da, viaţa poate fi atât de simplu de frumoasă!...

Am coborât de pe scaun, am stins ţigara pe care o fumasem cu atâta plăcere, am traversat ringul de dans suprapopulat şi m-am insinuat şi eu, neluat în seamă de nimeni, după draperia cea verde ca steagul profetului. M-am nimerit în faţa unei uşi masive, capitonate. Am ciocănit discret, dar n-am recepţionat nici un semn că m-ar fi auzit cineva. Am apăsat pe clanţă. A cedat uşor. Am împins uşa şi am trecut pragul camerei.

O felie mică şi obosită de stea căzătoare torcea, dintr-o candelă improvizată din cochilia unei scoici marine, o vrajă de argint. Păşisem parcă în obscuritatea unei cripte funerare. Mormântul părea însă gol.

Perdelele grele de brocard unduiau uşor. În spatele lor, geamul deschis lăsa să pătrundă mirosul de rufă curată al iernii. Un covor cu firul pârjolit, ca o poiană ruginită de lacrimile toamnei, acoperea podeaua. Cărţi răvăşite peste tot. Într-un colţ, un clavecin cu clape scorojindu-se de dorul unor mâini frumoase, zâmbea cu melancolia unei paragini de cale ferată. În boluri rotunde, imense, străvezii, înotau peşti de aur printre petale de trandafiri.

M-am apropiat de fereastră şi dând la o parte un colţ al perdelei am privit în întunericul de afară. În grădină vântul înjunghiase în piept mireasa iarnă. Un roi de fluturi albi ca floarea de cais se risipea din părul ei. Ningea mărunt.

M-am întors agale. În spatele meu foşnise ceva. De după spătarul unei canapele mă privea el. Avea priviri de vată, răvăşite de o pâclă de nesomn.

— Cine, domnule, m-a întrebat el, a zis:

„Dacă-i veţi da pe prieteni uitării, dacă huli-veţi
Pe-ai voştri poeţi, pe toţi, datornici fiindu-le,
Domnul vă va ierta; dar cinstiţi
Măcar sufletul celor cuprinşi de dragoste.”

I-am răspuns, cu toate că îmi era silă:

— Hölderlin.

S-a lăsat să cadă pe canapeaua unde zăcuse ascuns privirilor mele. Un birou imens, plin de hârţoage, ne stătea în cale. L-am înconjurat şi i-am ieşit în faţă. Mi-am tras un scaun sub fund şi m-am aşezat, cu spatele rezemat de zid.

Stătea lungit, cu mâna îndoită din cot pavăză la ochi.

— Mă doare groaznic capul, a zis. Poate frigul ăsta să-mi facă mai bine. Bei ceva?

— Nu, mulţumesc!

Mărturisesc că aveam emoţii. Mi-a trecut prin minte să-mi aprind o ţigară, dar mi-am dat seama că fumul l-ar irita.

— Nu te cunosc. Îţi pot fi de folos cu ceva?

— Drept să-ţi spun, nici eu nu ştiu cu ce să încep! am zâmbit, convins în sinea mea de adevărul celor spuse.

A urmat o pauză lungă.

— Doreşti ceva anume?

— Da.

— Ce?

— Invenţia Rafaelei.

Sub astfel de vorbe eu m-aş fi lăbărţat ca o roabă cu smoală topită, vărsată pe caldarâm. El însă nu a schiţat nici un semn. Doar unghiile i se albiseră puţin. Dar, poate, fusese doar o impresie. Lumina era prea slabă.

— Invenţia cui?!

— Invenţia Rafaelei Manafu, colega ta, amanta ta.

S-a ridicat sprijinindu-se într-o mână. Pentru o clipă ni s-au întâlnit privirile. Ochii lui ascundeau sub pleoape viermele rozător al morţilor care încă nu muriseră. Mi-a zâmbit, şi atunci l-am înţeles. Nu era decât un biet homosexual. Văzusem în puşcărie o grămadă din ăştia.

Zâmbetul lor, atunci când întâlnesc un adevărat bărbat, zâmbet resemnat şi trist, nu mă putea înşela. Numai că, făptura din faţa mea era un exemplar inteligent, ros de propria-i deşertăciune. Un risipit în zadar, dornic de glorie, şi numai de glorie. Un ratat.

S-a îndreptat spre clavecin. Mâinile lui peste clape erau lacrimi, frunze căzând sfios sub arpegii lungi de ploaie. L-am lăsat să-şi execute micul său recviem – ceva deosebit de trist, sfâşietor.

Când a terminat s-a întors spre mine – balenă rănită în căutarea unei plaje unde urma să moară. M-a întrebat:

— Domnule, eşti nebun?

Vorbele lui aveau inflexiuni de sârmă oţelită.

— Nu. Jocul s-a sfârşit însă. Parcă aşa se spune, nu?

A cules de pe o măsuţă un pahar şi o sticlă. O carafă pătrăţoasă. A ridicat-o în zare: whisky, după culoare.

— Doreşti?

I-am făcut semn că nu. Şi-a turnat puţină licoare pe fundul paharului şi, cu el în mână, încălzindu-şi parcă palmele la sâmburele galben al focului care zăcea înăuntru, a început să se plimbe pe dinaintea mea.

— În definitiv, ce doreşti?

— Invenţia Rafaelei, i-am repetat eu sec.

— A inventat ceva, sărmana Rafaela, ceva despre care noi nu ştim nimic?!

Mi-a dat prin gând să scurtez întreaga poveste. O putea lungi aşa, la nesfârşit, toată noaptea.

— Am să-ţi spun tot ce ştiu eu. La sfârşit vei vedea dacă merită sau nu să-mi dai invenţia ei. Dumneata, Paul Arion, eşti un netrebnic muşcat de şarpele nerealizării. Fata aceea, colega ta, descoperise ceva, ceva de o valoare inestimabilă. Se pare că erai, şi încă mai eşti singurul care mirosise, cât de cât, despre ce era vorba. La început te-ai gândit să faci în aşa fel încât sa împărţi gloria cu mai norocoasa Rafaela Manafu. I te-ai băgat pe sub piele, i-ai devenit amant. Unui invertit ca tine nici nu i-a fost prea

greu. În faţa femeilor voi vă pierdeţi emoţia firească şi nu vă poate egala nimeni dezinvoltura trucată cu care sunteţi capabili să suciţi mintea oricărei femei. Ai dus-o aşa până într-o zi, când biata fată te-a blagoslovit cu vestea că bărbată-su ar ucide-o fără scrupule dacă ar afla ce-i clocise mintea. A fost o scăpărare de chibrit să-ţi treacă prin cap ceea ce ţi-a trecut. Ai pus la cale o mârşăvie care să nu te angajeze şi care, în caz de reuşită, îţi aducea pe tavă întreg tortul gloriei doar pentru tine. I-ai dat telefon încornoratului şi l-ai pus, concret, în temă. Te-ai dat drept afacerist dispus să se aşeze la masa tratativelor cu soţul doamnei, o doamnă dovedindu-se obstinant de româncă. Rafaela a simţit imediat că e adulmecată de lipitoarea de bărbată-su şi ţi s-a plâns, de bună-credinţă, ţie. Mintea ei, puţina ei minte la lucruri pământene, n-a reacţionat în nici un fel când ai dus-o de nas cerându-i să stea liniştită, să-şi ducă acasă un maldăr de cine ştie ce alte documentaţii tehnice disparate şi chiar să-şi tragă un filmuleţ după pretinsa ei invenţie, ceva în genul: „Tehnologia borhotului atomic”. Rafaela se credea astfel protejată, lucra senină, nedorind să mai întreprindă nimic pentru securitatea invenţiei ei, având probabil în gând şi gogoaşa ta după care un secret e cu atât mai periclitat cu cât numărul celor ce ştiu de el creşte. Ai îndoctrinat-o cu sloganul ăsta încât a se duce, cum era normal, la miliţie şi a le cere protecţie ălora, i se părea o blasfemie la adresa sfintelor principii ale ştiinţei. De, minte de muiere îndrăgostită! Un timp a trecut fără să se întâmple nimic. Nu disperai. Şi dacă nu s-ar fi întâmplat nimic, tot în câştig erai. Te puteai considera coautorul unei valoroase invenţii despre al cărei iniţiator ai fi avut tu grijă să denaturezi adevărul, trăgând spuza numai pe turta ta. Te-ar fi ajutat să te împăunezi şi faptul că încă mai persistă ideea preconcepută după care n-ar exista femei savante. Apoi, nici Rafaela, sunt convins, nu ţi-ar fi făcut mizerii, fiind o fiinţă incapabilă de orgolii deşarte. Dar, spre marea ta satisfacţie, în sfârşit, când probabil iţi luaseşi adio de la

gândul de a o moşteni pe Rafaela, bomba a explodat. Nu are rost să-ţi descriu cum a procedat Arcadie Manafu ca să-şi înlăture nevasta. În orice caz, a fost o adevărată risipă de fineţuri. Rezultatul? Te-ai ales, datorită unei crime în care e imposibil să te amestece cineva, cu o invenţie ce valorează miliarde. Ei, noi vrem invenţia asta!

Mă ascultase în tăcere, ţinându-şi capul aplecat şi privind ţintă în fundul paharului pe care îl avea în mână, strângându-l, din când în când, convulsiv. Nu-i putusem înregistra nici o altă reacţie.

A trecut cam mult timp până când a scos prima vorbă:

— Noi?!... Care voi?! s-a mirat el.

— Omule, te-am studiat îndelung. Minuţios. Tu nu vrei bani. Vrei, glorie. Premiul Nobel. În seiful nostru te-aşteaptă cinci invenţii, nu una. De domeniul teoriei, e drept, dar care te vor duce, chiar în toamna asta, direct în aula Academiei Regale de Ştiinţe din Stockholm. Noi...

— Care voi?

Am făcut o pauză, apoi am zis, blazat:

— Shell Oil.

S-a oprit din pendulat şi, postându-se în faţa mea, m-a privit mai atent.

— De unde ştiţi voi de Romalgolină?!

— E o glumă, nu?

A fornăit pe nas, gânditor:

— Da, a fost o glumă!... Şi acum, ce doriţi?

— Îmi dai lucrarea. În schimbul ei primeşti întreaga documentaţie a celorlalte cinci invenţii despre care ţi-am vorbit.

— Mă credeţi naiv? Ce garanţii am că nu mă duceţi de nas?

M-a privit câteva clipe adânc, în ochi, apoi mi-a întors spatele. S-a îndreptat spre un raft al bibliotecii, a ales dintr-un vraf de plăci una, a scos-o din anvelopa ei şi a aşezat-o pe platanul unui picup Hi-fi.

Mi-am aprins, sfidător, o ţigară. Pachetul şi chibriturile le-

am pus deoparte, calm, meticulos, la îndemână. Gesturile mele invitau la taclale, care acum, da, îşi găseau rostul.

Am încercat să-i smulg colţii de fildeş odată cu primele acorduri ale „Concertului nr. 1 pentru vioară şi orchestră” al lui Max Bruch. M-am răstit la el:

— Vrei garanţii?!… Nu meriţi nici una. Eşti la strâmtoare. Singur, invenţia nu face doi bani. Dacă-i dai drumul pe piaţă, misterul morţii Rafaelei răsuflă imediat. Astăzi încă se mai ştie că ar fi murit pentru nişte timbre. Dacă crezi însă că n-ai fost luat în colimator de întreaga voastră poliţie, te înşeli amarnic! Dă-ţi arama pe faţă şi-ai să vezi ce repede le pică fisa, pentru că fac ăia nişte conexiuni extrem de rapid!… Nu, în mod cert, singur nu faci nici două parale! Dă-ne nouă invenţia şi, în schimb, eşti un om făcut! Vom măslui noi în aşa fel lucrurile încât totul să pară cât mai veridic. Vei trece drept un savant altruist, un multilateral modest, care nu şi-a pierdut în zadar timpul…

— Să zicem că refuz.

M-am ridicat în picioare.

— Atunci, rămâi ceea ce şi eşti: un cadavru viu!… Şi, pe deasupra, un dobitoc…

Eram faţă în faţă, foarte aproape unul de altul. Îl simţeam încercând să-mi pătrundă în suflet cu încrederea nătângă a spărgătorului venit cu un lung şir de chei în faţa unei uşi false.

Muzica îşi depăna fuiorul şi timpul trecea, rar şi lin, ca într-o poză îngălbenită. De încordare mi se făcuse frig.

— Aşteaptă! a zis într-un târziu.

M-am reaşezat. Nu pe scăunel, pe canapea. Gazda mea a dat la o parte un tablou, o natură moartă insipidă, lăsând să se vadă uşa blindată a unui seif. Dacă în spatele ei ar fi avut un pistol, nu-i rămânea decât să-i fie ţărâna uşoară. Mă pregătisem. Canapeaua fusese acoperită cu un pled. Îl trăsesem peste mine. Acum nu avea decât să se joace cu moartea: de sub cuvertură îl ţintea o formidabilă gură de foc. Aceeaşi gură de foc îi adusese liniştea şi celei pe care o

furase el – Rafaela.

A scormonit prin vizuina lui secretă un timp, apoi s-a întors şi mi s-a proptit în faţă. De emoţie, tremuram, îi urmărisem atent fiecare mişcare. Era curat. Un tip ca el nu-şi mânjea mâinile.

Mi-a aruncat în poală un dosar subţirel. Un curent rece m-a pătruns până la oase. Am privit spre geamurile care rămăseseră deschise. Brocardul perdelei s-a umflat, mişcat parcă de o pală de vânt.

— Ai să filmezi din chestia asta, pe sărite, doar ce-ţi îngădui eu, mi-a zis. În clipa când primesc şi eu ceva în schimb, obţineţi şi restul. Până atunci, răsfoieşte paginile şi minunează-te!

Mă uitam la el pe sub sprâncene, de jos în sus, amuzat. Reuşisem. Aveam de gând să arunc o privire prin dosar, cu toate că eram sigur că ţineam în poală invenţia curată a Rafaelei. În clipa când mi-am aplecat ochii pe paginile îngrijit dactilografiate, l-am zărit ţintind cu privirile undeva peste capul meu, şi am înţeles, într-o fracţiune de secundă, de ce se umflase perdeaua. Fusese deschisă o uşă neştiută de mine şi prin ea intrase cineva.

N-am avut timp decât să-mi plec puţin capul, în aşa fel încât să primesc lovitura într-una din bosele parietale, loc unde ţeasta e mai dură, mai rezistentă.

Lovitura, dată din spate, a fost năprasnică. Mintea a început să mi se învârtă în sensuri giratorii şi am leşinat. Cădeam într-un puţ fără fund, într-o beznă deplină. Am căzut mult timp, rotindu-mă ca un avion în vrie, până când am, început să zăresc, undeva departe, o luminiţă mărindu-se treptat. Era fereastra spre lumea cealaltă. Dincolo, erau munţi galbeni de aur şi deasupra lor fiul meu încerca să-i erodeze cu gura lui ştirbă. Când a reuşit să-i aducă la dimensiunile unui găinaţ de gâscă cu ou de aur, m-am trezit.

În tavan se pârguise un soare orbitor, prea puternic pentru ochii mei. Capul stătea să mi se deschioleze. N-am

foit, n-am zis nici pâs însă. Am rămas la fel de încremenit ca şi până atunci.

Pe deasupra mea se încrucişau voci. Amândouă cunoscute. Una era, a lui Paul Arion, cealaltă, mai-mai că-mi stătea pe buze să spun a cui e. Mică, pârţâgăiată. Am crăpat, cu precauţiuni infinite, ochii. Pe dinaintea mea, cu ditamai bâtacul în mână, se plimba, gesticulând enervat, ca la alegerile, de altădată, domn… Mimi Alboteanu.

Ultima verigă a unui lanţ de mistere se închidea. Cercul era complet. Totul se explica acum.

— Ce facem, tată, cu şmecherul ăsta? s-a interesat de soarta mea grijuliul amfitrion.

— Te priveşte. Descurcă-te! M-am săturat să te scot, toată ziua-bună ziua, din rahat! s-a alintat moş Mimi, cel mai fantastic jucător de pocher văzut în viaţa mea, prinţul cacialmalelor cu efect întârziat.

— Tipul ăsta o să înceapă să pută în curând, şi-a dat cu părerea Paul Arion. Trebuie curăţat.

— Eşti la fel de nătâng ca-ntotdeauna! l-a dezmierdat tatăl pe fiu.

Acesta a râs satisfăcut:

— Părinţii!… Pentru că nu ni i-am dorit, ei ni-s povara dulce a tinereţii!

O palmă tunătoare a răsunat în cameră. Mă aşteptam să se dezlănţuie o avalanşă. N-a mai urmat însă nimic. Aş fi dat oricât să-l văd pocnit peste mutră pe majestuosul Paul Arion. Al naibii domn Mimi, ce era în stare să facă! Avusese o baftă teribilă. Dacă Paul Arion ar fi fost la slujbă astăzi, alta mi-ar fi fost poate soarta acum. Mai mult ca sigur că m-ar fi văzut aşteptându-l în maşina Albotenilor.

— Hoitul ăsta, mi-a trasat domn Mimi liniile directoare ale evoluţiei, va deveni subit morfinoman. Într-o lună, două, timp în care, mai de voie, mai de nevoie, ai să-l găzduieşti, va ajunge doar un pachet de carne numai bun de aruncat la câini. Va uita şi cum îl cheamă, şi nimic nu-l va mai readuce la realitate… Fiule, m-am cărat! Ai grijă de tine!…

Şi, mai puţină gălăgie! Oricum, nu mai am anii voştri. Trebuie să mă odihnesc, altfel te pomeneşti că soneria din seiful tău nu mai are nici un efect asupra mea. Hai, ura!

— O clipă! l-a oprit fiu-său. Aseară eram obosit, am uitat să te întreb. Ce i-ai făcut femeii ăleia?

— Cui, Serenei?… Hi, hi, hi! a râs macabru Mimi. Nu i-am făcut mai nimic. Am ajutat-o s-adoarmă lângă imbecilul de Arcadie. Un ciorap de mătase strâns tare-tare în jurul gâtului o ajută să nu răcească la gâlci. De fapt, treaba o începuse prostul de faţă. Tot el va culege şi roadele ispravii. Hi, hi, hi! Acum chiar că nimeni nu mai ştie de invenţia ta! Ce băiat deştept are tata… Pa!

În cap mi se făcuse părul măciucă. Am ţintit, din şold, becul. A explodat, bufnind înfundat şi lăsându-ne pe întuneric. Mai aveam încă în poală dosarul. L-am înşfăcat şi, făcând cel mai perfect salt cu rostogolire din câte făcusem vreodată în viaţă, am sărit, cu picioarele înainte, pe geam. În saltul meu, dislocasem draperia cu galerie cu tot din perete. Am căzut, înfăşurat ca într-un giulgiu, în zăpada afânată. M-am ridicat rapid, am aruncat pledul şi draperia care-mi stânjenea mişcările, în capul lui domn Mimi, apărut la fereastră, şi am traversat grădina în salturi mari, la rasul pământului.

În urma mea a pocnit slab, de câteva ori, un pistolet cu amortizor. Un câine s-a apucat imediat să hăule la lună, o lună trecând printre nori ca o moartă cu braţele pline cu maci însângeraţi printre crucile albe ale unui cimitir.

Am sărit gardul dintr-o singură mişcare şi m-am repezit la maşina caidului Mimi Alboteanu. O lăsasem, printr-o fericită întâmplare, la dos, pe o uliţă lăturalnică. Old Cap dormea de-a-n picioarelea, cuminte, în acelaşi loc unde-l lăsasem. I-am deschis dintr-o smucitură portiera şi m-am prăvălit, gâfâind, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul, înăuntru. Capul îmi huruia de parcă aveam în el pietre de moară care măcinau gânduri de sinucidere.

Am băgat motorul în viteză şi am şters-o în cea mai mare

grabă. Ţineam dosarul pe genunchi şi gândul că invenţia Rafaelei e lângă mine mă făcea să tremur de emoţie. Eram bun, cel mai bun.

Simţeam un dor nebun după o ţigară. M-am scotocit prin buzunare. Mi-am adus aminte că ţigările îmi rămăseseră la criminalii ăia doi. Am bâjbâit prin scrumieră, pe întuneric, după un muc acceptabil. L-am pus între buze şi, în clipa aceea, o mână amabilă a aprins din spate o brichetă, oferindu-mi foc.

XIV. PRICOPSEALA

„Fii bun, cetăţene, du-te.
Aldată mai vorbim."

Am oprit pe prima stradă lăturalnică. Cerul gurii îmi era sălciu şi-mi venea să vomit. Mă durea îngrozitor capul şi o ciudă cumplită, ca o eczemă, creştea pe mine. Tremuram.

Am tras un fum şi m-am întors. Fără exces de zel, însă. Îmi pierise acel imbold permanent spre harţă care îmi era propriu. Pe de altă parte, obosisem. Şi apoi viaţa artistului dăinuie cât ambiţia lui nesatisfăcută. Şi dacă pricepeţi ce a vrut să spună acel om subţire care a fost Walter Mehring, aţi priceput un sfert din mine.

Ceea ce am văzut la lumina palidă a lunii m-a înmuiat şi mai mult. Într-adevăr, tipul era ceva de speriat. Unul dintre aceia care, punându-şi mintea cu tine, au, la o adică, ca unică problemă, doar grija de a nu te lovi prea tare.

Rânjea. O matahală zâmbăreaţă. Zâmbetul streşinii care, prea înciorchinată de ţurţuri, îţi pică în cap.

— Îţi dau o şansă, a mârâit. Cară-te! Exact... peste un minut, vin după tine. Şi-atunci, dă-te dur!

Vorbea greu, din gât. Gura îi părea ca despicată de hanger. Sub mustăţile-i negre, colţii îi luceau precum o falcă de rechin. În mâini strângea, flegmatic, un boţ măricel de cauciuc compact.

Privindu-l, mi-am dat seama că fusesem, mai tot timpul, doar potaia căreia i se îngăduise să scormone în gunoaie după osul cel mare. Big dog, cel căruia i se cuvenea de drept ciolanul, stătuse deoparte, pândind după colţ, neputându-se amesteca, fără să încurce lucrurile, în jocul

nostru de căţei.

Se terminase totul. Şi, bineînţeles, nu aşa cum aş fi vrut eu. Acum duceam în cârcă o măgăreaţă cu mult mai mare decât cea a lui Sisif şi singurul lucru care mai rămânea de văzut era pe unde îmi voi scoate cămaşa.

— Hai, cară-te! Ce-aştepţi?

M-a înghiontit în umăr. Parcă mă lovise braţul unei macarale. Îi scăpărau ochii. Am înţeles că stătea ca pe jăratec şi că mi-o cocea de mult.

— N-am chef să mă bat cu tine, Mălai Mare! l-am dezamăgit. Voi fi cuminte şi din cuvânt n-o să-ţi ies!…

Nu a putut să-şi ascundă regretul. A mârâit ceva înfundat printre dinţi şi a trecut la executarea programului. M-a scos afară.

— Fii atent cum te mişti! m-a sfătuit. Fără gesturi bruşte. Nu coborî, o clipă, braţele. Ţine-le mereu deasupra capului.

Eram doar în pulover şi frigul m-a cuprins imediat până la os. Strada era pustie. În ferestrele din jur nu se zărea nici o lumină, nici cea mai mică licărire. Doar cerul era luminos. O lună ciudată, însângerată ca o lacrimă de oştean căruia i se închide în nas poarta Walhallei, prefira trist o lumină prăfoasă, ca de rumeguş, şi înecăcioasă ca o îmbucătură de gutuie.

M-a lipit cu spatele de zid şi m-a pipăit peste tot. Trompa unui elefant flămând s-ar fi purtat mult mai blând cu mine. N-a rămas părticică din mine nescotocită. M-a căutat până şi în gulerele cămăşii. Nu crezuse, o clipă, că va descoperi acolo vreo fiolă cu cianură, dar o făcuse şi pe asta. Era profesionist!

Din maşina a cărei portieră rămăsese deschisă s-a auzit un pârâit şi o voce gâjâită a tulburat liniştea străzii:

— Gata, am golit colivia, *sir.*

Rămăsese cu pistolul Serenei în mână. Îl cântărea scârbit între două degete. Părea că nu ştie ce să facă: să-mi ardă cu el una peste moacă sau să-l arunce peste spate, ca pe un biet cocean de porumb fiert, ştirbit de boabe? Până la

urmă şi l-a strecurat, înfăşat într-o batistă, în buzunar. Labele însă, tot de mine şi le-a şters. Dorea cu orice chip să mă scoată din sărite.

M-a lăsat de capul meu. A scos din maşină, de pe bancheta din spate, un walky-talky.:

— Bine, a şoptit el. Daţi-i drumul spre locul ştiut.

Dârdâiam. Era întors cu spatele la mine şi părea să mă fi scăpat din ochi. Am început să ţopăi pe loc şi să-mi frec umerii cu mâinile.

— Ar mai fi ceva, a adăugat vocea gâjâită.

— Ce?

— Unul din piţigoi şi-a pus unghia-n gât.

— Care?

— Ăl tânăr.

A fluierat a pagubă, apoi s-a întors spre mine. Părea mirat că mă mai vedea încă acolo.

— N-ai plecat?!

Am continuat să ţopăi. Ploaia de aur a lunii în care mă scăldam nu-mi prea ţinea de cald.

— Hm! a mormăit el gânditor. Dacă aşa stau lucrurile, rămâneţi pe loc. Vă trimit întăriri. Terminat.

Mi-a făcut semn să intru în maşină. Înăuntru mi-a pus cătuşe pe care, înainte de a le închide, le-a trecut prin mânerul portierei.

— Te zbaţi degeaba, i-am zis. N-ai să reuşeşti să mă enervezi. N-am să-ţi dau satisfacţia de a mă lăsa demolat! … Sau, paza bună trece primejdia rea? În cazul ăsta mă măguleşti!…

— Prostul care-a făcut multe în viaţă devine încrezut, a zis el. Taci!

A trecut în faţă, a pornit motorul şi a condus tot timpul ca un dricar, enervant de încet. M-am făcut, în colţul meu, ghem. Mă încerca un sentiment straniu. O vagă aducere-aminte, de parcă ceea ce mi se întâmpla nu-mi era de-ajuns, de parcă aş fi dorit şi mai multă tristeţe. Şi ceea ce îmi aminteam eu era deosebit de trist.

În materie de muzică sunt un pămpălău. Un afon sadea. E drept, au şi ăştia trăirile lor muzicale, dar mie, aşa tălâmb cum sunt, mi se întâmplase, cândva, ceva ieşit din comun. Adormisem, într-o noapte, cu radioul deschis – un tranzistor micuţ pe care îl rătăcisem printre aşternuturi. Dormisem, până la un ceas al nopţii, adânc. Apoi, treptat-treptat, fusesem scos din somn de o muzică divină, cea mai perfectă rostogolire de sunete din câte îmi fusese să aud vreodată.

Înainte ca în creierii mei să pătrundă o geană de luciditate, îmi explicasem că ceea ce percepeam eu nu era altceva decât „Simfonia Fantastică” a unui oarecare Julius Borhe, individ pe care l-am căutat repede, în vis, bineînţeles, într-o enciclopedie. Scria acolo, negru pe alb, o întreagă polilogie despre viaţa tipului, polilogie din care n-am reţinut decât că Julius Borhe fusese „cel mai trăsnit compozitor din lume”.

Nu faptul că dădusem singur, în somn, nume inexistente unor evenimente reale, care mă impresionaseră, era ceva inedit. Nu. Inedit fusese felul în care eu trăisem acea împerechere de sunete. Le auzisem, dar, în acelaşi timp, le pipăisem, le mirosisem, le gustasem. Le văzusem. Mă pătrunseseră, îmi invadaseră fiinţa, iar eu fusesem conştient de asta, de parcă eu însumi floare m-aş fi deschis, petală cu petală, la auzul acelor sunete.

Totul durase – imposibil de precizat – mult, dar şi puţin. Când muzica se terminase, m-am trezit. După aceea am fost ca un copil certat pe nedrept. Mofluz. Ieşisem afară. Era vară, sfârşitul verii mai bine zis. Cerul era înalt, plin de stele. Pădurea, majestuoasă, fremăta. Rămăsesem, încă uşor buimac, în bătătură. Aşteptam, copleşit de imensitatea spaţiului care mă înconjura. Mi-aş fi dorit să văd căzând o stea. Sufletul îmi era pridvor furat de ierburile ploilor esenţiale.

Am aşteptat mult. N-am perceput însă nici un semn din care să înţeleg că natura, timpul, Dumnezeu m-ar fi băgat

în seamă. M-am spălat pe ochi şi mi-am aprins o ţigară. În clipele acelea am realizat că omului i se dăduse raţiunea pentru a se răzvrăti împotriva timpului, nu a veşniciei – o noţiune total lipsită de sens. Dualitatea veşniciei: infinitatea spaţiului şi a timpului este asemeni vechii probleme a oului şi a găinii. Nu are importanţă care a existat primul. La vremea lor, şi oul şi găina se ignoră, în aceeaşi măsură, reciproc.

Atunci, în noaptea aceea, fusesem trist. Muzica marelui trăsnit continuase să vibreze mult timp în mine. Pe măsură însă ce timpul trecea, pierdeam, încet-încet, sensurile fostei mele fericiri. Deveneam din ce în ce mai trist. Simţeam că orice va veni apoi, mă va lăsa rece. Şi-mi părea nespus de rău.

Cam acelaşi lucru simţeam şi acum, privind spatele măluros al cioclului care conducea dricul la fel de încet. Mi-era silă să mă gândesc la ce va urma. Cazierul meu trebuie că-i înverşunase rău împotriva mea. Pe acolo pe unde mai fusesem, mai spărsesem capul unui zevzec. Dar, spre deosebire de cel spart recent, acela fusese completamente gol, fapt care mă făcuse să nu am nici un fel de remuşcare, nici atunci, nici mai târziu.

Că mă vor băga la zdup, şi asta le va face plăcere, nu era cine ştie ce pagubă-n ciuperci. Ceea ce mă durea era soarta copilului. Mă făcusem de râs. De data asta, cu adevărat. Dandanaua în care mă vârâsem până în gât, va da apă la moară ponegrelilor maică-sii, şi bietul copil nu va mai şti ce să creadă despre mine. Da, îmi era scârbă să mă gândesc la ce va urma.

Am tăcut tot timpul cât a durat drumul. Am tăcut chiar şi în timpul irosit cu formalităţile ridicate de cazarea mea. Uniformele miliţienilor, colorate cu bruma dintâi a prunelor gâtlane, îmi făceau rău, iar mutrele lor încruntate şi mai rău. Schimbau tot felul de priviri semnificative între ei. Matahala cea mustăcioasă, suită cu fundul pe un birou, dădea dispoziţii în stânga şi-n dreapta.

Stăteam neclintit, în plin tirul privirilor lor. Câţiva dintre ei mi-ar fi dat bucuroşi borşul. Se pare însă că se înfrânau, nu datorită faptului că asta le era interzis cu desăvârşire, ci pentru că devenisem tabu, prada de război a unui şef, obiectul de care nu se puteau atinge fără a fi pedepsiţi.

Într-un târziu, după ce s-au plictisit să se holbeze la mine şi să întrebe, care cum intra: „Ăsta e ăla?, mi-au scos cătuşele şi m-au dus la culcare. Am coborât la subsol, condus de un plutonier-major în vârstă şi de mustăcios. Peste tot mirosea a vopsea şi a terebentină.

În faţa celulei – o cămăruţă curată, caldă, cu geamuri sus, zăbrelite cu vergele trainice de fier, vopsite în verde – m-am oprit. Îmi venea greu să-i trec pragul. Mi-ar fi prins bine o vorbă de încurajare.

— Ce-i, e nouă poarta? a chicotit recepţionerul, un tip puţintel la trup.

Palma grea a mustăciosului mi s-a lăsat pe umăr. Am intrat înainte de a mă îmbrânci. Odată înăuntru, m-am întors şi le-am zis:

— E prea luxoasă camera şi eu n-am atâţia bani.

— Lasă, ai să plăteşti în rate, m-a consolat tablagiul.

M-am uitat la celălalt. Mă privea lung, zâmbind dintr-un singur colţ al gurii. De-abia atunci mi-am dat seama cât de elegant îmbrăcat era.

— O, la, la!… Ce eleganţă!… Numai că, nţ, geaba! Niciodată n-ai să treci drept obrăznicătură în ochii femeilor, dacă asta te roade. Ai să rămâi doar impertinent. Golan.

Prizăritul a rămas cu gura căscată. A foit, şi-a îndreptat uniforma şi a dat să se fofileze. Nu dorea să asiste la ceea ce în mintea lui era sigur că va urma. Faptul că mustăciosul s-a scotocit şi mi-a aruncat ţigările şi chibriturile, recuperate din casa lui Paul Arion, pe pat, l-a mirat şi mai tare. A rămas pe loc, prostit.

Matahala mă privea ironic, jucându-şi în palme mingea lui de cauciuc. Din ochi îi mai pierise febra cu care mă întâmpinase. I-am zâmbit. În clipa aceea, cu o rapiditate

uluitoare, mi-a aruncat mingea în faţă. Am prins-o, cu toate că mâinile îmi anchilozaseră în cătuşe.

— Hm! a rânjit. Nu-i rău, nu-i rău deloc! Îmi placi, din ce în ce mai mult, *partner.* În felul ăsta, nu-mi va părea deloc rău să-ţi fac oasele praf. Arăţi ca unul ce s-ar putea împotrivi.

A pocnit din degete şi eu i-am aruncat mingea în palma ridicată deasupra capului. Apoi mi-a întors spatele şi a dispărut.

— Hei, generosule! i-am strigat în urmă, tolănindu-mă pe pat. Ai uitat să iei recunoştinţa mea. Poate când te întorci n-o mai găseşti. De la alde noi statul îşi însuşeşte tot.

Mi-am aprins o ţigară din care n-am apucat să trag decât un fum.

— Drepţi! a urlat ca scos din minţi micuţul meu temnicer.

Am sărit în picioare. Tipul îmi venea ceva mai sus de locul unde mi-aş fi prins Ordinul Jartierei dacă cei în drept ar fi avut slăbiciunea să mi-l dea, iar eu aş fi avut tăria să-l primesc.

Încerca, înălţându-se pe vârfuri, să mă privească în ochi.

— Drepţi! a urlat el din nou.

Cu ţigara încă în gură – fumul ei mă făcea să lăcrimez – am luat, docil, poziţia pretinsă.

— Un’ te trezeşti, bă?

— Să mă trezesc?! Da’ ce, apucasem s-adorm? l-am întrebat, morfolind cuvintele din cauza ţigării.

Mi-a zburat-o dintre dinţi cu o palmă neaşteptat de grea pentru unul de talia lui. Am bâiguit, făcând pe nedumeritul:

— Bine, dar mi-a dat-o chiar…

— Gura! Ţi-o fi dat-o, nimic de zis. N-a spus însă că ai avea voie să o şi fumezi.

— Să trag o fugă să-l întreb?

— Gura! Drepţi!… De-acum înainte, să-ţi intre în cap, relaţiile noastre vor fi următoarele: eu ordon şi tu-mi raportezi. Cu „am înţeles” şi cu „să trăiţi”. Ai înţeles?

— Am înţeles, să trăiţi!

— Ei, nania dracului!… Scoate-ţi cureaua, şireturile, etc. Ec-ze-cu-ta-rea!…

I-am îndeplinit porunca conştiincios. La sfârşit, i-am întins cele cerute, ridicând, dezolat, din umeri:

— Îmi pare rău, dar etc n-am.

M-a privit lung, încercând să-şi dea seama dacă îl luam peste picior.

— Nu-mi fă poante nasoale, c-o-ncurci! Te trăsnesc cât ai zice peşte. Eu nu-s simţitor, ca alţii… Pe loc repaus!

I-am întors spatele, m-am îndreptat spre pat şi m-am întins, oftând. Înainte de a pleca s-a mai fâţâit fără rost câteva secunde, inspectând, inutil, camera. Când l-am întors din drum era deja cu mâna pe clanţă.

— Pst, pst.

Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Sub privirile lui stupefiate, am luat, aşa cum eram, întins pe spate, poziţia de drepţi şi i-am zis, privind drept în tavan, acolo unde o muscă îşi făcea nevoile.

— Pst, pst: Ordonă-mi şi mie cât e ceasul, te rog!

Împietrise. Vreme îndelungată m-a privit nedumerit.

Apoi, spunându-mi cât e ceasul, mi-a zâmbit complice. Ultimul lucru făcut înainte de a ieşi a fost de a scăpa pe jos, ca din greşeală, ţigările şi chibriturile.

După plecarea lui am fumat, în sfârşit, o ţigară. În tihnă. Nu mi-a produs însă plăcerea pe care o aşteptasem. Eram mult prea trist.

N-am închis un ochi toată noaptea.

Afară probabil se încălzise pentru că ploua. Bătea în geamuri o ploaie aburoasă, măruntă ca scuturarea unei blăni de câine. Streşinile, cu clipocirile lor de vin în grele cupe de cleştar şi negura care plutea peste oraş, nu prevesteau nimic bun.

Bine dispus, îl priveam între spete pe mustăcios. Urcam treptele îndărătul lui. Era din cale-afară de spilcuit şi sobrietatea cu care mă ducea la judecată reuşise să mă

deconcerteze. Privindu-i solemnitatea cu care se mişca îmi trecea prin cap să-i pun piedică şi să-l dau puţin cu roatele-n sus. În zborul lui planat mi-aş fi ghicit viitorul, auspiciile. Poate chiar haruspiciile, dacă aş fi avut bafta să cadă aşa cum aş fi vrut eu: cu maţele-afară.

S-a oprit în faţa unei uşi, s-a întors spre mine şi mi-a pus o mână grea în piept.

— Fii atent, tipule. Lasă-ţi aici, afară, glumele tâmpite. Acolo – a arătat el dincolo de uşa închisă – e un domn căruia nu-i arde de glumele unuia ca tine.

I-am rânjit. Era cu un cap mai înalt decât mine. Era cu un cap mai înalt decât oricine. M-a bătut uşurel cu palma peste obraz. Se pare că-i uitaseră, odată, mâna în ghips şi ghipsul îi intrase prin imbibiţie în carne.

Mi-a deschis uşa şi mi-a făcut loc să trec pe lângă el. Mă aşteptam ca dincolo de uşă să se afle, dacă nu o cameră de tortură cel puţin binecunoscutul birou stas, atât de meschin prin eleganţa lui şchioapă. Mă înşelasem. Fiecare lucru din jurul meu respira, bine pus în evidenţă. Cărţi, tablouri, sculpturi. Erau îngrămădite aici, într-o dezordine aparentă, plăcută, lucruri pe care nici în ruptul capului nu mi-aş fi închipuit că le poate strânge o mână de om. Cranii perforate de diferite corpuri contondente; amprente şi mulaje curioase de fălci; capete mumificate, mici cât o portocală; statuia unui Thanatos cu nasul ciobit; arme de tot felul; reviste de criminalistică în toate limbile pământului.

Ineditul camerei erau însă florile. Ghivecele cu flori. Puzderie. Grupate după criterii stranii, criterii care, mie unuia, îmi scăpau. Frapant era faptul că florile acelea, şi-n special muşcatele care predominau, păreau colectiv atinse de peladă, prea semănau toate ghivecele cu nişte funduri jumulite de struţ.

Bărbatul care uda florile şi care, la intrarea noastră, se întorsese o clipă spre noi, m-a făcut să cred că aveau de gând să mă supună, mai înainte de orice, unor teste

psihologice. Tipul nu aducea deloc a poliţist. Părea mai degrabă un psiholog care-şi întâmpină pacientul cu bigudiurile de E.E.G. în mână.

— Luaţi loc! ne-a invitat el.

Vocea lui, ca într-o cafea reuşită, avea măsurile corecte de dulce şi amar, de inflexibilitate şi blândeţe.

M-am cufundat cu plăcere într-un fotoliu spaţios, confortabil. Mă cam dureau şalele şi aveam câte un junghi la fiecare două coaste. Tusea se aşezase alături de mine, în celălalt fotoliu, din care se revărsa cu nonşalanţa unui belfer tânăr. Să tot fi avut 27–28 de ani. I-am făcut cu ochiul şi, pentru o clipă, pumnul său uriaş s-a oprit de a mai frământa cauciuc. O cută urâtă i s-a adâncit între sprâncene. Era tânăr, dar ceva de dinăuntrul lui îl făcea bătrân. Mi-am dat seama după tăcerea care se lăsase între noi că ar fi fost mult mai indicat să par ceva mai angoasat, şi, în consecinţă, am oftat.

Oful meu din rărunchi l-a făcut pe grădinarul amator să-şi întrerupă activitatea. A luat loc în spatele biroului său. Cutele fine din colţul ochilor şi privirile încărcate de greutatea atâtor compromisuri făcute vieţii – compromisuri pe care numai un om deştept le pune la inimă – îi trădau vârsta. Tâmple cărunte. Mustaţa, vrăbioi nins, tunsă îngrijit, englezeşte. Îmbrăcat corect. La capitolul ăsta îi dădea clase găliganului, care, fiind un jurnal de modă ambulant, era mereu neinspirat.

Şi-a aşezat mâinile, cu palmele în jos, pe luciul de chihlimbar al biroului. Între buze avea o frunză de muşcată semănând cu o limbă de căţel care linsese cocleală, dar el inspira prea multă profunzime pentru ca metafora mea să aibă haz. M-a privit lung şi adânc în ochi şi după un timp a zis:

— Te-aştept de mult să facem cunoştinţă, Anatol Berberi, cu toate că, citit cum eşti şi deştept cum pari a fi, mie unuia, maior Preda Corban, nu-mi placi. Pentru mine ai rămas ceea ce ai fost mereu: un şantajist.

Mi-am luat avânt şi i-am înfruntat privirile. Parcă mi-aş fi înfipt ciocul într-un aisberg. Am renunţat, mi-am plecat capul. Atunci m-a lovit:

— Strădaniile tale au fost zadarnice, Anatol Berberi. Copilul a murit. Îmi pare rău!…

Inima mi s-a oprit. Apoi a început să-mi bată repede, din ce în ce mai repede. Aş fi vrut să fiu singur, să mă ghemuiesc în mine şi mai ales aş fi vrut să pot plânge. Ce moale e un om trist, îndurerat! I-am aprins, undeva în mine, o lumânare, micului chinuit. Mă simţeam de parcă, mort pe jumătate, urma să mor pe de-a-ntregul.

— Când? am întrebat într-un târziu.

— Ieri. Într-un spital din Statele Unite, unde fusese trimis, pe cheltuiala statului român, pentru operaţie. A fost o încercare disperată, inutilă. Copilul era condamnat. Cu toate astea, ţara a avut grijă de fiul ei, lucru de care, tu unul, te-ai îndoit. Ţara asta n-a aşteptat s-o şantajeze unul ca tine. Acum nu-ţi mai datorează nimic. În schimb tu, tu eşti bun de plată. Prea ai fost lup însingurat…

Nu mai auzeam bine. Nici nu mai doream să aud. Gândul meu zbura înapoi, la zilele acelea dureroase, la nopţile acelea chinuitoare când starea copilului se înrăutăţise şi fusese nevoie ca micul invalid să fie internat. Treptat, treptat, îmi revenea în nări mirosul de spital, şi ochii copilului, duşi în fundul capului, îmi jucau prin faţă. Şi buzele lui vinete, reci, murmurând:

— Nu-i aşa, tată, că am să mă fac bine?… Că am să mă fac bine!

Şi gândul meu zbura şi mai departe, şi mai adânc în trecut. La noaptea aceea stupidă, din preajma arestării mele, când, beat fiind, îi cerusem iubitei mele să se culce cu mine. „Ah, cât mă dezguşti!”, îmi urlase ea în faţă. „Porcule, porcule!”, gemuse ea, din ce în ce mai rar, din ce în ce mai slab. A doua zi plecam să tai stuf.

Apoi vestea. Nou-născut prematur cu malformaţii cardiace congenitale. Nou-născut care în seara concepţiei

avusese ghinionul să dea peste un tată beat. Lucrurile care ţi se întâmplă o singură dată în viaţă vin, de regulă, când nu trebuie.

M-am căsătorit imediat după eliberare. N-am fost fericit nici o singură clipă. Eram în ochii tuturor, şi mai ales în ai neveste-mii, stigmatizat. Terminat. Lipsit de şanse de îndreptare. Familia ei, onesta ei familie, o repudiase şi de vină eram, bineînţeles, eu. Ce n-am făcut, ce n-am încercat ca să-mi găsesc un loc sub soare alături de ai mei, alături de copilul de a cărui venire pe lume eram singurul vinovat! A fost imposibil. Şi totuşi am rezistat îndelung. Eroic. Alături de falsele trăiri ale soţiei mele, de pretinsa ei intelectualitate, atât de searbădă, atât de meschină. Am început chiar şi o facultate, la care am renunţat, alungat nu de lipsuri, ci de privirile neîncrezătoare ale celor care pariau cât timp am să rezist neîntinat de mâna unora ca Parandărăt. Când toate astea m-au scârbit îndeajuns, am plecat.

A urmat divorţul. Nevastă-mea mă ura atât de mult, încât mi-a strigat în gura mare, s-o audă oricine:

— Şi nici măcar nu-i copilul tău!… Nu-i al tău, nu-i al tău!… Nenorocitule!… Puşcăriaşule!

În orbirea ei nu-şi dădea seama că vestea ar fi trebuit să mă bucure, să mă liniştească; dar, cine poate şti? Dacă Parandărăt, omul care mă vârâse în mocirlă, îmi violase iubita… asta nu însemna neapărat că băiatul care se născuse era copilul lui. Putea fi, la fel de bine şi al meu.

— Nu-i aşa, tată, că am să mă fac bine?…

Vremea a trecut. Copilul a crescut şi fără mine. Alimentat cu ura şi dispreţul maică-sii pentru mine. Starea lui se înrăutăţea din zi în zi. A venit şi vremea când a trebuit să fie internat. Am aflat şi am venit să-mi văd copilul, înainte de…

Mutre încruntate de doctori: „poate o operaţie”… „numai o intervenţie”.

Fusesem, la început, lucid.

— Dacă ar fi fost ceva de capul tău, puşcăriaşule, am fi dus copilul undeva. În America. Acolo, da, operaţie! Puşcăriaşule!

Fusesem, la început, lucid. Şansele copilului erau mici. Şi asta, oriunde.

— Nu-i aşa, tată, că am să mă fac bine?…

Reproşurile neveste-mii mă lăsau rece.

— Îmi trebuiesc bani, puşcăriaşule!… Bani!… Mulţi!… Dolari!

Reproşurile mute ale copilului m-au prins însă până la urmă în mrejele speranţelor deşarte.

Dolari… Dolari… Dolari…

— Nu-i aşa, tată, că am să mă fac bine?…

— Da, ai să te faci bine! i-am promis când n-am mai putut să-i suport privirile. Întâmplă-se ce s-o întâmpla!

Mă prostisem, mă inoculasem şi eu cu iluzii. Începusem să cred şi eu într-un miracol. Credeam. Şi am încercat să mă ţin de promisiunea făcută. Pentru că în ochii copilului se aprinseseră licuri de speranţă, şi speranţa asta venea, de data asta, de la mine.

Într-o astfel de stare dăduse peste mine Serena.

Nu-s prost. Întrezărisem imediat posibilitatea de a le forţa mâna celor care – gândeam eu – stăteau în calea sănătăţii copilului meu. Aşa că m-am aruncat orbeşte, cu capu-nainte, în mişmaşurile unuia ca Arcadie Manafu, încrezător în norocul şi abilitatea mea.

— Nu-i aşa, tată, că am să mă fac bine?…

Da. Încercasem imposibilul. Orbit de vorbele unui copil şi de suferinţele lui, suferinţe de care mă făceam direct răspunzător.

Am ridicat capul. Se vorbea de mine.

— …cu felul tău îngust de a privi lucrurile ai încurcat o grămadă de lume. Nu numai ţie însuţi ţi-ai făcut rău, ci şi altora, unii nevinovaţi.

— Cu felul meu îngust de a privi lucrurile! De ce n-ar fi

chiar lucrurile înguste?

Mă durea sufletul. Parcă aveam pietricele în inimă. Litiază. Cheaguri de silă pietrificate.

— O uliţă poate fi îngustă şi să fi rămas de veacuri aşa. Asta nu înseamnă că, musai, la capătul ei aşteaptă acelaşi crunt mardeiaş de acum un secol, cu parul subsuoară, să-ţi ia punga. Şi chiar dacă asta se mai întâmplă din când în când, nu înseamnă că unul ca tine e îndreptăţit să considere totul normal, să-şi facă singur dreptate, să se bată apoi cu pumnii în piept, cerând răsplată pentru un lucru pe care nu l-a rugat nimeni să-l facă. Pentru că o crimă e un lucru serios, nu o găinărie oarecare, o altercaţie de stradă periferică. Pentru că, în cazul unei crime, unul ca tine nu are dimensiunile reale ale fenomenului. Pentru că, în zelul tău, mai mult ai stricat decât ai ajutat. Ca să nu mai zic că ceea ce ai urmărit tu, s-ar putea numi, cu alte cuvinte, şantaj. Câţi au murit, poate, şi din vina ta?

— Şi-au meritat, poate, pedeapsa.

S-a întins după frunza cărnoasă a unei muşcate.

— Poate. Numai că un criminal viu e mai folositor decât unul mort.

— Sigur, un metru cub de piatră spart pe zi!…

A zâmbit.

— Nu. Pe lângă faptul că avem astăzi mijloacele de a ne feri de nătângi anacronici, un delincvent, fie el chiar şi criminal, se poate îndrepta oricând. Pe când unul mort, niciodată. Apoi, chiar şi un criminal poate produce bunuri materiale şi spirituale, lucruri inovatoare pe care omenirea le poate folosi chiar dacă ele s-au zămislit în minţi întunecate. Legea talionului e o lege învechită. Un criminal e un bolnav. Supravegheat, îngrijit, bolnavul ăsta poate face minuni. De ce să-i răpeşti această şansă?

În clipa aceea uşa s-a deschis şi o tânără într-o uniformă impecabilă, care-i venea foarte bine, a intrat purtând o tavă. Aroma cafelelor s-a răspândit imediat, acoperind mirosul de grădină proaspăt udată. M-a îndemnat,

zâmbindu-mi, să-mi aleg o cafea. Am lăsat capul în jos. Întotdeauna m-am simţit prost când n-am putut să le răspund femeilor cu zâmbet la zâmbet.

— Poţi fuma, mi-a permis maiorul.

Îşi sorbea cafeaua cu frunza în gură. Matahala răsfoia atent o revistă. Mi-am aprins o ţigară. Cafeaua era excelentă.

— Şeful şantierului tău ţi-a făcut o caracterizare favorabilă, a zis maiorul. Te interesează?

— Da, am ridicat din umeri.

— Scrie acolo că artificierul Anatol Berberi e un om de nădejde. Om?… Lup, mai degrabă.

— Ba om, m-am sumeţit eu. Om, pentru că sunt gata să plătesc. Am de unde.

— Da, ai de unde, a acceptat maiorul oftând trist. În privinţa asta eşti încă bogat. Ai fi putut fi însă şi mai bogat, dacă…

— Dacă n-aş mai fi fost condamnat o dată. Se pare că mi-am ispăşit pedeapsa.

— Nu toată. Ai fost eliberat şi iertat de restul pedepsei pentru comportare eroică în împrejurări tragice, excepţionale. Da, ai salvat viaţa unor copii gata să se înece sau să ardă împreună cu vaporaşul în care se găseau. Le-ai salvat viaţa cu riscul propriei tale vieţi. Nu ştiu însă de ce ai făcut gestul acela frumos. Din abnegaţie sau din dorinţa de a-ţi şantaja soarta? Pentru că, doar cu o zi mai înainte, îţi bătuseşi până la sânge gardianul. Dacă atunci ai urmărit să-ţi strângi soarta de gât, ai reuşit. Acum, însă, ea s-a răzbunat. Ţi-a plătit, şi vechea datorie.

Nu avea rost să mă lupt cu ei. O mai făcusem şi altădată. Cu alţi oameni, e adevărat. Zadarnic. Zadarnic atunci, zadarnic acum.

— Gardianul acela era un netrebnic!

— Nu tu trebuia să-l judeci. Restul pedepsei se adaugă la o nouă condamnare. Ştiai?

— Da.

— Ai încălcat un întreg pomelnic de legi, Anatol Berberi. Din nou conducere fără carnet, port ilegal de armă, împotrivire la arestare, şi, din nou, hm!, molestarea unui ofiţer de miliţie…

— Ce face amicul?

Pusesem în voce toată căldura pe care lunganul o merita.

Spilcuitul a ridicat capul.

— Mai bine, a mârâit el. Alaltăieri a reuşit să vorbească… M-a însărcinat să-ţi transmit ceva.

Am răsuflat uşurat. În vârtejul evenimentelor din ultimele zile uitasem de soarta lui. Îmi părea bine că lunganului nu i se întâmplase ceva prea grav. Ar fi fost o pedeapsă pe care n-aş fi meritat-o.

— Nu trebuia să puneţi un copil pe urmele mele. Mai ales unul vanitos.

Namila cea elegantă a ridicat privirile în tavan. Maiorul a clătinat din cap:

— Nu pentru că locotenentul Matei Plaviţă ar fi încă un copil n-ai fost arestat, atunci, la Snagov…

Am ridicat din umeri. Discuţia divaga.

— Nu, bineînţeles. N-am fost arestat pentru că i-am crăpat tipului puţin dovleacul…

— Greşit. N-ai fost arestat pentru că atunci, la Snagov, aţi avut un spectator.

— Un spectator?! am tresărit eu.

— Da, un spectator. Şi noi am aflat asta de curând. Luni, când şi-a revenit Matei. Până atunci murmurase invariabil, ininteligibil pentru noi, doar: „Homo, homo!…”

— Ce vroia să spună? am întrebat eu uimit.

— Ne-am întrebat şi noi acelaşi lucru zile şi nopţi de-a rândul. Trecerea timpului ne înverşuna şi mai tare împotriva ta, amicule… Kamadeva.

Imaginea fetiţei cu părul albastru, Malvina, m-a făcut să sufăr şi mai tare.

— Da, ne-ai dat multă bătaie de cap.

— Cine fusese spectatorul de la Snagov?

— La Snagov l-ai învins pe Matei, l-ai învins între ghilimele, pentru că ai profitat de uimirea lui în momentul în care l-a recunoscut, ascuns printre copaci, urmărindu-vă învăluit în noapte, pe Mimi Alboteanu, tatăl misteriosului Homo…

— Paul Arion! O, măreţia-n smârcuri, sublimu-ntr-o ruşine”. Baudelaire.

Maiorul m-a privit dojenitor.

— În clipele acelea Matei avusese în mână cheia întregii enigme. Era foarte aproape de adevăr. Lovitura pe care i-ai aplicat-o profitând de clipa lui de uimire a avut pentru mulţi efecte catastrofale… Tu însuţi ai fost, la un moment dat, în pericol de moarte. Începusem să cred că eşti cel mai periculos criminal din cariera mea. Ai avut noroc. Dacă am fi dat de tine, la cea mai mică împotrivire ai fi fost un om mort. Ştiai?

— Bănuiam.

— Da, ai avut noroc.

Noroc! Pe dracu noroc!… Îmi părea rău că nu-mi învăţasem copilul să înjure. Acolo unde era acum, nimeni nu-l va pune mai în faţă pentru rugăciunile pe care le învăţase de la maică-sa. Pe când cu înjurăturile mele i-ar mai fi înveselit puţin pe sfinţii aceia acriţi.

— Cum aţi ajuns, până la urmă, la adevăr?

— Personal am bănuit adevărul de la început, mi-a răspuns el după o ezitare de-o clipă. Adevărul pe care-l lăsa să se întrevadă acel început de poveste. De la Iaşi, Manafu ar fi trebuit să ia legătura cu noi mult mai repede. Nu se aşteptaseră însă, să fim atât de prompţi în a-l lua la întrebări. Întârzierea cu care ne-a telefonat, asta fiind prima inadvertenţă care mi-a dat de gândit asupra asasinului Rafaelei Manafu, se explică prin faptul că, mai înainte de a ne căuta, Manafu fusese obligat să ia legătura, şi asta numai după o anumită oră, cu Serena care urma să-l pună la curent cu desfăşurarea evenimentelor. Acesta a fost începutul. Cu bănuieli însă, numai cu bănuieli, nu poţi

scoate adevărul la lumină, mai ales atunci când şmecherul Anatol Berberi tulbură apele. Repet, la un moment dat, după împotrivirea ta la arestare şi după moartea trucată a lui Arcadie Manafu, n-am mai ştiut ce să cred. De-abia ieri am aflat ce-ţi poate pielea, de-a cui parte eşti. Printre hârtiile Serenei…

— A murit?

— Da. Între hârtiile ei, la percheziţie, am găsit un scenariu de film. Cu nume schimbate, scenariul acela povestea istoria de faţă. Acolo, rolul prostului era unul secundar. În rolul acesta tu însă ai ţinut tot timpul să fii în prim plan… în fine, autorul scenariului, Mimi Alboteanu…

— Nu înţeleg!

— Paul Arion…

— S-a sinucis?

— A avut acest bun-simţ. Un ticălos ce devenea, pe zi ce trece, tot mai gelos pe reuşita Rafaelei Manafu, descoperire de care aflase cu totul întâmplător. S-a plâns lui taică-su, Mimi Alboteanu, care…

— De unde până unde îi era tată Mimi Alboteanu?!

— Paul Arion era rodul dragostei dintre, altădată frumosul, Mimi Alboteanu şi o dansatoare germană de cabaret, care, în ’44, a plecat cu coada între picioare, lăsându-şi copilul plocon pe capul amantului şi renunţând la dorinţa secretă de a deveni mare moşiereasă la gurile Dunării, dorinţă datorită căreia acceptase sarcina. O vreme, Mimi Alboteanu şi-a ignorat copilul. La bătrâneţe însă, a început, constrâns de ideea egoistă de a trăi prin urmaşi şi după moarte, să-şi atribuie prerogative paterne şi să-şi divinizeze odrasla de a cărei existenţă se jenase până atunci. Mai curând, sensibil la jelaniile lui fiu-său, un fel de hăitaş al gloriei eterne, Mimi Alboteanu s-a decis să-i ofere pe tavă invenţia Rafaelei. De aceea, a studiat minuţios cazul Rafaelei Manafu şi a imaginat un plan pe care i l-a trimis, sub forma unui scenariu de film, Serenei Sarivan, amanta lui Arcadie Manafu. După scenariul acela ar fi ieşit

o melodramă siropoasă. Tradus în viaţă însă... Apoi, l-a invitat la „Cloaca”, să-l aibă sub ochi, pe soţul viitoarei victime. Când Arcadie Manafu a aflat de mormanul de bani pe care-l clocea nevastă-sa, n-a mai avut somn, şi-atunci Serena şi-a adus aminte de scenariul pe care-l primise nu cu mult timp în urmă de la puerilul aspirant la eternitatea de celuloid, candidatul Mimi Alboteanu, individ pe care nici o clipă nu le trecuse prin cap să-l suspecteze de aranjamente dubioase, necunoscând ambiţia târzie a acestuia de a se considera tatăl lui Paul Arion.

— Deci nu Serenei îi aparţinuse ideea?!

— Nu. Ea a venit doar cu micile corecturi. Amănuntele. În scenariul lui Mimi Alboteanu era descris cu lux de amănunte ce-ar fi trebuit să facă doi amanţi pentru a înlătura din calea lor o nevastă stânjenitoare, plină de bani. În rolul ţapului ispăşitor ai fost ales tu. Din motive care, nouă unora, ne scapă.

— Aflase de necazul meu de la nevastă-mea. Fusese internată, pentru ce nu ştiu, în acelaşi spital în care erau internaţi fiul şi soţia mea.

— Alegerea ta în rol de martir a fost meritul Serenei. Ghinionul ei, mai bine zis. La început păreai foarte potrivit pentru acel rol. Că pe parcurs ai devenit mai mult decât stânjenitor, n-a fost vina nimănui. A fost vina sorţii.

Am dat să zic ceva. M-a oprit să deschid gura, ducându-şi un deget la buze.

— Ştiu, ştiu ce vrei să spui. Numai că nimeni nu mai acordă veridicitate unui patriotism pe care s-ar putea ca acum să vrei să ni-l fluturi prin faţa ochilor.

Am ridicat din umeri. Nu fusese exact ceea ce aş fi vrut să spun, dar dreptul la cuvânt nu-mi aparţinea în nici un caz mie.

— Restul îl ştii, a continuat maiorul, aşezând cu grijă pe farfurioara ceştii de cafea, frunza pe care o mărunţise până atunci între dinţi. Câte aflaserăm singuri, puse cap la cap cu ceea ce ştia Matei Plaviţă, ne-au dus la adevăr. Odată cu

moartea lui Arcadie Manafu, firul povestirii se rupea. Moartea asta ne-a dat multă bătaie de cap. Omul care ne-ar fi desluşit imediat murise şi locul lui fusese luat de o tânără doctoriţă lipsită de experienţă căreia i-au trebuit ore bune până când, împinsă de la spate de noi, a aflat adevărul. În clipa în care am aflat că mortul din strada Alexandrina nu era Arcadie Manafu, ci fratele său, în clipa în care am aflat că evenimentele se petreceau sub directul patronaj al lui Mimi Alboteanu, tatăl unui coleg de-al Rafaelei Manafu, adevăr pe care ni-l relevase doar cu câteva ore mai devreme Matei Plaviţă, lucrurile s-au limpezit. Prea târziu însă. Serena îşi înlăturase deja partenerul, unul naiv care, îmbrobodit de o femeie, mizase pe nătângia miliţiei şi căruia nu-i mirosise că singurul mod în care afacerea s-ar fi încheiat verosimil şi eficient ar fi fost cu adevărat moartea lui, o moarte cu atât mai veridică cu cât ar fi trecut mai uşor drept sinucidere. Tu ai ajuns la adevăr pornind corect, de la cap la coadă. Noi, siliţi de împrejurări, am urmat drumul invers, am pornit de la coadă spre cap. Singurul supravieţuitor, Mimi Alboteanu, simulează nebunia. Curând, lucrul îi va reuşi la perfecţie. Ai avut noroc. Omul ăsta a fost tot timpul cu ochii pe tine. Singurul pe care nu-l cunoştea, singurul pe care nu-l alesese el însuşi. Gata ca la cel mai mic semn din care să reiasă că bănuieşti cât de cât adevărul, să te suprime. N-a făcut-o, nu pentru că nu i-ar fi stat în fire, ci pentru că ar fi împins prea departe jocul, jocul pe care sperase că n-ai să-l pricepi niciodată. Numai că de ce i-a fost frică n-a scăpat. Pentru că, de ce n-am recunoaşte-o, admirabilul său plan ar fi avut şanse mari de reuşită cu un prost sadea în rolul principal.

— Şi-a recunoscut vina?

— Crâmpeie. A dat vina pe fiu-său. De fapt nu l-a învinuit încă nimeni de nimic. Din lipsă de probe. Poate însă că doreşti să-l dai în judecată pentru că ţi-a dat cu măciuca-n cap?

— Nu.

— Eşti mărinimos. Ştiam. S-a ridicat în picioare şi eu l-am urmat ca un automat. Urmau pedepsele. Eşti liber, a zis, şi mi-a întins mâna.

Aş fi vrut să-mi zâmbească. Măcar cu ochii. N-a făcut-o. Mi se recunoştea ajutorul pe care li-l dădusem, pentru că eu le adusesem, totuşi, vânatul în bătaia puştii. Un zâmbet ar fi însemnat însă şi recunoaşterea calităţilor mele de om, calităţi de care cel ce-mi întindea mâna se pare că era dispus să facă abstracţie. L-am lăsat cu mâna întinsă. Eu unul nu primesc răsplată pentru lucruri pe care nu le merit.

— Eşti liber, a repetat el, ridicând din umeri. Încearcă să priveşti altfel lumea. Nu te mai răzbuna pe stânci, aruncându-le în aer şi crezând că arunci în aer lumea, duşmana ta. Dacă ai să înţelegi că lumea nu-i adunătura de escroci pe care-o crezi, ai să reuşeşti să revii în mijlocul ei. Du-te! Acolo unde te vei duce, vei fi mult mai folositor decât aici jos, în pivniţă, unde credeai că te voi trimite. Du-te! Soarta te-a răsplătit îndeajuns pentru câte ai făcut. Când ai să revii printre noi, am să te ajut. Am să te ajut să-ţi continui studiile.

— Nu, mulţumesc. Mi-ajunge. Am făcut destulă pediatrie cu propriul meu copil. Inutil.

Îmi venea să urlu. Eram printre oameni şi ei nu mă vedeau. Cumplită pedeapsă. Le-am întors spatele şi m-am îndreptat spre uşă.

— Anatol!

M-am oprit, fără să mă întorc însă.

— Nu ştiu dacă merită… Oricum, a ezitat marele dirijor de conştiinţe, s-a constatat că băiatul nu era copilul tău.

N-am simţit nimic, pentru că nu eram în stare să simt nimic. Copilul rodise în pântecul femeii pe care o iubisem cu adevărat, iar tată îmi spusese numai mie, nu şi nemernicului de Parandărăt. Toate astea însemnaseră ceva pentru mine.

— Am să-ţi spun şi eu ceva, a deschis gura şi găliganul

când eram cu mâna pe clanţă. Aşteaptă-mă jos.

Am coborât treptele, treaptă cu treaptă, cum s-ar zice. A durat o veşnicie. Nici nu mi-am dat seama că în spatele meu cobora mustăciosul. Mi-a arătat drumul spre garderobă, loc unde mi-am primit toate efectele. Haina uitată la Paul Arion, actele şi banii. Bruma de bani care-mi mai rămăsese. Mâine mi se sfârşea concediu şi-acolo, în munţi, nu mă aştepta nici un câine cu covrigi în coadă, doar brazi şi stânci. Stânci pe care, le voi arunca cu plăcere, din nou, în aer.

Mi-am tras haina pe umeri, mi-am trecut mâinile prin păr şi am încercat să-mi zâmbesc în oglindă. A ieşit un rânjet onorabil. Slăbisem îngrozitor.

— Hei, amice!…

M-am întors. Elegantul mă privea acru, la fel ca şi garderobiera, o fată tânără, drăguţă.

— Ce-i, namilă, vrei satisfacţie, nu? Sper că l-ai studiat din scoarţă-n scoarţă pe Chatauvillard. Ce vrei?

— Am fost însărcinat să-ţi dau ceva.

N-am văzut când m-a pocnit. A fost o lovitură fulgerătoare, cum puţine încasasem în viaţă. Parcă mă lovise în falcă cu o lespede funerară. Am căzut secerat. Înainte de a-mi pierde cunoştinţa am apucat s-o zăresc pe garderobieră devenind subit interesată de conţinutul unui afiş lipit de peretele opus celui de care mă lipisem eu. Ciuma naibii! Asta însemna că se aştepta să sfărâm în fălci lespezile funerare ale unui întreg cimitir.

N-a mai urmat nimic însă. Aveam un cap cât o baniţă. Sub nasul meu, care se arătase insuficient de lung ca să mi-l vâr chiar şi-n propria mea oală, se afla o mână, o palmă uriaşă. M-am ajutat de ea ca să mă ridic. Aveam genunchii încă moi.

— Chestia asta chiar că o voi ţine minte ca de la Matei citire, i-am promis mustăciosului care se clătina, încurcat, de pe un picior pe altul.

— Ştii ceva, prietene? mi-a zis, punându-şi mâna de

statuie pe umărul meu. Hai la o bere, fac cinste.

Vorbele lui mi-au adus aminte de ceva.

— Nu, prietene, mulţumesc! Poată altădată. Acum sunt ocupat.

L-am lăsat fără replică. Afară ploua şi era la fel de mohorât ca şi în sufletul meu.

Ploua... Ploua... Ploua...

Am străbătut drumul pe jos. Prin ploaie, prin zloată, cu capul gol.

Când am ajuns, i-am bătut în geam. Mi-a zâmbit şi albastrul ochilor ei s-a înseninat.

— Ia te uită, Hans! Ce mai vrei, Hans?

— Am venit să te invit la o bere.

A lăsat la o parte creionul pe care îl ascuţea, s-a săltat la fel de unduitoare de la masă, s-a îmbrăcat repede şi a ieşit din cuşca ei de sticlă. Mi-a şters cu batista ei sângele care mi se închegase pe buze, după care s-a săltat pe vârful picioarelor şi m-a sărutat uşor, ea, singura femeie care îşi dorise să bea o bere împreună cu mine, indiferent dacă eram sau nu un mincinos.

Sfârşit

21 februarie 1979
Bucureşti

Lector: MAGDALENA BEDROSIAN

Tehnoredactor: GH. CHIRU

Apărut: 1983. Bun de tipar: 26.XII.1983.

Format 16/54X84. Coli tipar: 17,5.

C. 282 – I.P. „INFORMAŢIA”

Str. Brezoianu nr. 23–25

Bucureşti

Cartea lui Dinu Băcăuanu are toate virtuțile unui excepțional roman polițist : acțiune trepidantă, situații dintre cele mai încurcate a căror clarificare e mereu amînată cu o știință a suspansului demnă de toată lauda. Talentul deosebit al autorului ni se relevă însă și dincolo de legile foarte stricte ale genului respectiv. Dinu Băcăuanu este un admirabil creator de atmosferă, un analist percutant, dar, mai ales, un prozator care știe să povestească. O face cu grație și cu dezinvoltură. Povestea curge ca de la sine, iar noi o urmărim cu sufletul la gură...

Sorin Titel

